XXVII. évfolyam. 22. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1971. június 3.

Ludas Matyi

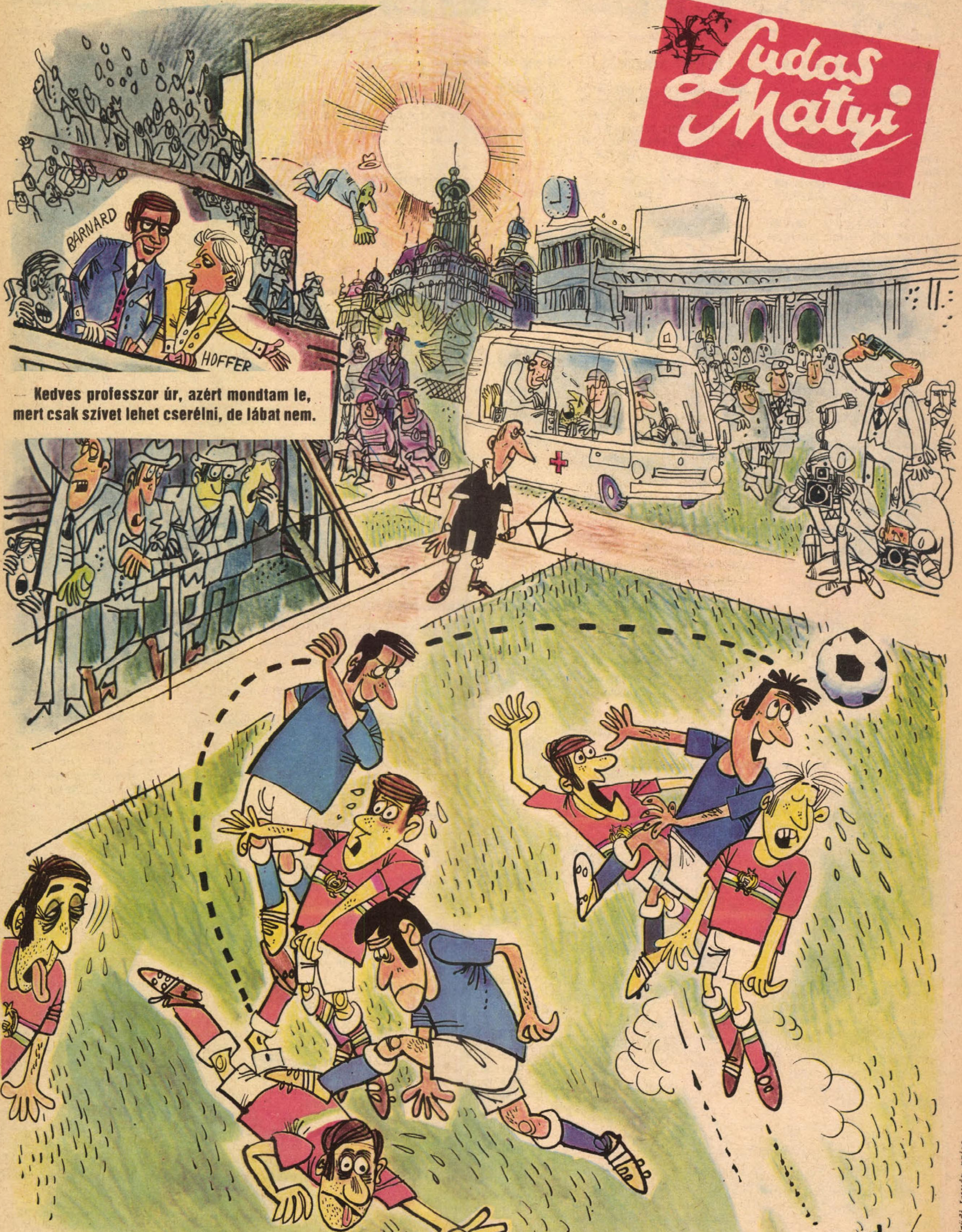

— Kedves professzor úr, azért mondtam le, mert csak szívet lehet cserélni, de lábat nem.

Endrődi István rajza

KEDVES LUDAS!

A panaszügyek elintézésére harminc napnyi időt szab ki a törvény. De valami baj lehet mostanában a napokkal: összementek, megrövidültek, vagy a jó ég tudja, mi történt velük, tény, hogy ez a 30 nap sokszor a legegyszerűbb panaszok kivizsgálására sem bizonyult elegendőnek. Szerkesztőségi postánkat böngészve, sajnos, nagyon sok példát találunk erre.

Február 18-án írtunk arról, hogy milyen sok bírósági végzést nem hajtottak végre Hatvan városában. A Heves megyei Tanács április 13-án — tehát csaknem két hónap múlva! — válaszolt a cikkünkre.

R. P. dunaharaszti olvasónk levelében elpanaszolta, hogy a HÉV-en rosszul kezelték a jegyét. Bagatell ügynek tűnik, a Budapesti Közlekedési Vállalatnak mégis 66 nap kellett hozzá, hogy a panaszt megvizsgálja és megválaszolja.

Még a múlt év őszén tettük szóvá, hogy az OM-

ISTEN MALMAI

KER nagyon magas áron hozott forgalomba importcumisüvegeket. Az Egészségügyi Minisztérium ez év tavaszán — hat és fél hónap múltán! — reagált a cikkre.

S hogy nem csak a panaszügyek intézése terén kerülnek „időzavarba” közhivatalaink, arra is hadd említsek példát.

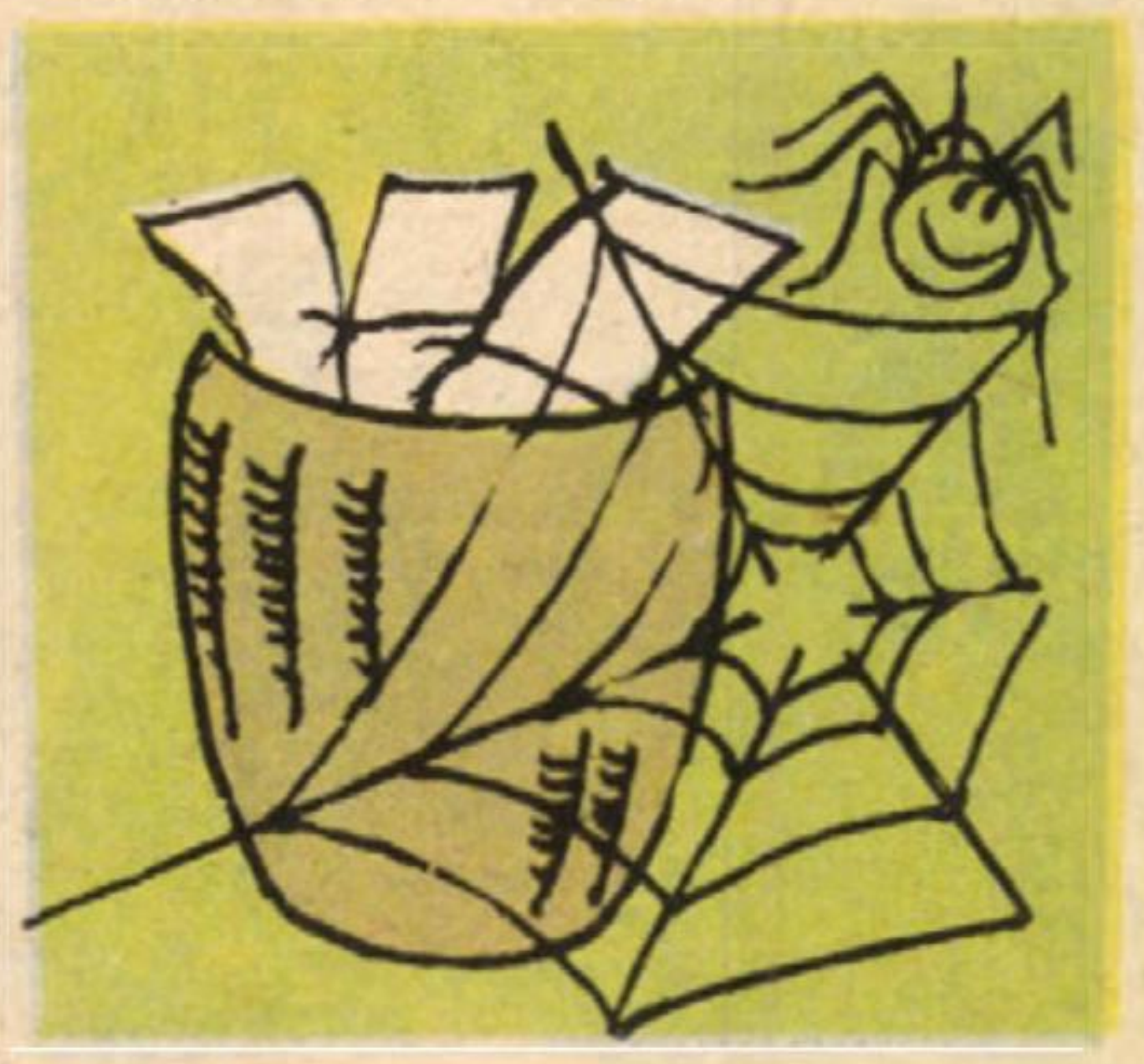

B. S. csongrádi olvasónk azt sérelmezte, hogy hagyatéki ügyük elintézésével másfél évig késedelmeskedtek a helyi hatóságok. Levelét továbbítottuk Szegedre, ahonnan hamarosan megérkezett a Csongrád megyei Földhivatal válasza, amely szerint mindez *„azért történt, mert Csongrád város külterületének telekkönyvezése el volt maradva és a hagyatéki eljárásokat 1969-ben kezdte a közjegyző tárgyalni 1960. évig visszamenőleg.”* Olvasónk ezek szerint örülhet, hogy az ő ügye „csak” másfél évig húzódott, hiszen, mint a fentiekből kiderül, olyanok is vannak Csongrádon, akiknek kilenc esztendőt kellett várni hagyatéki ügyük rendezésére.

Isten malmairól rég tudott, hogy lassan őrölnek. Nagyobb baj, hogy a földi aktamalmok is mind lassabban, el-elakadozva morzsolgatják a garatjukba öntött ügyeket-bajokat. Úgy lehet, kikopott vagy berozsdásodott egyik-másik alkatrészük. Nem ártana talán egy-két fogaskereket kicserélni bennük!

(r. b.)

DRAGA ARAJÁNLAT

A Motorkerékpár Javító Szövetkezet, Budapest XX., Dózsa György u. 36. sz. alatti szervizében a „Riga” motorkerékpárom javításával kapcsolatos, körülbelül tízperces tárgyalásért 114 forint összegű számlát fizettettek ki velem.

A fizetési jegyzék mellé kaptam egy felsorolást is a szerviz által végzett „munkáról”:

Hibamegállapítás,
hibafelvétel,
árajánlatkészítés, összesen: 114 Ft.

Tekintettel arra, hogy a szerviz emberének egyenes felszólítására a hibákat én diktáltam fel, a hibamegállapítás díja engem illetne meg. A hibafelvétel pedig nem volt egyéb, mint az általam feldiktált hibák leírása, amire azonnal, fejből kaptam az 1800 Ft-os árat is. Tehát árajánlatkészítés sem volt. Így a tényleges munka csak a hibák leírására szűkült. Figyelembe véve azt, hogy az egész 10 percbe sem telt, ezt az árat egy kissé sokallom. Még akkor is sok volna, ha a hiba megállapítása a motor teljes szétszedésével és alkatrészeinek aprólékos megvizsgálásával történt volna. Ilyenről azonban szó sem volt, mert még csak egy csavarlazítást sem csináltak rajta.

Fábián József
Dunakeszi

HENGER, DUGATTYÚ, CSAPSZEG

Tatrán S—125-ös motorkerékpárom hengere, dugattyúja és csapszege használhatatlanná vált. Hiába keresek helyettük újat a műszaki boltokban, mindenütt azt mondják: nincs. Sajnos ezek nélkül nem tudom használni motorkerékpáromat. Ki tud tanácsot adni: hol keressem, hol találom?

Szalóky Árpád
Nemesszalók, Rákóczi út 23.

A FÉNYKÉPÉSZRE VÁRUNK

Február 27-én, házasságkötésünk napján, készíttettünk egy esküvői felvételt Karcagon, a Fényképész Szövetkezet Madarasi úti műtermében. A képet azóta sem kaptuk meg, helyette mindig csak újabb és újabb, be nem tartott határidőket kapunk. Úgy látszik, egyáltalán nem sürgős nekik a munka. Ez érthető is, hiszen a pénzt – 500 forintot – előre ki kellett fizetni a képért.

Kiss János
Karcag, Bercsényi u. 1.

ORGONA

Tavaly novemberben a zalaszentgróti művelődési ház vásárolt a „MUSICA” hangszerboltban egy „CAPRI duo” típusú elektromos orgonát, 44 000 forintért. A művelődési ház zenekara annyira megörült az értékes, szép hangszernek, hogy az együttes az „ORGANON” nevet vette fel. Az együttes nem sokáig örülhetett a hangszernek. Néhány nap múlva az orgonán elhallgatott az összes „c” hang. A hibát azonnal jelentettük a KOZMOSZ Hangszerjavító Ktsz-nek (Bp. IV., Árpád u. 16), amelynek kötelessége lenne elvégezni a garanciális javításokat. Most már jól benne vagyunk a májusban, és még mindig nem javították meg az orgonát. Azóta már telefonon, írásban kértük és sürgettük a javítás elvégzését, de hiába! A művelődési ház igazgatója személyesen is volt a Ktsz-nél, de ő is eredménytelenül járt. Hivatkoztak ugyan arra, hogy ha erről a vidékről több bejelentés érkezik, akkor majd „kiszállnak”. Talán kellene vennünk még egy orgonát? No, és persze egy rosszat?!

Az orgona nélküli
„ORGANON” nevében:

Bajor István
Zalaszentgrót

NEGYVENEZER TÉGLA

Intézetünkben (Fővárosi Tanács V. B. Kisegítő Iskola és Nevelőotthon, Bp., VIII., Mosonyi u. 6.), második éve folynak átépítési munkálatok. Ez az épület eredetileg 50—60 bejáró gyermek oktatását szolgálta. Hosszú évek óta a jelenleg is 120 bentlakó, állami gondozott gyermek iskolája és otthona. Az épület ebben az állapotában korszerűtlen és zsúfolt. A Fővárosi Tanács minden anyagi támogatást megadott az átépítéshez. Az építkezési munkálatok után végre minden osztálynak megfelelő tanterme, levegősebb hálója nappalija, klubszobája, foglalkoztató terme lenne.

Sajnos a munkát nem tudják folytatni, mert nincs tégla. Mintegy 30—40 ezer kisméretű téglára lenne szükség. Erőfeszítéseink ellenére sem sikerült szerezni.

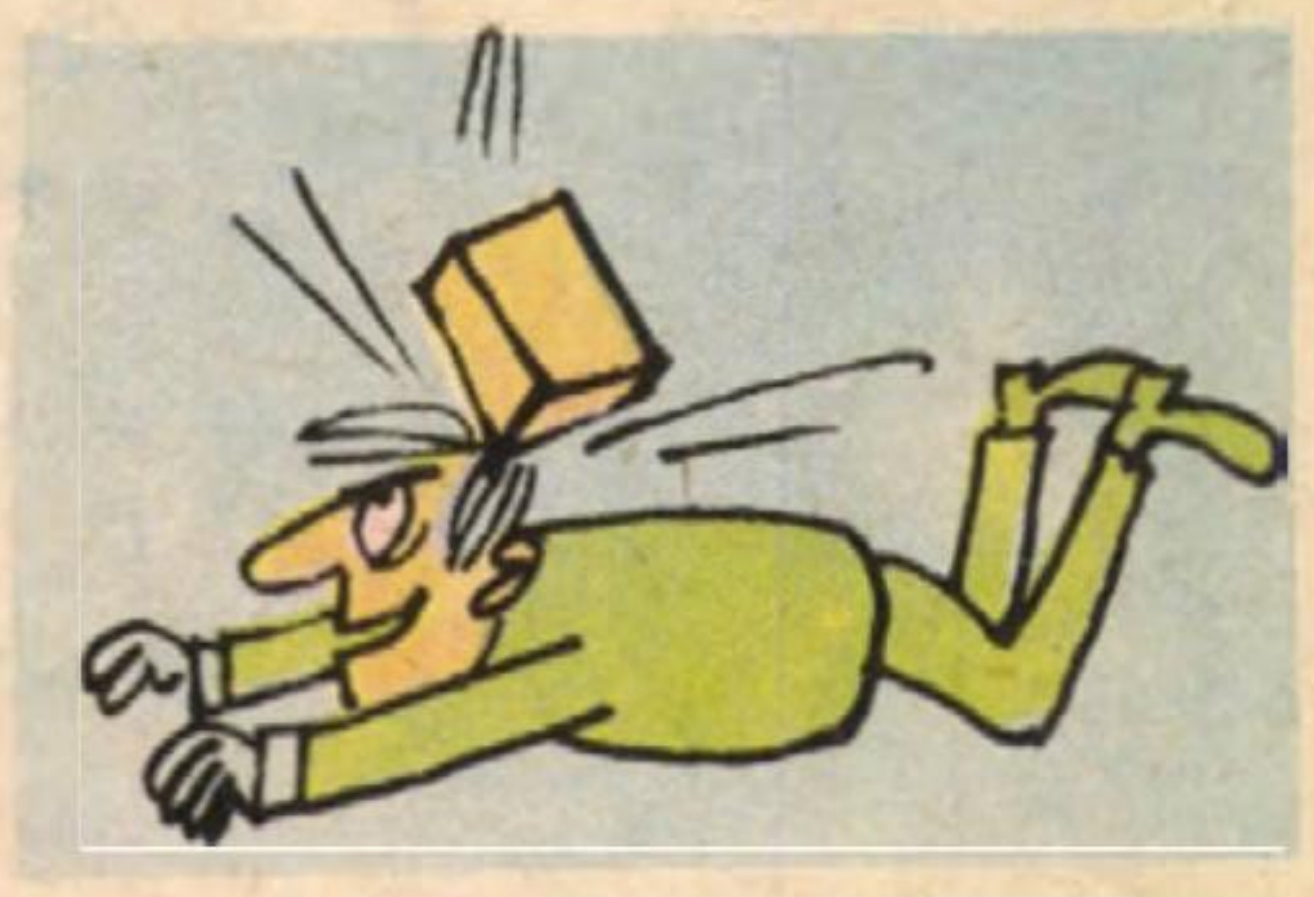

Azért írtam meg ezt a levelet, hogy hátha van valahol 40 ezer db tégla, amit nélkülözni tudnának.

Hangsúlyozni szeretném, nem kéregetésről van szó, azonnal tudunk fizetni!

Nagy Ernőné
gyógypedagógiai tanár

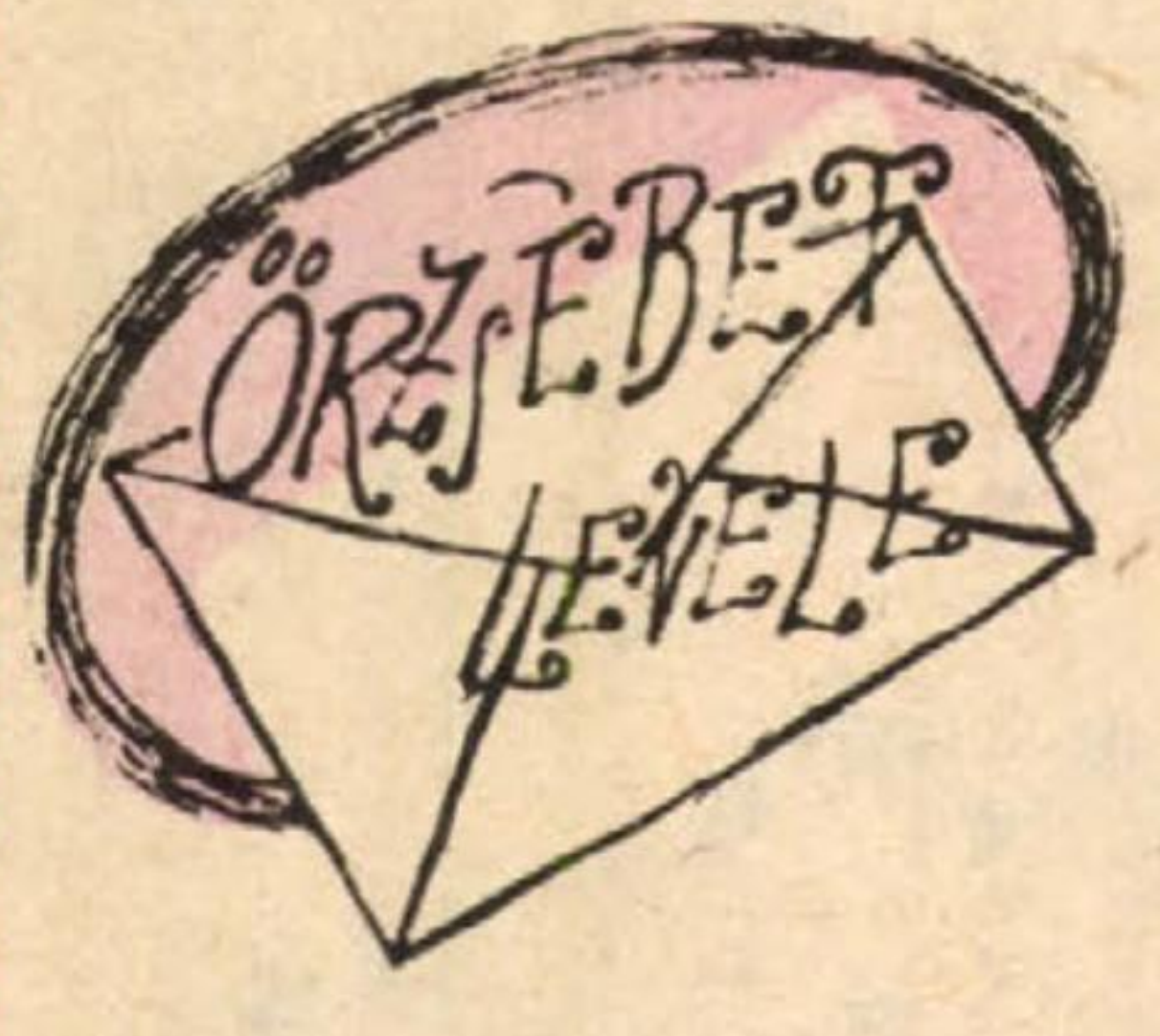

Szilágyi
Örzsébet
Levelét megírta,
Ámde el-
Küldeni
Semmiképp nem bírta.

Mert jóval
Nagyobb volt
E pergamen levél
Tizenegy
És félszer
Tizenhat centinél.

Meg aztán,
Amire
Paragrafus van már:
Súlya is
Többet nyom
A tízszer két grammnál.

S Örzsébet
Azzal is
Szabvány ellen vétett:
Fekete
Viaszból
Nyomott rá pecsétet.

Nem elég
Sima a
Felülete, s ott a
Másik nagy
Hiba is:
Félig ragasztotta.

„Ki viszi
Levelem
Hamarabb Prágába? –
Az se baj,
Ha netán
Kerülne drágábba.”

Cselédek
Sztrájkolnak
Idehonn maradván,
S holló is
Károgja:
„Csak akkor, ha szabvány!”

Arany János után

Kunszery Gyula

A CÍMZETT VÁLASZOL

A Ludas Matyi május 6-i számában megjelent bírálat nyomán a Bp. XV., Csomád u. és környékének közvilágítását felülvizsgáltuk és a hibás izzókat kicseréltük.

Budapesti Elektromos Művek

AZ ANYAKÖNYVVEZETŐNÉL

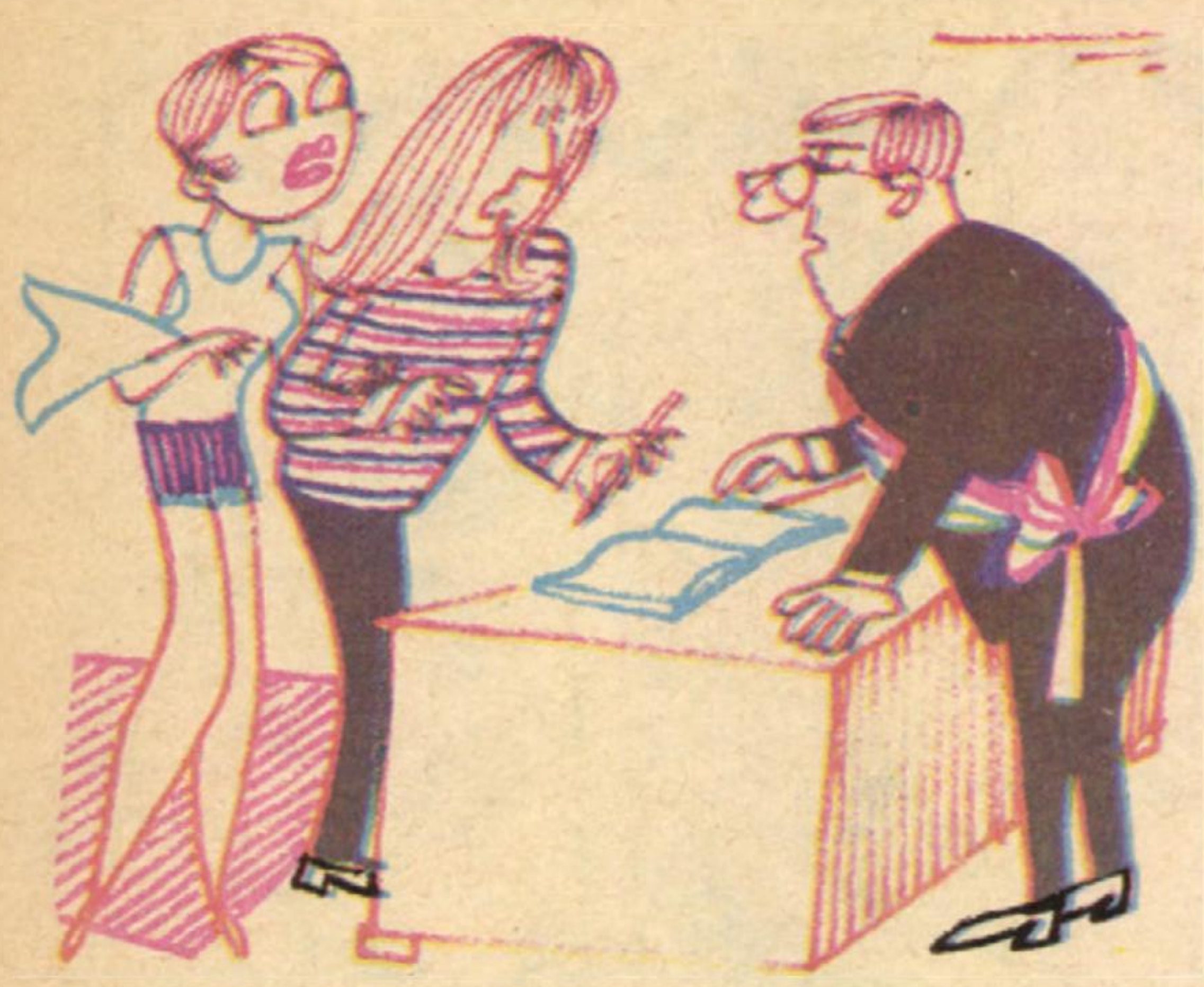

– Először is tisztáznunk kell, melyik önök közül a vőlegény és melyik a menyasszony?

AMIT A DOKTOR RENDELT...

A Reuter-hírügynökség Los Angeles-i jelentése szerint egy John Desmond nevű 41 éves férfi így védekezett a rendőrség előtt:

– Orvosi rendeletre tettem.

Az illető ugyanis éppen kirabolt egy bankot.

További magyarázat: Mr. Desmond idegorvosi kezelés alatt állt, s az orvosa azt tanácsolta neki, hogy küzdje le gátlásait és tegye azt, amihez kedve van.

– Nekem éppen bankot rabolni támadt kedvem! – mondta a „beteg", aki minden valószínűség szerint hosszabb „kezelés" előtt áll.

MAI GÖRÖG IGAZSÁG

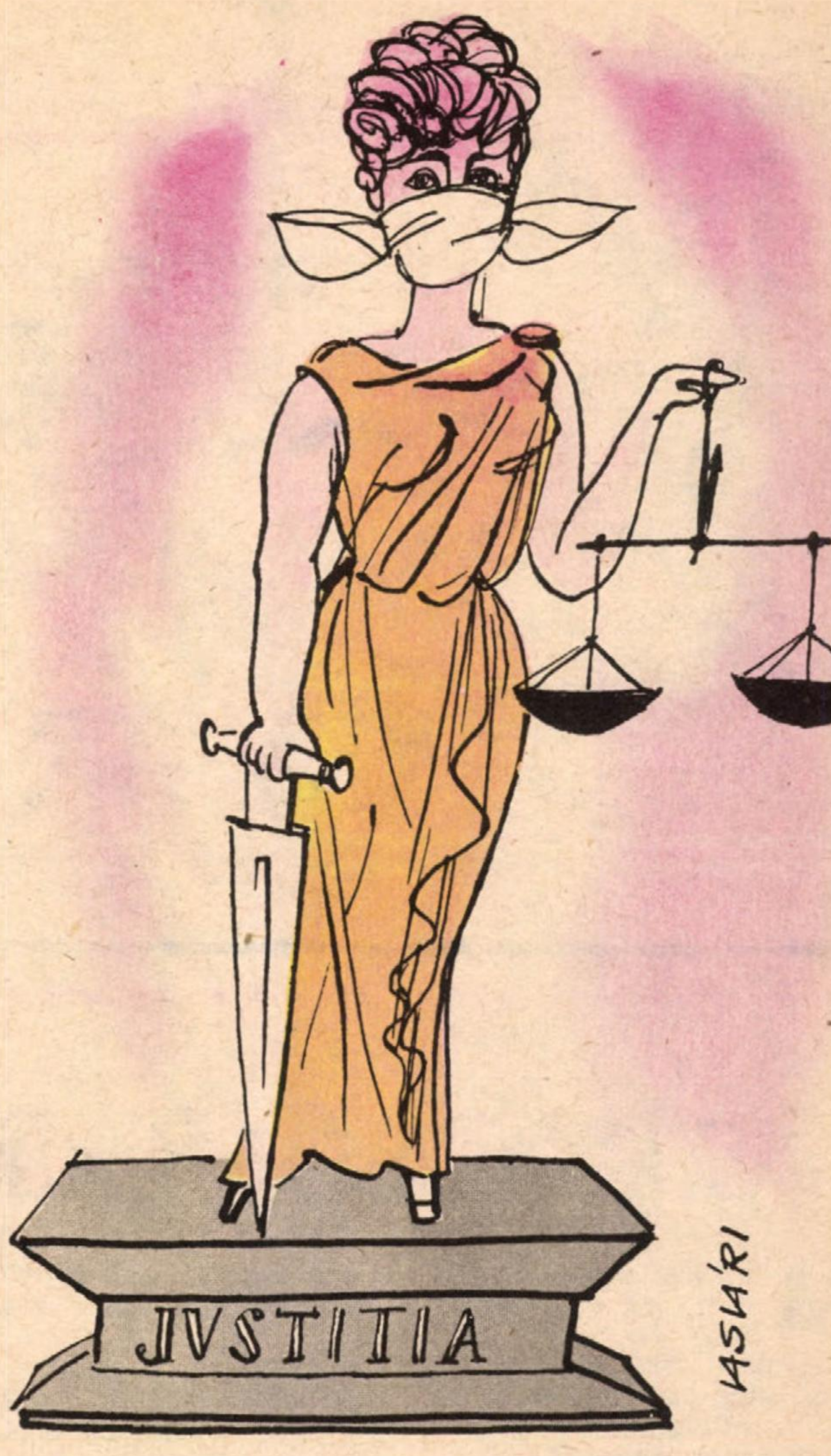

A KÖZLEKEDÉSI PROBLÉMA MEGOLDÁSA

A pestiek többsége már bérlettel utazik. Pontos adatok nem állnak rendelkezésemre, de úgy gondolom: húsz vagy harminc százaléknál nem lehet több a villamos- vagy autóbuszjeggyel utazók száma.

Emiatt a húsz vagy harminc százalék miatt vannak még mindig közlekedési problémáink, mert ha ők is megvennék a bérletet, a közlekedési vállalat leállíthatná az autóbuszokat, villamosokat. Minek is közlekednének, amikor már mindenkinek van bérlete, tehát a vállalat teljesítette a pénzügyi tervét. Igaz, hogy a bérlettulajdonosok kénytelenek lennének gyalog járni, de hát mindenkire nem lehetnek tekintettel. Ha mindenkinek lenne bérlete, a villamosokat, autóbuszokat át lehetne alakítani eszpresszókká, víkendházakká, és néhányat felállíthatnának a játszótereken.

El tudom képzelni azt is, hogy félévenként egyszer sorsolást rendeznének a bérlettulajdonosok között, és a szerencsés nyertes kapna egy villamost vagy autóbuszt.

Ha mindenkinek lenne bérlete, a közlekedési vállalatnak nem kellene gondot fordítani a közlekedésre, vállalhatná viszont a kocogó mozgalom megszervezését. Tegyük fel, a kocogók számokat kapnának: az 5-ös kocogók a Városligettől indulnának el Budára, a Pasarétre. A 12-es kocogók a Körúton járnának; a Boráros tértől a Moszkva térig. A kocogókra időnként felszállna egy ellenőr, hogy ellenőrizze a bérleteket.

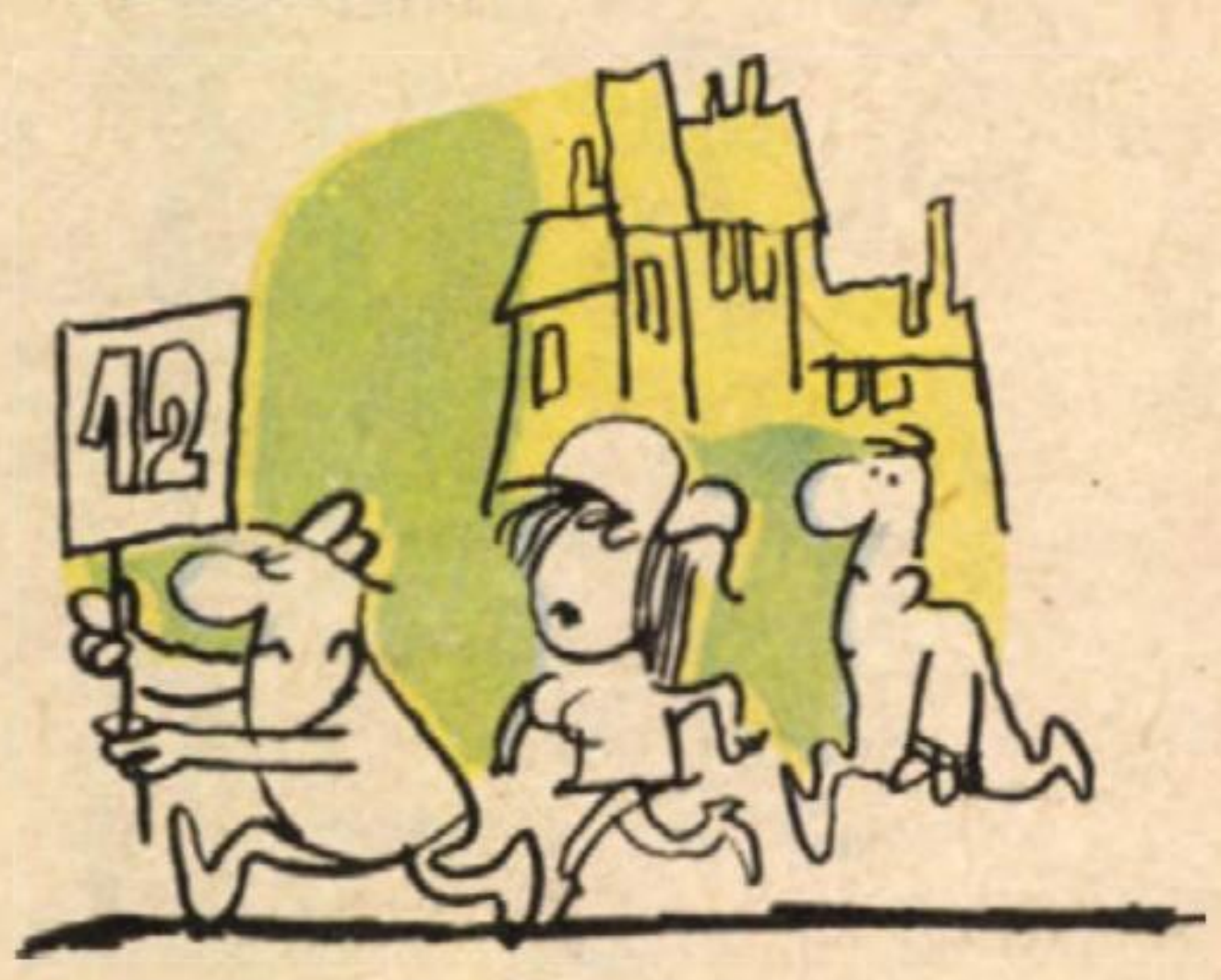

Ez úton kérek tehát mindenkit: vegyen bérletet! Mert ha mindenkinek lesz bérlete, a közlekedési vállalatnak semmi érdeke nem lesz a villamosok, autóbuszok közlekedtetésében, és leállíthatja a kényelmetlen, döcögő járműveket. Érdeke lesz viszont, hogy a kocogók kulturált körülmények között kocogjanak, és a hajdani autóbusz- és villamosmegállók helyén pihenőket rendeznének be, ahol nyáron hideg-meleg zuhany, télen pedig forró tea várná a kocogókat, esetleg masszőr, masszőz vagy orvos.

Mindez persze csak akkor valósítható meg, ha már mindenkinek lesz bérlete. Mert ez esetben a közlekedési vállalat nemcsak ritkíthatná, de teljesen ki is vonhatná a forgalomból a villamosokat és az autóbuszokat.

Véleményem szerint a közlekedési vállalat is tudja, hogy csak így lehetne megoldani a közlekedés problémáját, és már tett is lépéseket ez ügyben — a nagyon ritkán közlekedő autóbuszokból erre következtetek —, de radikális intézkedést még nem mertek hozni. Azok miatt, akiknek még nincs bérletük. Ők akadályozzák a fejlődést.

Felmerül a kérdés: mit csinálnak majd azok, akik nem szeretnek gyalogolni, nem szeretnek kocogni?

Nos, én azokra is gondoltam. Kitaláltam egy járművet, amelyet lovak húznak. A járműnek nemcsak a belsejében, de a tetején is lehet majd ülni. Nevezhetjük omnibusznak is. És tessék elképzelni, milyen csuda jó lesz üldögélni az omnibusz tetején, összebújva egy kicsike nővel, míg odalenn nyikorognak a kerekek, és fentről ránk nevet a telihold...

Mikes György

NOSZTALGIA

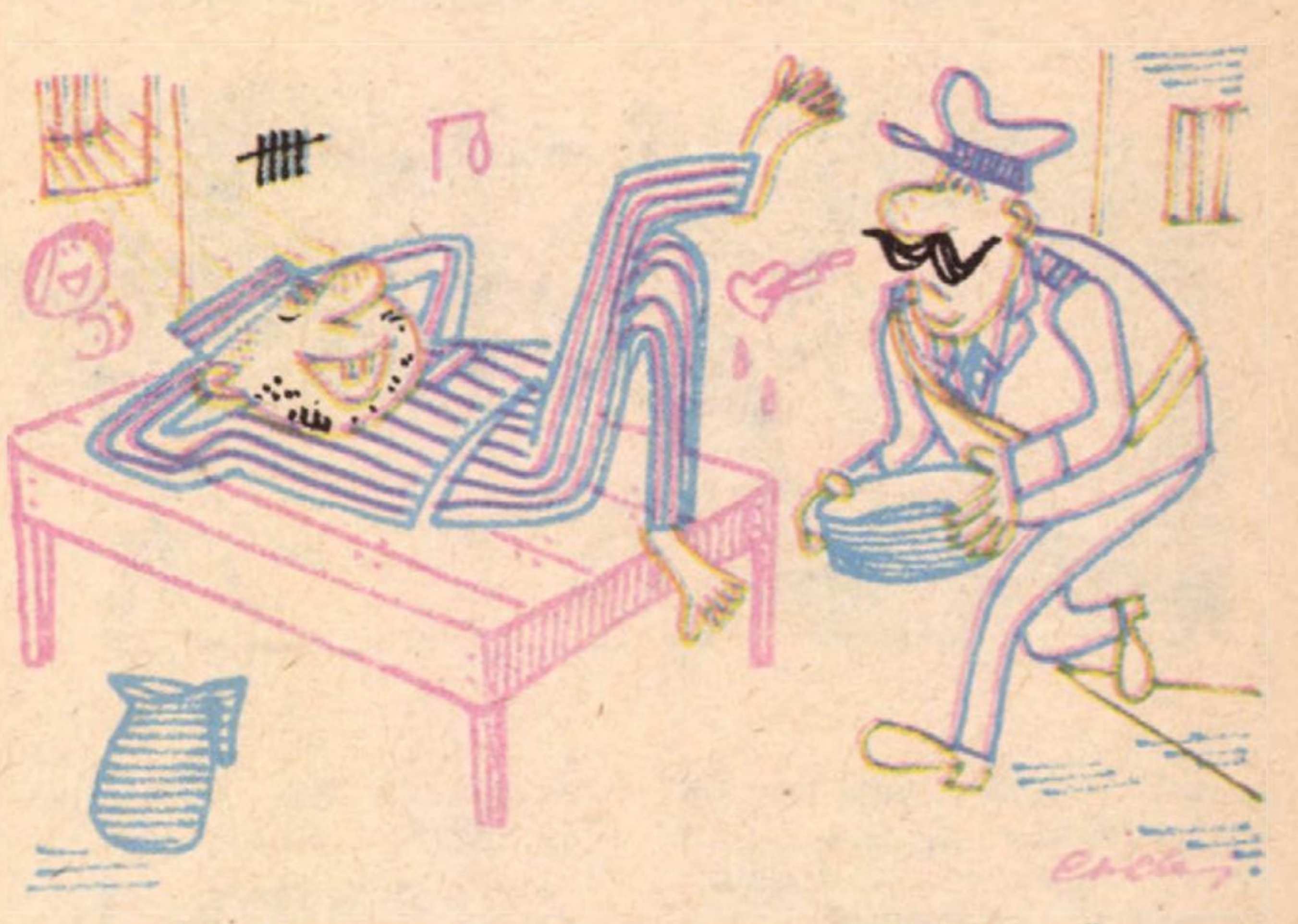

– Az őrmester úr az anyámra emlékeztet. Ő is az ágyamhoz hozta az ebédemet.

KÖZÉPKOR

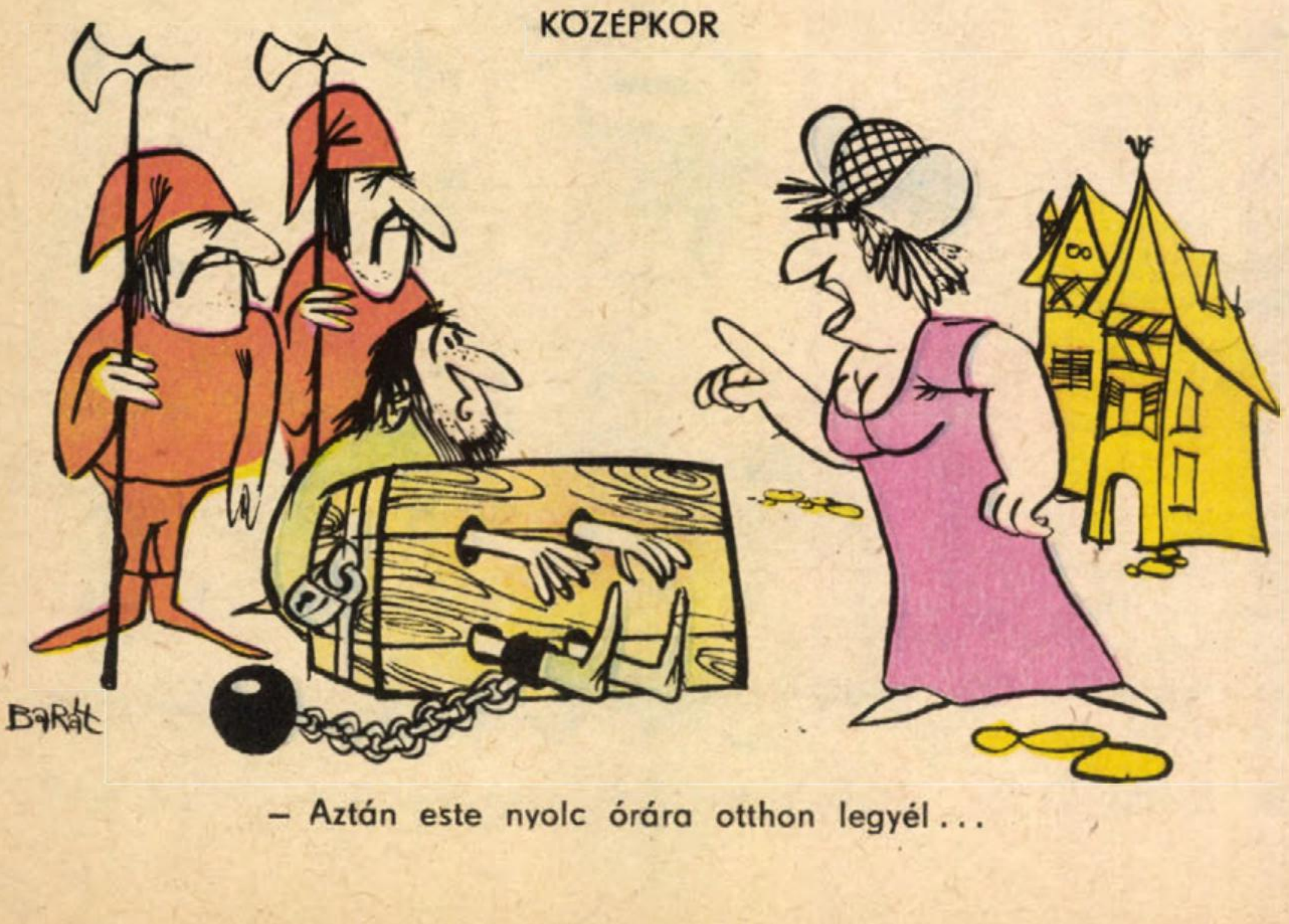

– Aztán este nyolc órára otthon legyél...

KÖNYVBARÁT

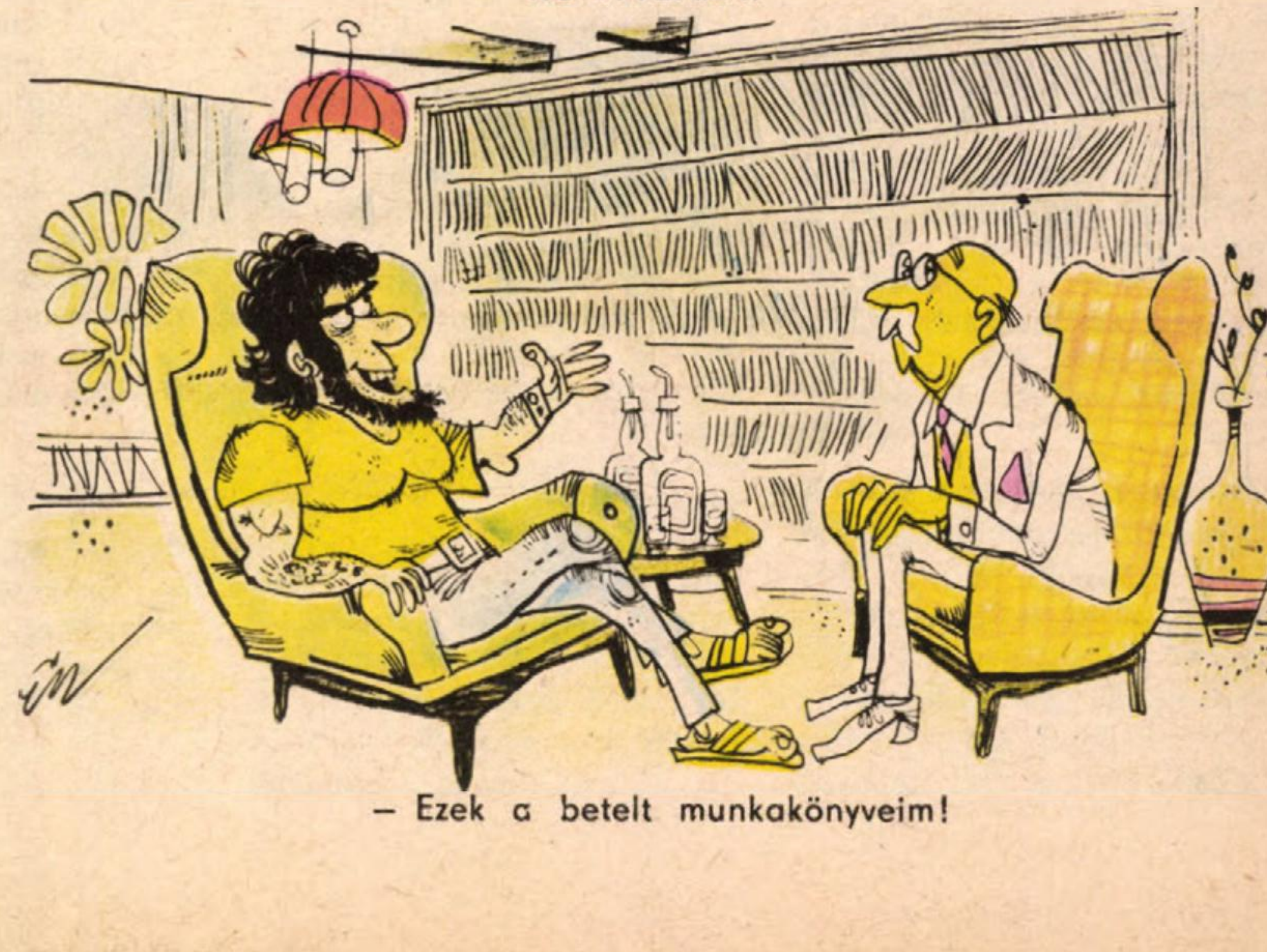

– Ezek a betelt munkakönyveim!

ÉVŐDÉS

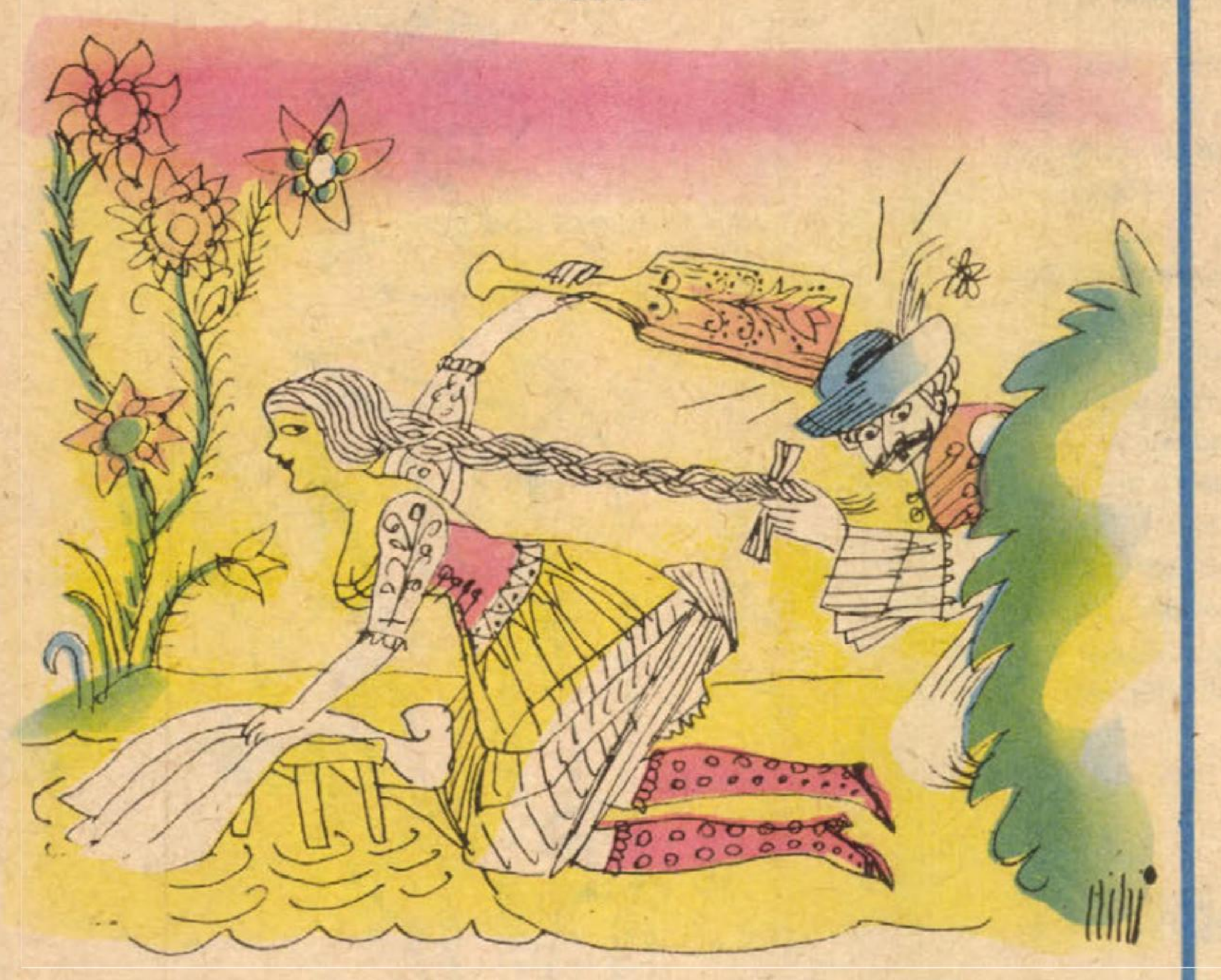

CENTRALIZÁLÁS

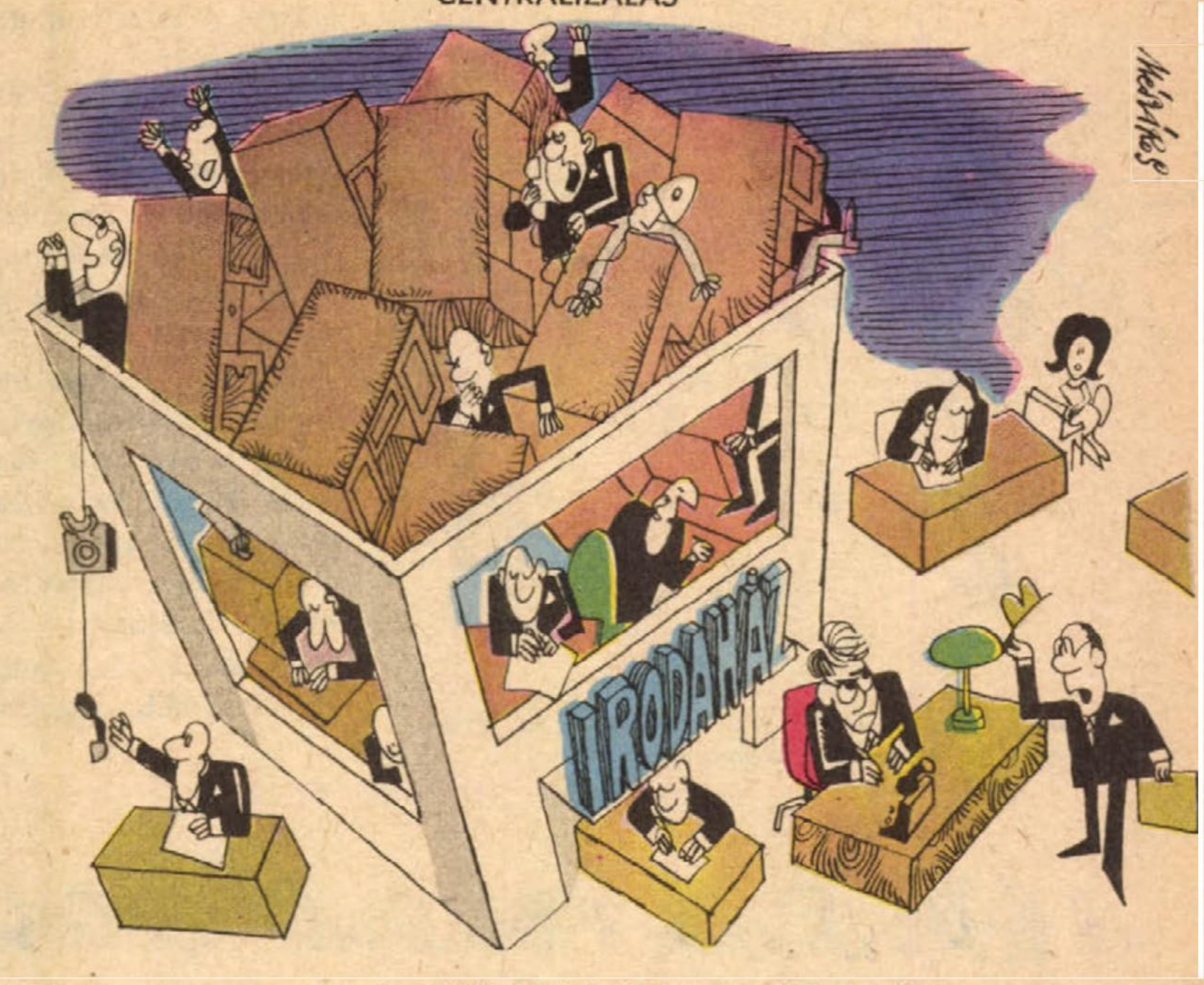

– A vidéki irodák hol kapnak helyet?

VISSZAÉLÉS-ÜGYBEN

Már megint azt olvastam az újságban, hogy nőtt az árdrágítások száma, sok a visszaélés, a minőségrontás, a súlycsonkítás az éttermekben, vendéklőkben. Ezért a Fővárosi Tanács Kereskedelmi Főosztálya szigorú intézkedésekre kérte fel a vállalatok igazgatóit. (Nem irigylem az igazgatókat, aligha van annyi ellenőri státuszuk, amennyi segíthetne!)

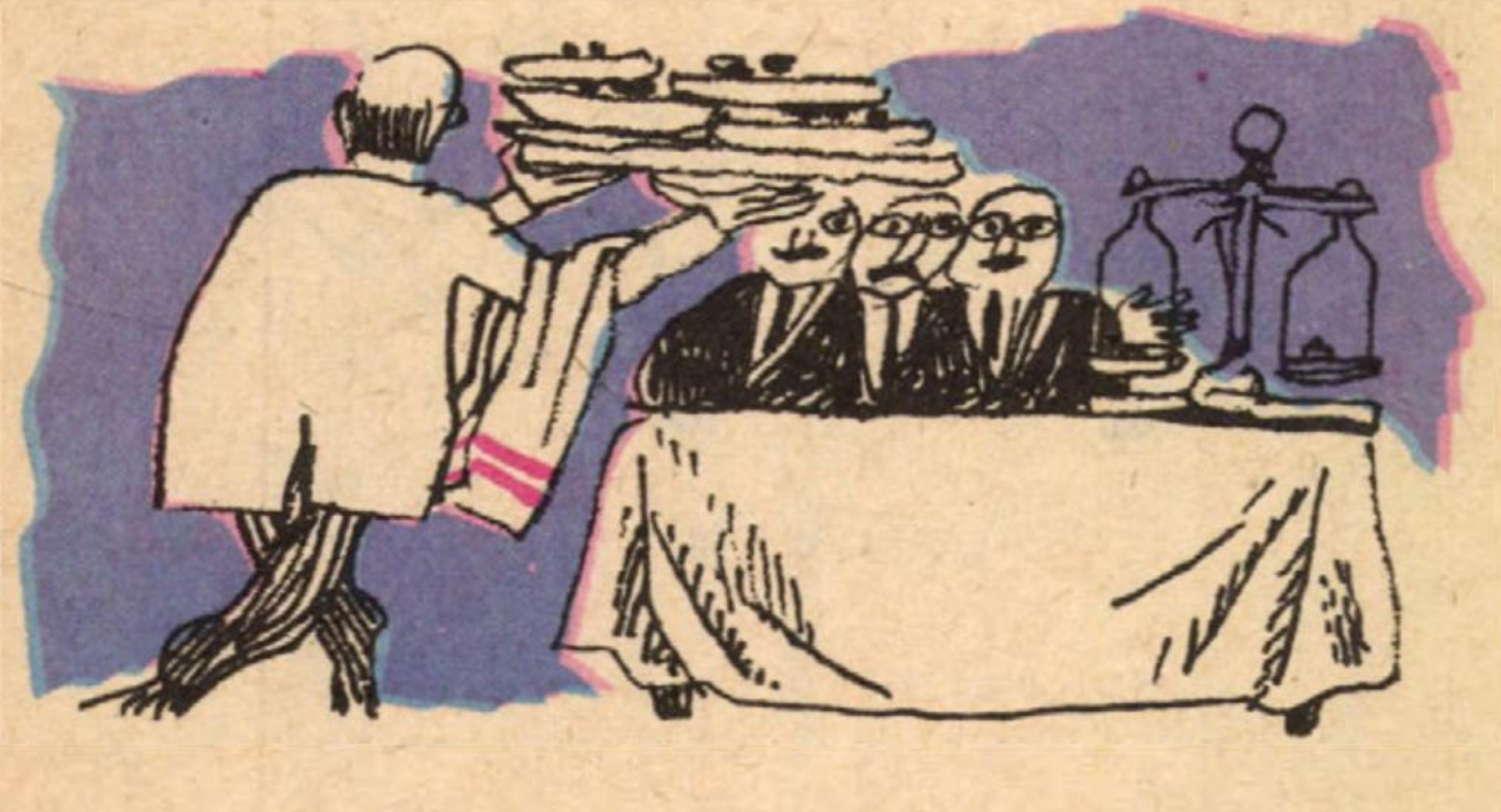

Hogy milyen csalásokat és visszaéléseket követnek el, azt is megint elolvastam az újságban, de megkímélem az olvasót attól, hogy megismételjem. Ugyanolyan csalásokról és visszaélésekről van szó ugyanis, amilyeneket évek óta tapasztalhatunk és olvashatunk, és amilyeneket ***számtalan esetben*** megállapított már az ellenőrzés, közölték az újságok, és én is megírtam már jó néhányszor róluk a magamét.

Hiába, nem mentünk semmire! Se az ellenőrzés, se az újságok, se én. Bevallom, most is alig merek írni erről a témáról. Mit mondok, ha egyszer megkérdezik: minek? Ha egyszer a csalások és a visszaélések száma mindig csak növekszik, ahelyett, hogy csökkenne?

Hogy megint csak és mégis csak ezekről a tűrhetetlen visszaélésekről írok, arra valamiféle szent megszállottság serkent. Nem hagy nyugodni a gondolat, hogy végre most megtaláltam a legkézenfekvőbb megoldást. Csak nagy vonalakban említem:

Az árdrágításért, csalásért, súlycsonkításért felelős személyre ne azért a néhány forintért rójanak ki büntetést, amin éppen tetten érték. Vagyis teszem fel, ha a vendéget a vizsgálat alkalmával négy deka hússal károsították meg, ennyivel kisebb adagot szolgáltak fel neki, az ellenőrzés ne csak *ezt a négy dekát,* aminek az értéke minimális, tegye a mérleg serpenyőjébe. Ehelyett számítsa ki, hogy mennyit tesz ki ez a négy deka az üzlet napi forgalmának megfelelő száz adagra átszámítva. Ez testvérek között is négy kiló hús egyetlen nap. Aztán az ellenőrzés lépjen még egyet: számítsa át ezt a napi négy kiló súlycsonkítást egy egész esztendőre. Menten kitűnik, hogy egyáltalán nem bagatell tételről és összegről van szó, hanem a szünnapokat nem számítva, évi ezerkétszáz kiló húsról. (Röviditalok megrövidítésének és a csoportos rendezvények csalárd elszámolásainak nyilvánvalóan jelentős összegét mellőzöm!) Ezt azért tartom jó módszernek, mert így a büntetés mértéke arányban lehet az elkövetett visszaéléssel. Nagyon jól tudjuk, hogy valóban nemcsak éppen akkor, és éppen abban az egy esetben tévedett négy dekával az üzlet, amikor az ellenőrzés történt.

Továbbá: azt is meg lehetne honosítani, hogy abban az üzletben, ahol a visszaélést elkövették, jól láthatóan helyezzenek el egy táblát, amelyen nagy betűkkel ez lenne olvasható: „Ebben az üzletben csalnak!". Vagy például ennél finomabban: „Tessék vigyázni, mert ebben az üzletben becsapják önt".

Persze van ennél még egyszerűbb megoldás is. A most ismét kilátásba helyezett folyamatos ellenőrzést véglegesen meg kellene szüntetni! Akkor legalább nem írnák az újságok, hogy az éttermekben és vendéglőkben megint csak nőtt az árdrágítások száma, sok a visszaélés, a minőségrontás, a súlycsonkítás stb.

Akkor legalább se a vendég, se az olvasó nem fogja halálra kacagni magát mérgében azon, hogy ellenőrzés ide, újságcikk oda, minden marad a régiben.

Földes György

A DUNA-PARTON

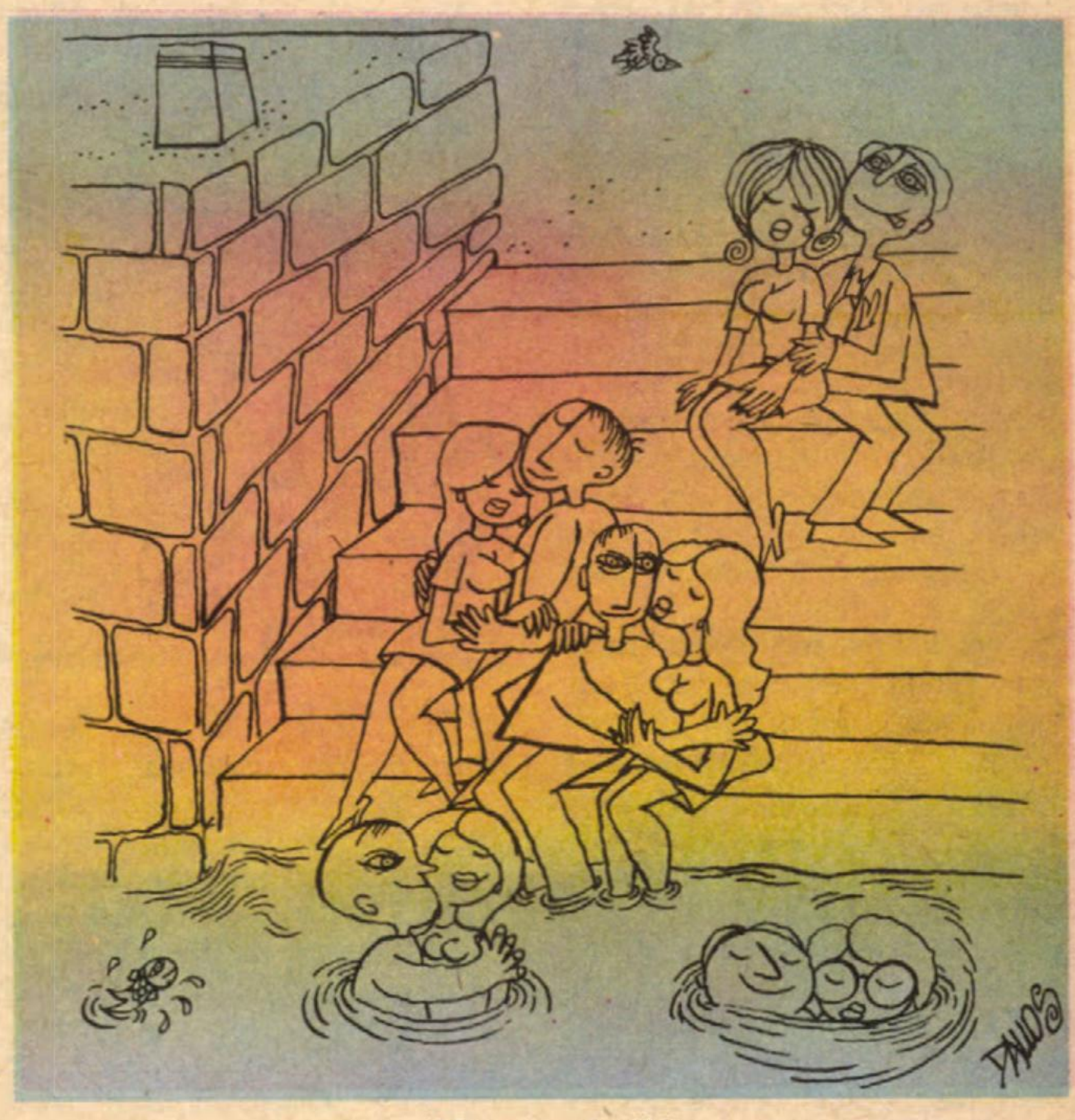

Magas vízállás

MÁSODÁLLÁS

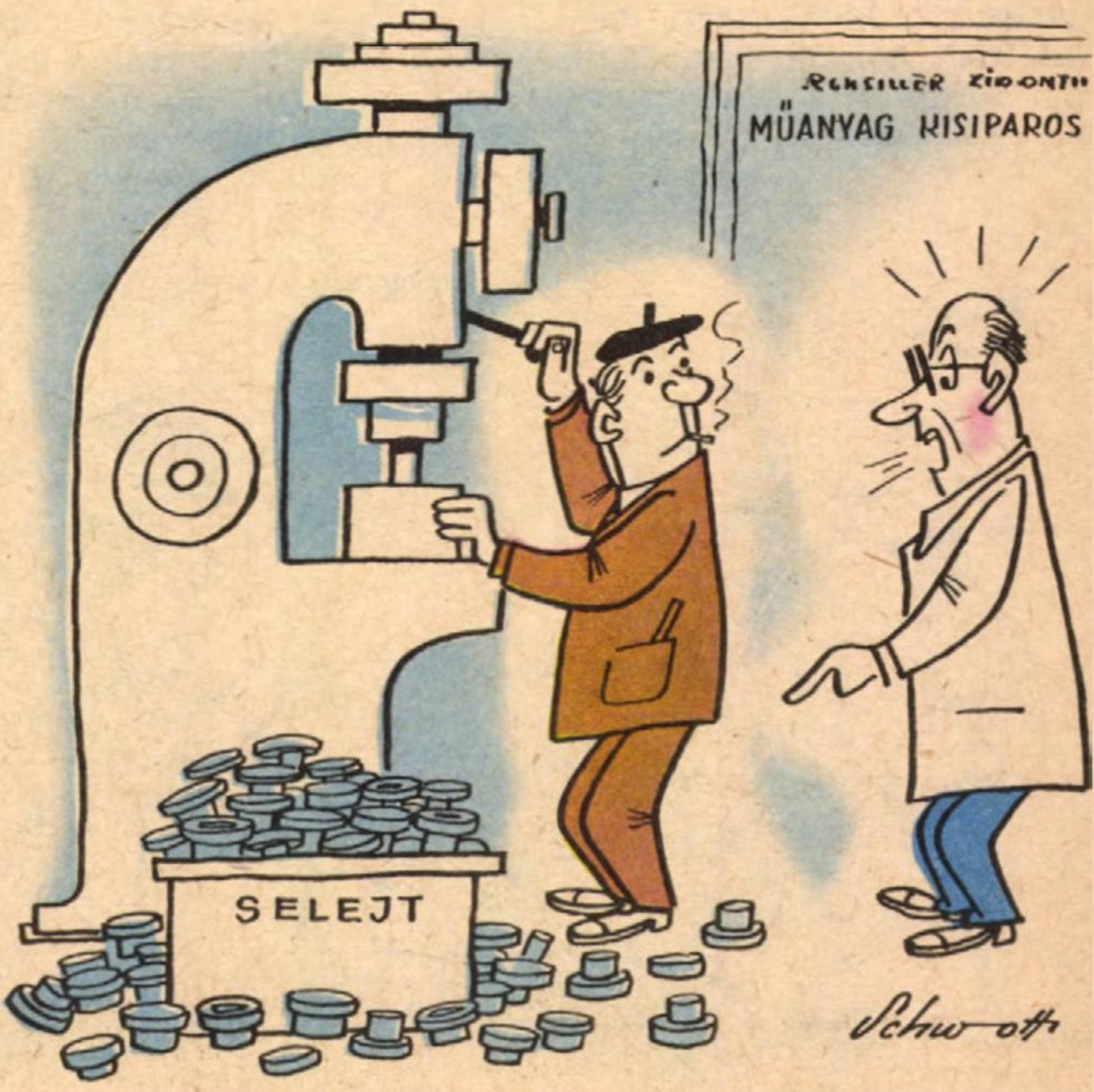

– Ennyi selejt? Azt hiszi, hogy a főállásában van?!

NASZAJÁNDÉK

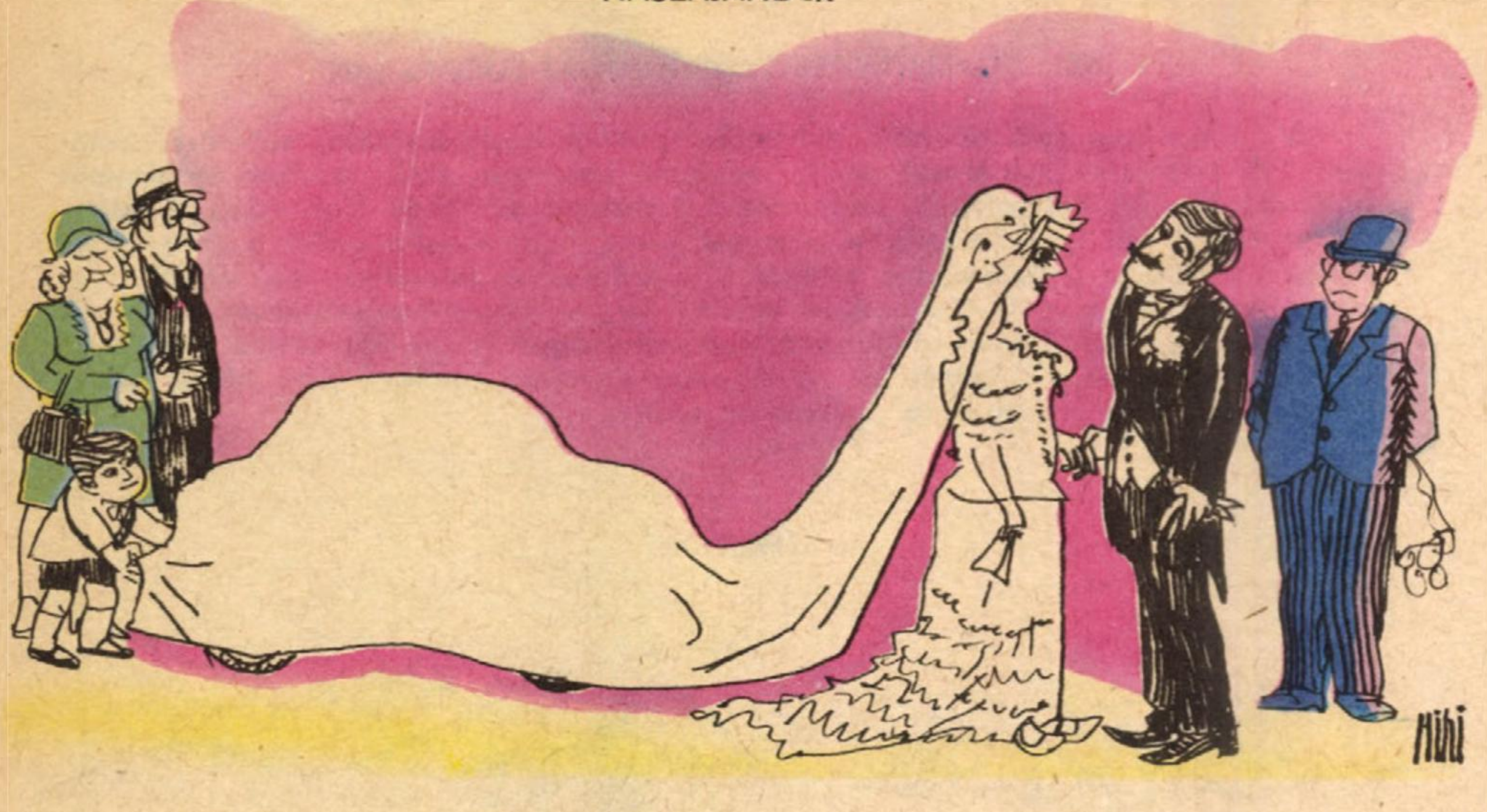

A BRIT SZERENCSEKOCKA

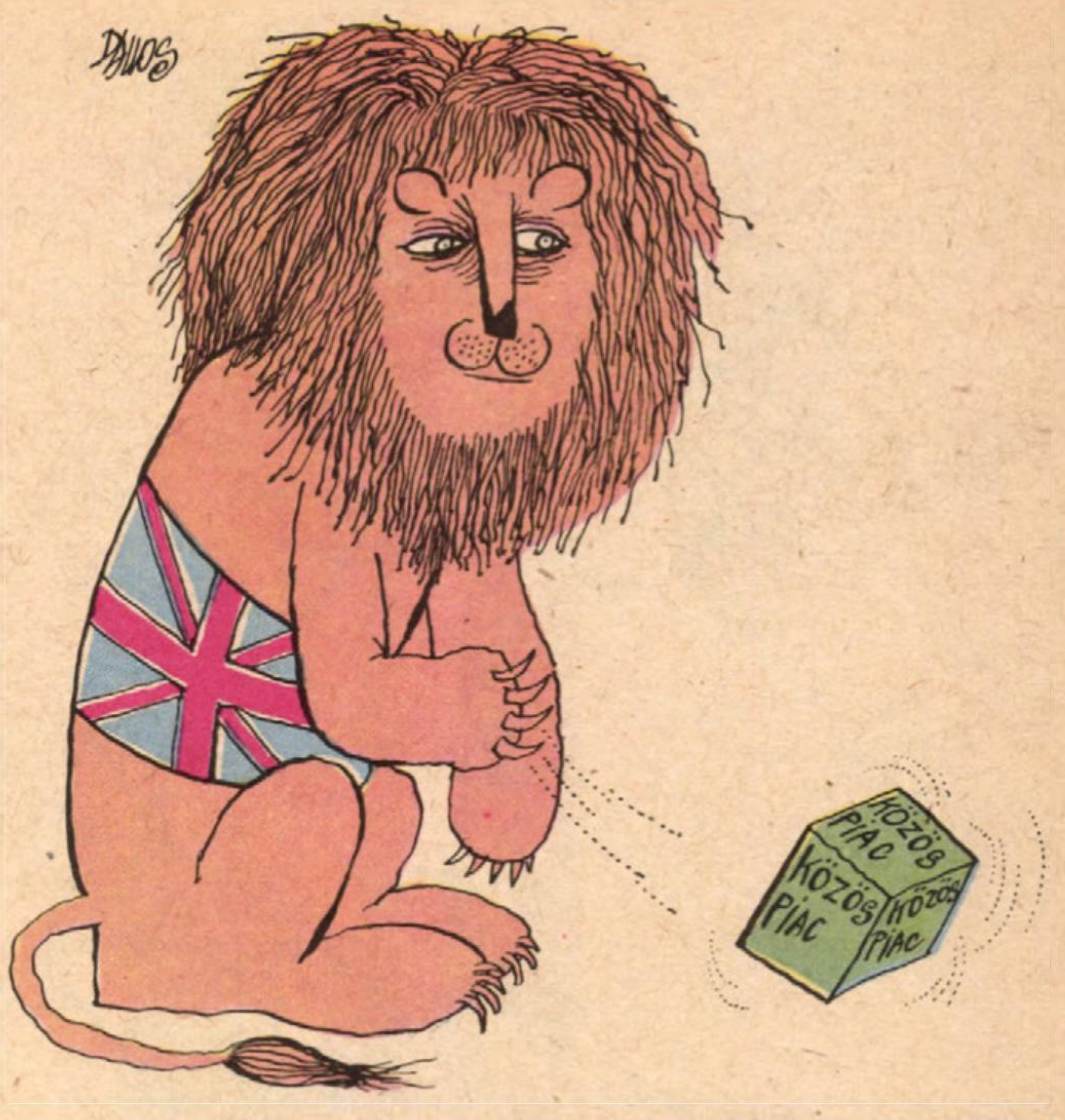

– Vajon mindenképpen hatost dobok?

LEHET-E ÚSZÁS KÖZBEN ALUDNI?

12–13 éves kislányok és kisfiúk elképesztő világcsúcsokat úsznak, de közben ne feledkezzünk meg egy 55éves angol mérnökről, Louis Sancha úrról se, aki úszás közben úgy küzdi le fáradtságát, hogy szundikál egy kicsit. Az illető Rio de Janeiróban dolgozik, s egy alkalommal a copacabanai strandon messze beúszott a tengerbe. Elfáradt, elaludt, majd sok kilométerre a parttól halászok vették észre a mérnököt, aki ekkor már a hátán aludt. Felébresztették és csónakukba vették. A mérnök hálás volt:

– Éppen nagyon rosszat álmodtam. Nem szeretek a hátamon aludni!

TESTAMENTUM

Életemnek nem a legnagyobb, de minden bizonnyal az utolsó ostoba cselekedete lesz, ha egyszer meggondolatlanul meghalok. Bízom benne, hogy ez még odébb van, de azért az okos ember számol minden eshetőséggel. Ezért gyakorta megfordul a fejemben, hogy vajon mit hagyok én vér szerinti utódaimra. Vagyont nem gyűjtöttem, csak haragosokat, őket nem hagyom reájuk. Ingóságaim értéke jelentéktelen, az adósságaim pedig legyenek a hitelezőimé. Imigyen mindent összevetve, csak azt tehetem, mint a régi mesteremberek, akik utódaikra hagyták szakmájuk minden csínját, a gondosabbak a bínját is. Testamentumomban Gábor nevezetű fiamra száz válogatott cikktémát hagyok, témakörönként csoportosítva. Íme néhány példa:

Bíráló cikkek:

Miért rossz a magyar film, a kenyér, a gyerekcipő, a levegő, a víz és a foci?

Miért nincs szifonpatron, szeszmentes ifjúsági szórakozóhely, elegendő szállodai szoba, gyermekjátszótér és alkatrész?

Miért van közlekedési dugó, csúcsforgalom, bürokrácia, fúrás, válás, háromszög, négyszög és így tovább?

Elvi cikkek:

Miért olyanok a fiatalok, amilyenek? Miért viselnek szakállt? Esetleg: miért nem viselnek szakállt? Hogyan tovább? Miért érdekli jobban ifjúságunkat a szex, mint a gerontológia?

Alkalmi cikkek:

Karácsonyra: bejglimérgezés. Rokonoktól való félelem. Húsvétra: ne itassuk a locsoló gyerekeket. Népszokásaink eredete. Nyári téma: árt-e a táncdalfesztivál a kultúrforradalomnak. a közízlésnek és az idegrendszernek?

Társadalmi riportok bulvárlapoknak

Elhagyott öreg szülők. Elhagyott csecsemők. Elhagyott feleségek. Esetleg mindhárom együtt.

Társadalmi elemzések igényesebb lapoknak:

Miért lehet az ember inkább szép, mint okos? Miért nem szeretik a főnökök, ha lehülyézik őket? Miért nem panaszkodnak a gyönyörű és fiatal lányok, hogy nem egyenjogúak a férfiakkal?

Kulturális rögeszmefuttatások:

A cipészipari tanulók miért nem Bartókot fütyülnek? Miért tiszteljük, amit nem értünk és miért szeretjük, amit szégyellünk? Miben áll a kritikusok és a közönség antagonisztikus ellentéte? Hogyan harcoljunk a giccs ellen, különös tekintettel az operettre, vígjátékokra és kerti törpékre?

Szines riportocskák:

Mit veszítenek el az emberek az utcán? Milyen születlenségekkel zavarják a találmányi hivatalt? Nyilatkozik az új év első csecsemője. Egy segédszínész zseniális beugrása. Aki megfürdik a jeges Dunában.

Az örökségül hagyott témákat persze kidolgozva hagyom hátra, annál is inkább, mert már én is örököltem őket egy dédnagypapámtól. Gondolom a gyerek is szépen megél majd belőle. A száz téma — tegyük fel, egyet használ fel hetenként — két esztendeig is kitart, utána pedig kezdheti elölről.

Ha netán közben neki is eszébe jutna valami, úgy akár három évig is kihúzhatja a jussal, és ő már akár százötven témát is hagyhat utódaira. Nem akarok felvágni, de én is csak nyolcvanat örököltem . . .

Ösz Ferenc

SZURKOLÓTÁBOR

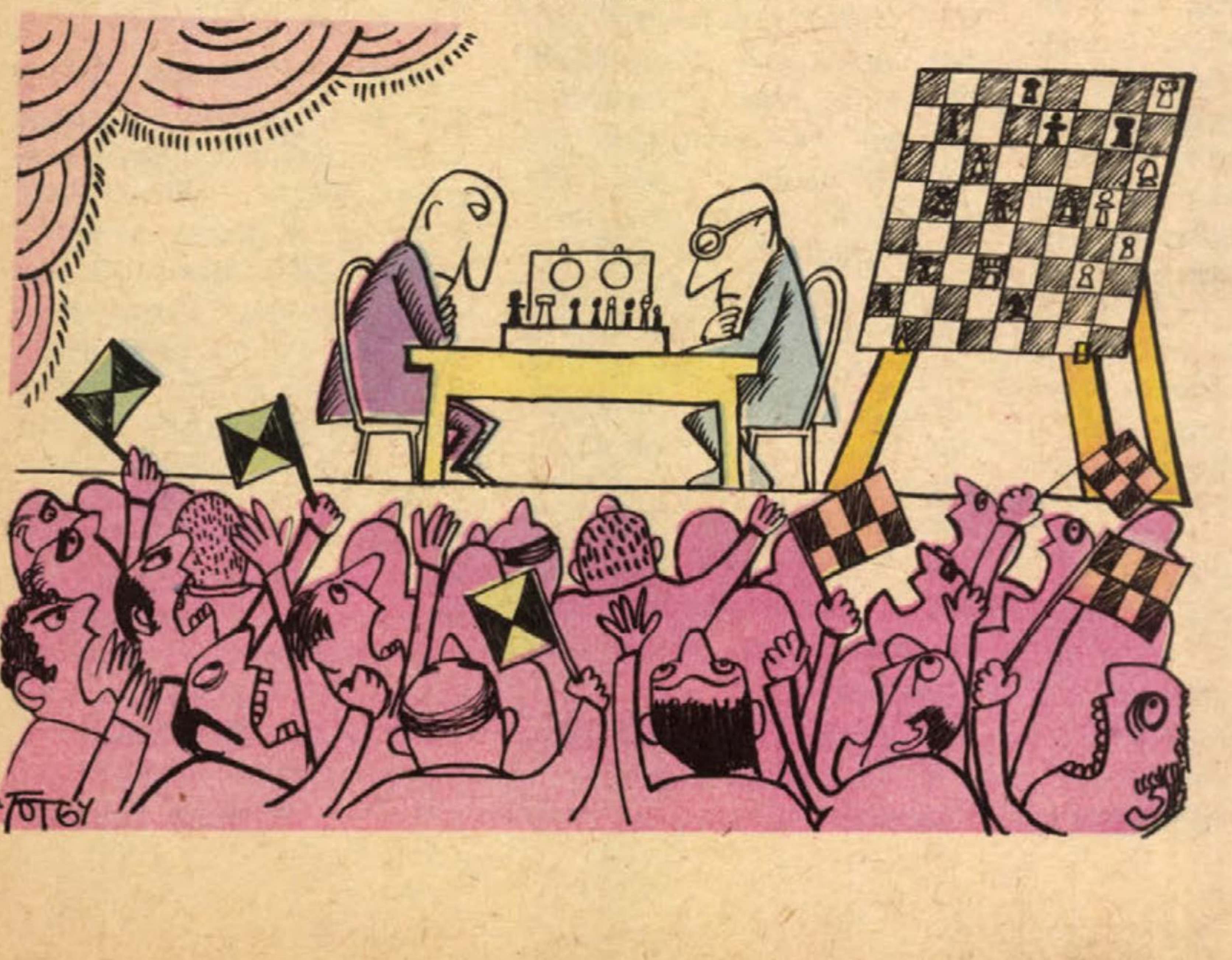

ÉLELMES GYEREK

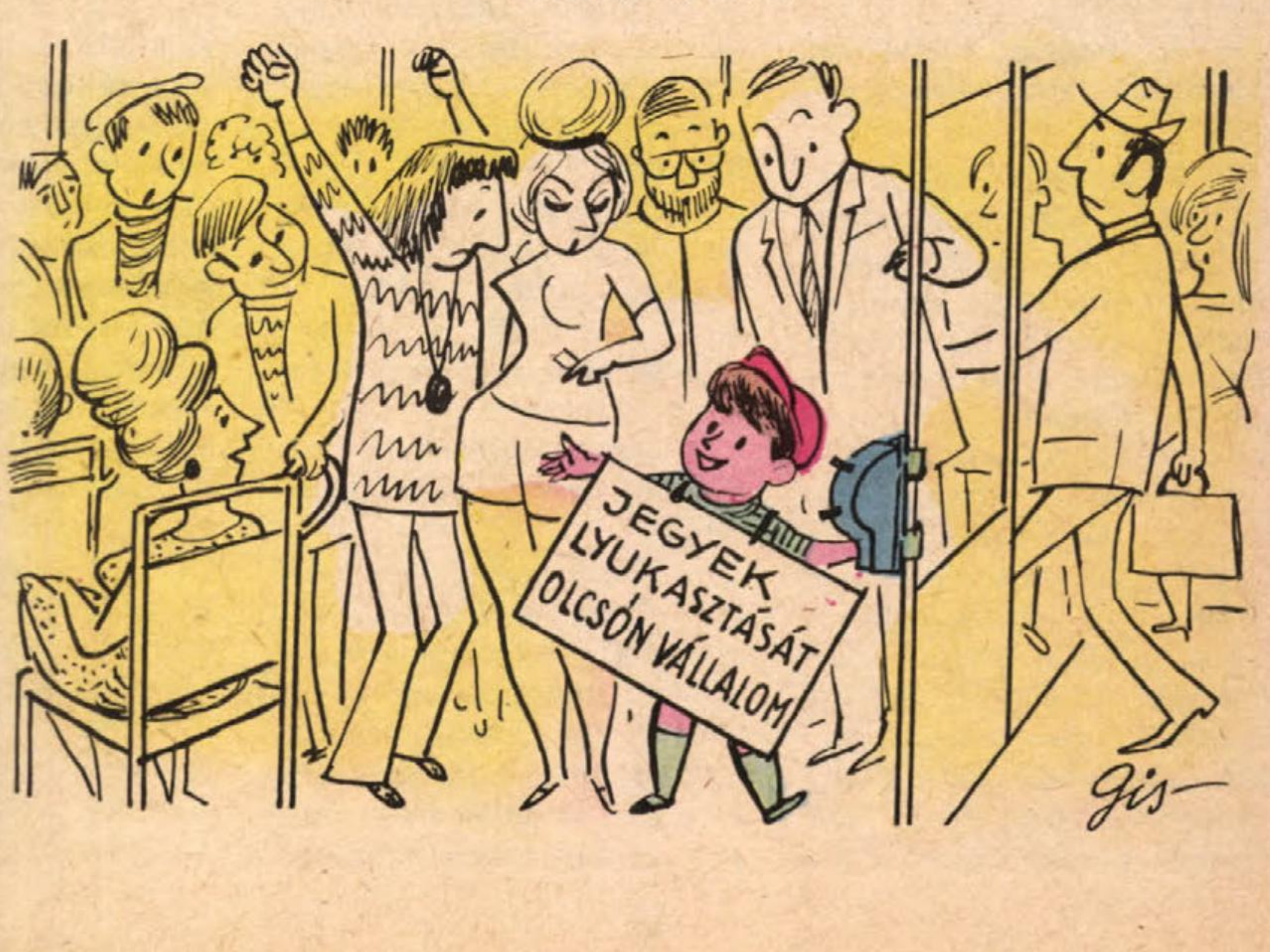

KÖRNYEZETVÉDELEM

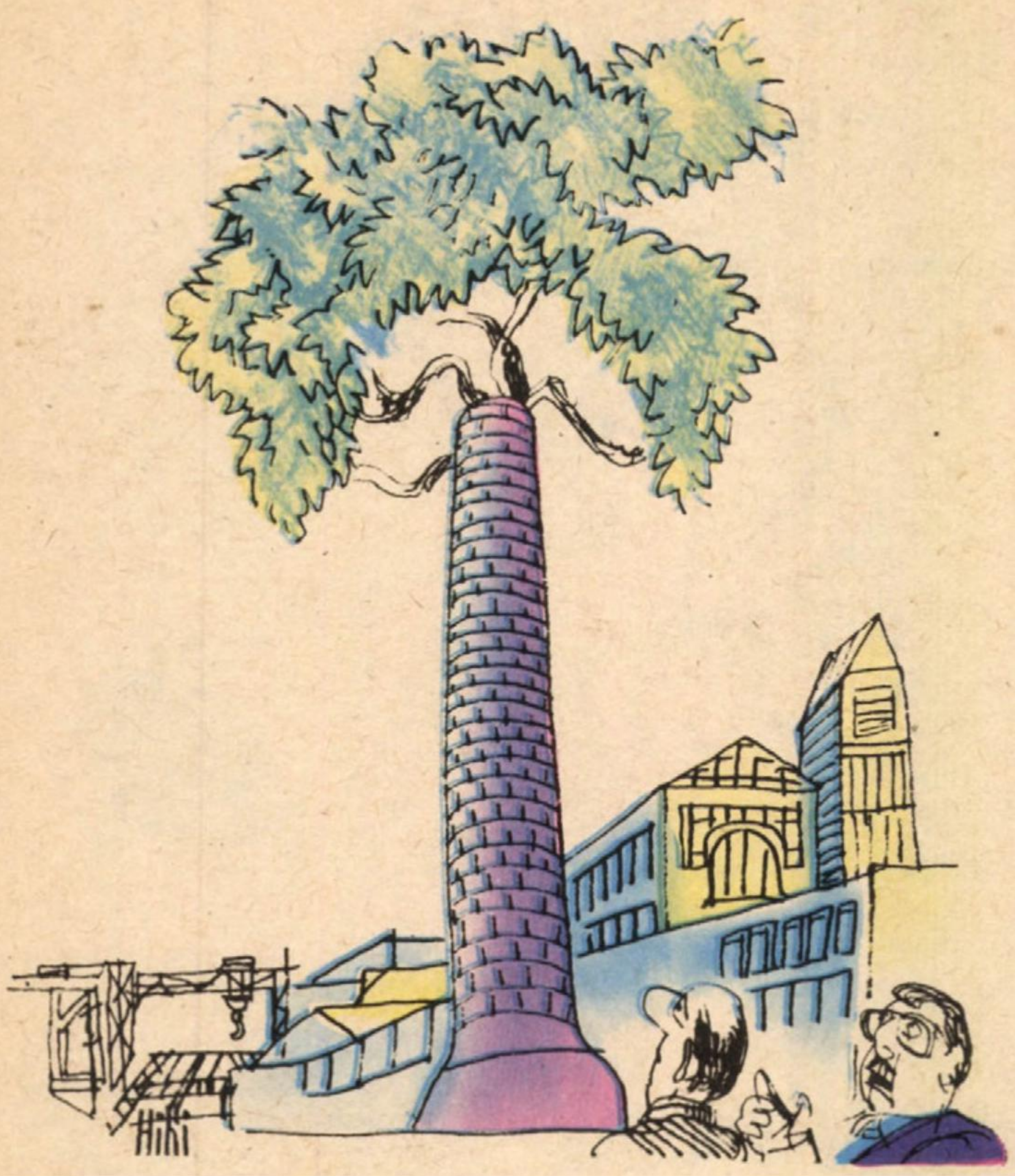

– Rólunk nem mondhatják, hogy szennyezzük a levegőt...

BAL OLDALI KÖZLEKEDÉS NYUGAT-EURÓPÁBAN

A France-Inter rádióállomás, a francia kormány egyik hivatalos szócsöve, sohasem volt nevezetes humoráról, s így mindenki komolyan vette, amikor az említett rádióadó közölte hallgatóival, hogy angol javaslatra a Közös Piac országai áttérnek a bal oldali közlekedésre, viszonzásul azért, hogy Anglia áttért a tízes pénzrendszerre. Óriási felháborodás támadt, új Waterlooról beszéltek, míg végül kiderült, hogy a rádió egyik bemondója tréfálta meg a népes hallgatóságot. Ez is azt bizonyítja, hogy a franciák önbizalma nem áll magas fokon. Ha valaki Angliában azt terjesztené, hogy áttérnek az egész világon érvényben levő jobb oldali közlekedésre, mindenki mosolyogna a képtelen tréfán.

SZERELEM

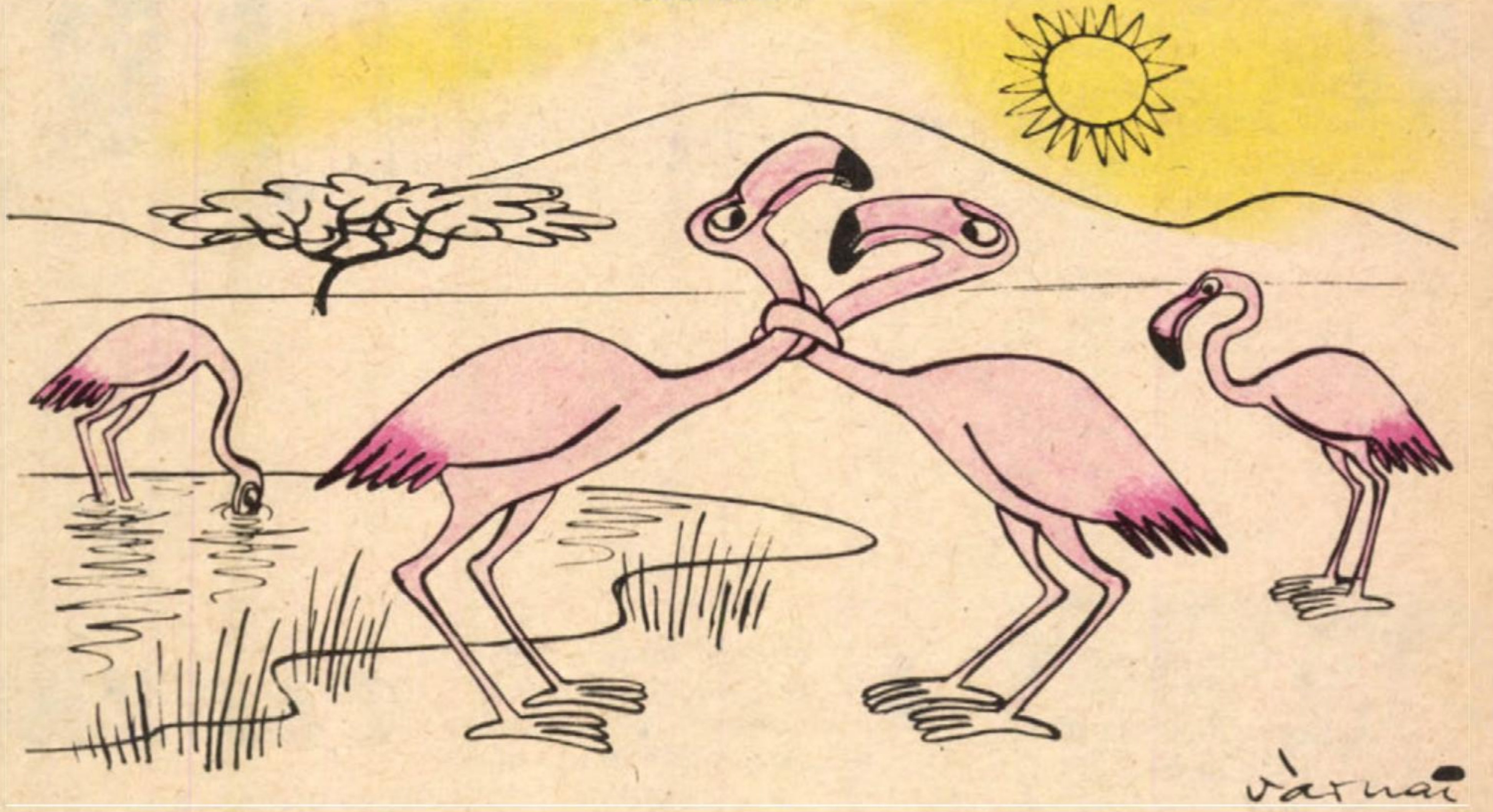

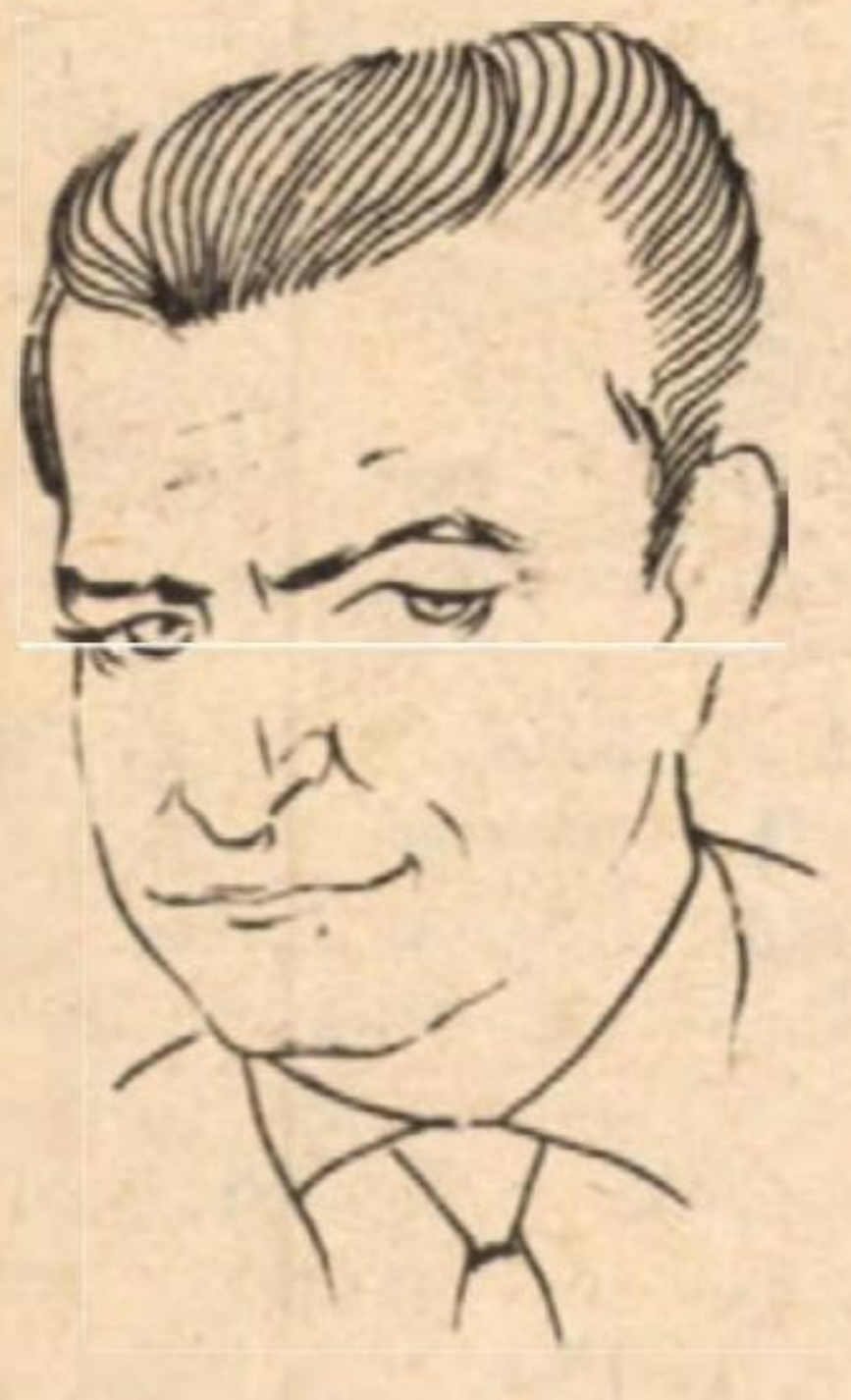

HUMORÜGYBEN KÓNYA SÁNDORRAL

Eleve megnyugtatom irigyeimet, hogy nem a New York-i Metropolitan Opera öltözőjében voltam világhírű hazánkfiánál, hanem a margitszigeti Nagyszálló halljában.

— Sok mindenről faggattak már engem a kollégái — mondja mosolyogva —, de a humoromra még senki nem volt kíváncsi. Pedig — talán nem dicsekvés — van humorérzékem.

— A magyar embernek általában van humorérzéke.

— Különösen mifelénk, Sarkadon. Ott szívhattam magamba én is, az anyatejjel. Ugyanis hétéves voltam, amikor a távolba szakadtam. Így mondják ezt ma Pesten, ha jól tudom. (Bólintok, ő folytatja.) Évtizedek után, hogy először látogattam haza, közrefogtak a korombeli férfiak és mutogatták a fákat, a falu majd minden fáját, amelyekre együtt mentünk fel madártojásért. Elgondolkoztam ezen: tekintettel arra, hogy egy gyerek ötéves kora előtt nemigen tud fára mászni, én valószínűleg két éven keresztül télen-nyáron, éjjel-nappal mindig csak a fákra másztam.

— Legalább vette valami hasznát a famászó tudománynak?

— Annak nem, de ennek a mesélésnek igen, mivel sajátos asszociációval, a madártojás szedegetésről eszembe jutott egy komikus élményem. A Metropolitanben a Toscát adtuk. Partnerem, a címszerepben az osztrák Leonie Rysanek volt. Az első nagy duettünk közben, amikor én háttal állok a közönségnek, ő egy pausájában odasúgja nekem: „Sándor, kiesett a lencsém. Úgy érzem, a mellemben van. Vedd ki!" Rysanek ugyanis rövidlátó, ezért kontakt lencsét használ a színpadon. Némi manőverezéssel sikerült kiszednem a kebléből a lencsét — mint annak idején a madártojást a fészekből! — és a szájába adtam. Akkor ő hátat fordított a közönségnek és a helyére illesztette a lencsét.

— Természetesen a közönség nem vett észre semmit.

— Nem tudom, nem mutatták. Ha jó a produkció, a nézők nem érnek rá másra figyelni, sőt... A kezdet kezdetén történt, amikor még alig volt nevem, az ötvenes évek elején, Nyugat-Németországban. A társulat, amelyiknél szerződésem volt, sokat járt vidékre. Voltak időszakok, hogy majd mindennap más és más városban vendégszerepeltünk. Egy alkalommal nem jól értettem az utasítást, és estére egészen máshova utaztam... mintha Cegléd helyett — mondjuk Kecskemétre mentem volna. Ott csakhamar rájöttem a tévedésemre. Rohantam hát tovább, és alig fél óra késéssel meg is érkeztem fellépésünk színhelyére. Öt-hat perc alatt megtaláltam a színházat, de a színészbejárót nem. Fogtam hát a kofferemet és a főbejáraton át, a nézőtéren keresztül felrohantam a színpadra és onnan az öltözőbe. A közönség, amely jó negyven perce várta az előadás megkezdését, nagy tapssal és bravózással kísérte bevonulásomat. Emlékszem, a Végzet hatalmát adtuk. Az öltöztető bedobott a kosztümbe, és közben kint már fölcsendült a nyitány. Én, mint Alvaro, minden sminkelés nélkül, nagy elánnal berobogtam a színre, s bele a duettbe. Egyszer csak elállt a lélegzetem, mert hallom, hogy Leonórám más helyre ugrik, mármint az éneklésével. Pillanatnyi sokk, de egy mély lélegzettel sikerült úrrá lennem a megtorpanásomon, és átvettem a szólamot. Már javában énekeltem, amikor eszembe jutott, hogy itt húzott (kihagyott néhány sort) a rendező. A közönség közül, akik talán észrevettek is valamit, megbocsátottak a dicsőséges kofferes belépőm miatt.

— A mostani vendégszereplései — gondolom — már nem fenyegetnek ilyen veszélyekkel.

— A színház mindig kiszámíthatatlan, a vendégszereplés meg százszor is! Például — talán három éve — Tokióban léptem fel a római operával. A Don Carlost adtuk. Új kosztümöt kaptam, amit a helyszínen szoktak az ember testére alakítani. A japán szabók csak japánul tudnak. Magyarázom nekik angolul, németül, olaszul és kézzel-lábbal, hogy mit csináljanak. Ők egyre csak bólogatnak, mélyen hajlonganak és mondják: „yes, yes". Elkövetkezik a főpróba, és a ruha „maradt, mi volt..." Fogom, bepakolom, a feleségem egész éjszaka varrja a szállodában. Csak később tudtam meg, hogy a japánok soha nem mondanak „nem"-et, mert az szerintük illetlenség.

— Most, hogy közel fél órája beszélgetünk, már akcentust sem érzek szavaiban.

— Ennek az az oka, hogy sokat gyakorolom a magyart, hiszen a világ minden táján találkozom honfitársaimmal. Még Tokióban is összeakadtam két magyarral, éppen az említett vendégszereplésünk alkalmával. Egy magas épületben volt dolgunk. A liftben, ahogy mentünk fel, megütötte fülemet a szép cifra magyar kifejezések sorozata. Csak hallgattam és mosolyogtam az orrom alatt. Amikor ki kellett szállnunk, megszólaltam — szándékosan magyarul: „Szabad? Ki szeretnék szállni." Ezzel magam elé engedtem a feleségemet. Az egyik derék magyar kétségbeesetten szinte kiáltott utánnam: „A hölgy is tud magyarul?" Megnyugtattam őt, hogy a feleségem, aki született német, csak néhány magyar szót ismer, s az általuk emlegetettek nem tartoznak azok közé.

— Tehát már magyarul sem beszélhet nyugodtan az ember a nagyvilágban.

— Egyre kevésbé. Talán két éve fogadtam meg, hogy csínján bánok a magyar szóval. Akkor New Yorkban, a Broadway egyik sarkán levő bisztróba tértem be magyar vendégemmel. Ő szendvicset evett, én kávét ittam, kevéske tejjel. Akkor hozzá fordultam: „Kérsz te is ebből a löttyből?" — „Ez magának lötty?" — ripakodott rám spontán a tulajdonos felesége. — „Bo-bo-csánat" — hebegtem. Azután egymásra nevettünk, mert csak utólag értettük meg, hogy „földiek vónánk".

Sólyom László

Ó, EGY KIS CSÓK

Ott álltak a járdaszigeten, a csúcsforgalom a térdükig csapdosott. Felül egymásnak támaszkodtak, mint a nagy A betű. A testük volt az A betű két szára, fejük meg az egy pontban összefutó csücsök. Csak a tarkójuk látszott, az arcuk nem. Amennyire meg lehetett ítélni, az egyik fiú volt, a másik talán lány. De az is lehet, hogy fordítva.

A túlsó járdáról tekintélyes szurkolótábor figyelte őket, és állandóan újak jöttek.

— Nini — mondta egy nénike. — Azok meg mit művelnek ott?

— Mit művelnek? — kiáltott egy kisöreg. — Hát csókolóznak, na — és mekegve nevetett hozzá, mint afféle vén huncut.

A sokaság rögtön ellene fordult

— Elment az esze. A szerelem magánügy. Maximum két ember dolga. Azzal nem állnak ki marha módra, mint valami vásári kikiáltó. Inkább visszavonulnak valami csendes zugolyba.

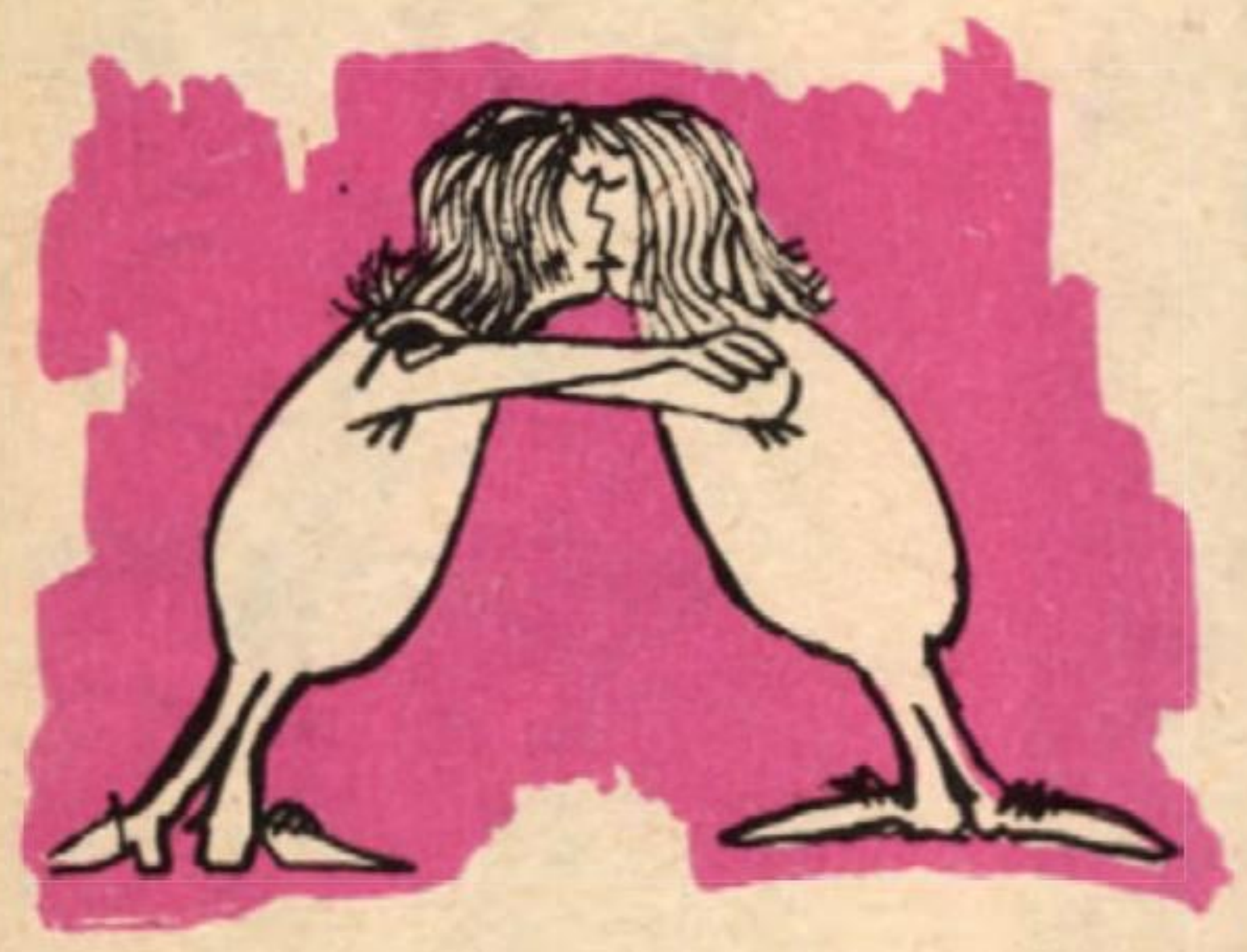

— De hátha nincs zugolyuk, szegénykéknek . . .

— Kapualjuk akkor is van. Vagy hátsó lépcsőjük.

A kisöreg szemébe kék emlékek tolultak.

— Igaz, igaz, a kapualj. Az ember lassan mindent elfelejt. Már a memóriám sem a régi. De ez még a kisebbik baj.

Egy matróna szólt közbe, aki hajlott kora ellenére sem szűkölködött minden élvetegség híján.

— Olvastam egy fiatal párról — mondta. — Egy bútorüzlet kirakatában töltötték a mézesheteiket.

— Jó, jó — torkolta le egy aggastyán. — De a csúcsforgalom idejére ők is abbahagyták.

— Hölgyeim és uraim — szólalt meg egy energikus hatvan-ager. — Engedjék meg, hogy kifejtsek egy elfogadható elméletet. Mint kis unokáimtól értesültem, alapfokú iskoláinkban sikerrel működik az egészségügyi ellenőr intézménye. A gyermekek saját kebelükből választják a mindenkori egészségügyi ellenőrt, aki aztán kötelességszerűen ügyel a körmök és a nyakak állapotára. Meggyőződésem, hogy itt két ilyen tisztasági felelőssel állunk szemben, akik éppen egymás fülét teszik elmélyült vizsgálat tárgyává.

A gyülekezet érett megfontolás után elvetette ezt az elméletet.

— Hülyeség! — sipított egy bekecses anyóka. — Fizikai lehetetlenség. Egyszerre nem megy. Próbáljon maga az én fülembe meredni, amikor én éppen a maga fülébe meredek.

Az energikus hatvan-ager zavart mekegések közepette hárította el az ajánlatot.

Most vad és meddő találgatás indult meg, mi az ördögöt művelnek azok ketten, ott a csúcsforgalom közepén.

— Elsősegély! Bogarat akarnak kiszedni egymás szeméből!

— Ostobaság. Elhanyagolhatóan csekély a valószínűsége, hogy négy szembe egyszerre esik négy bogár.

— Sziámi ikrek! A szájuknál nőttek össze!

— Orvosi lehetetlenség. Az ilyen magzat táplálása megoldhatatlan nehézségekbe ütközné k. Ezek pedig egyenesen túltápláltak.

— Rémhíreket suttognak!

— Ahhoz túlságosan fiatalok. Egy teenager számára még egyetlen hír sem rém.

— Sportemberek. Egy vegyespáros tüdőedzése.

— Menjen már. A csúcsforgalom közepén?

— Komplex módszer. Egyúttal a halálfélelmet is gyakorolják.

Közelebb settenkedtem. Azzal a romantikus lelkemmel még mindig azt hittem, hogy csókolóznak. Csodálkozva észleltem, hogy szó sem volt szerelemről. A fiú legyeket fogdosott a lány tarkója mögött, a lány meg a moziplakátot olvasta a fiú cimpája alatt fél szemmel kisandítva.

Már tudtam, mit csináltak.

Unatkoztak.

Peterdi Pál

BIGÁMIA

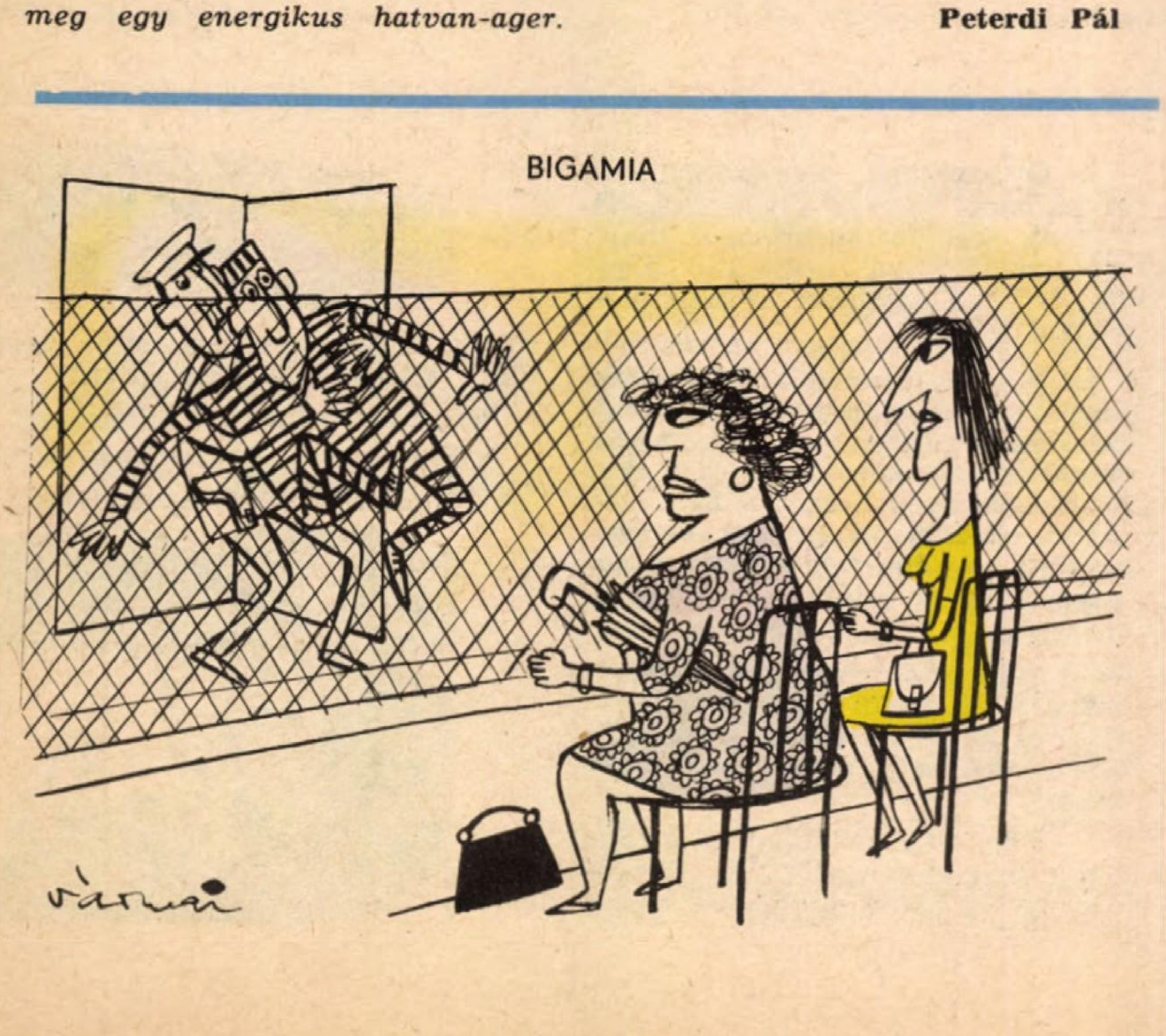

LEHALLGATJÁK A TELEFONBESZÉLGETÉSEKET AZ USA-BAN

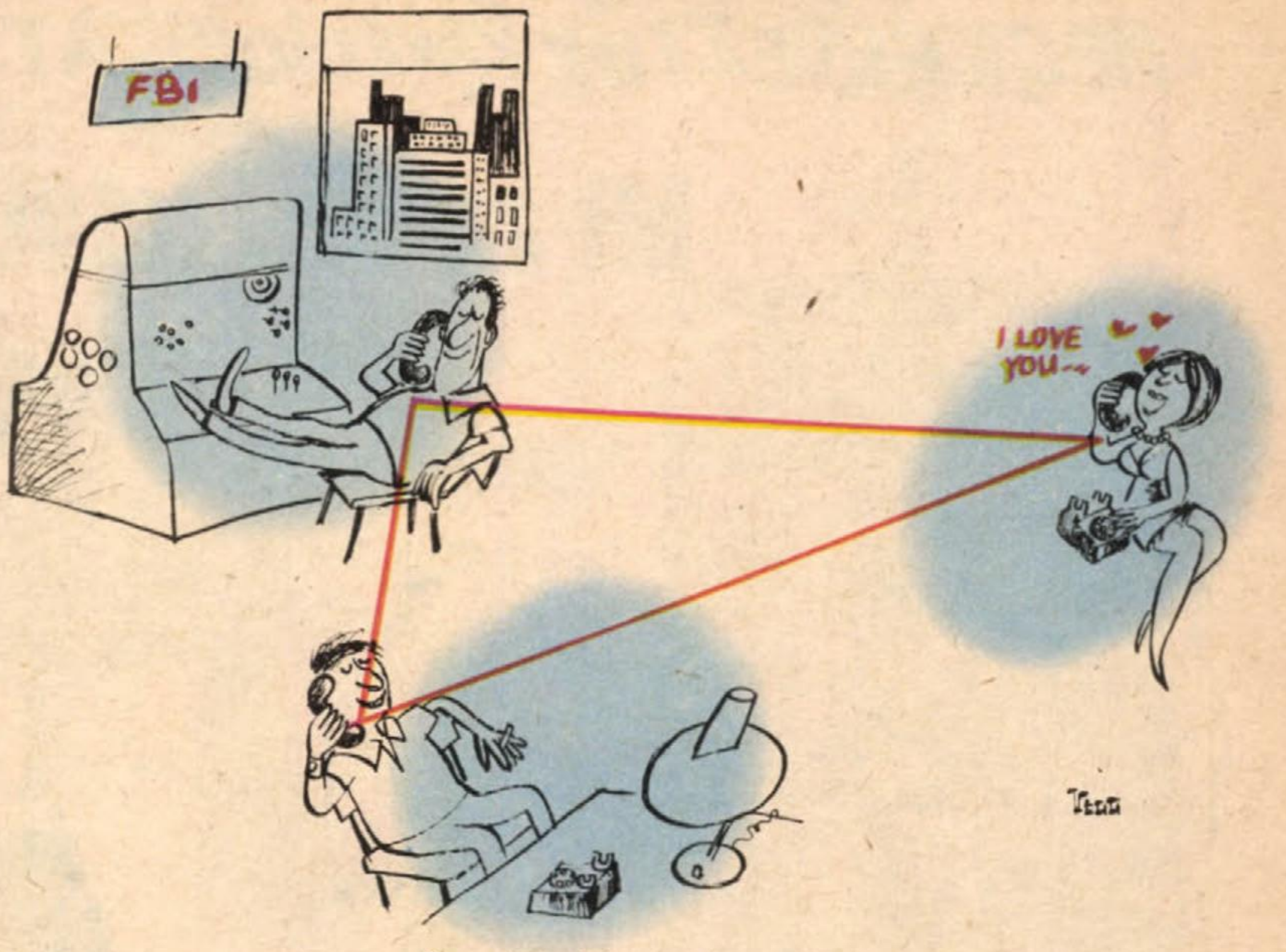

Szerelmi háromszög

KÖLCSÖNZŐBEN

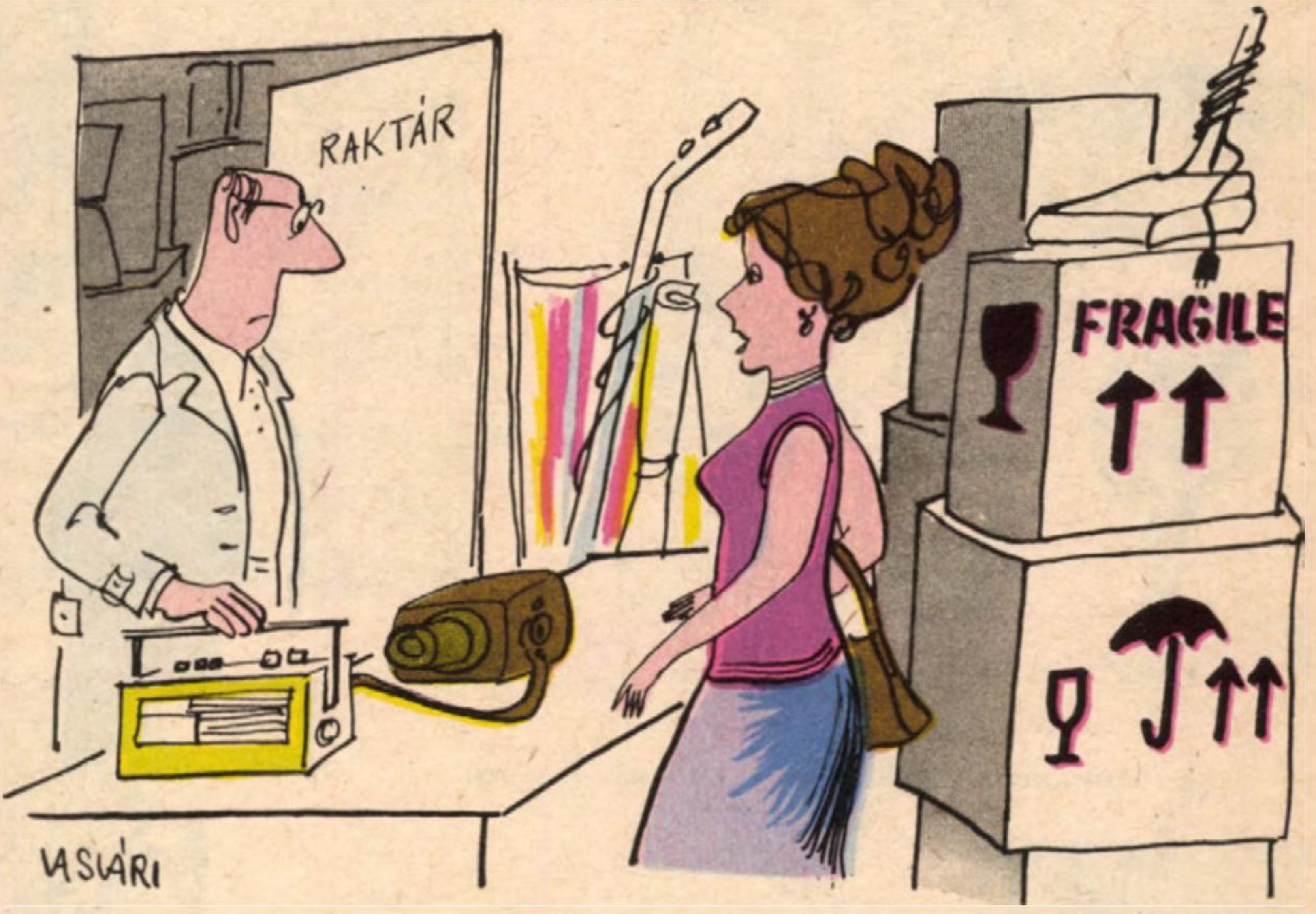

– Bérelhetnék egy hétre műszempillát?

TIHANYI KÉPESLAP

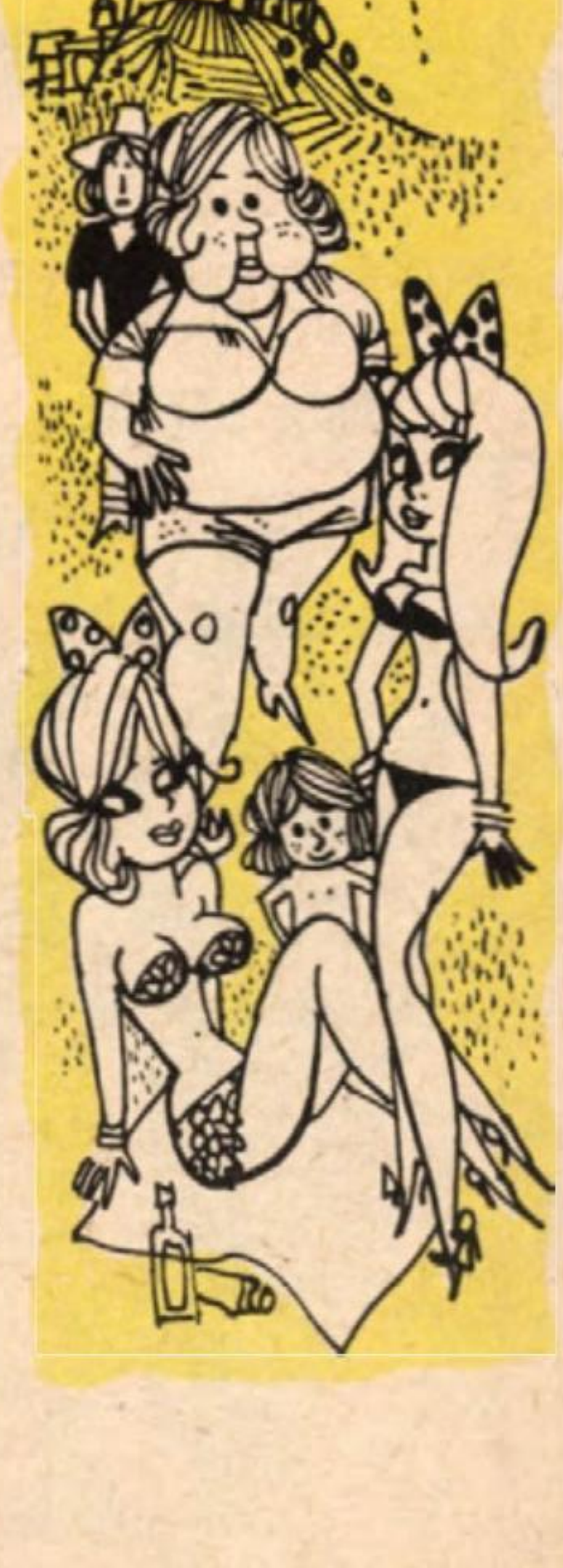

Itt minden oly szép, szinte mámoros,
a Balatont a hegyről nézem végig,
a tó vize, mely néha szürke, zöld,
most, mint az ég, világoskéken fénylik.
E szép nyarat a fagyosszentek hozták,
mert Bonifácék, betelvén a téllel,
gondoltak merészet, nagyot,
s helyet cseréltek jó Benedekékkel.
Minden remek . . . bár vannak már hiányok,
a híres visszhangot elépítették,
s a kecskeköröm emlékét, regéjét,
eszpresszó-névben kapja csak a vendég.
Ám van itt más. A mólók úgy ragyognak,
mint női hajban drága ékszerek,
és rajtuk kicsi „forró nadrágokban"
dús nagymamák, egy egész nagy sereg.
De köztük – üde látványa a szemnek,
amelytől pár ifjú szív felbuzog –
ott lengenek, majdnem fedetlen testtel,
szoborszerű „mólói" Vénuszok.
. . . Majd alkonyul. A Nap lassan leszáll
az égre nyúló apátság mögött,
s a zengő fák varázsos homályában
az akácillat mindent elfödött.
S mi történt még? Az erkélyen pihentem,
egy szép kislány bemászott hozzám este . . .
de ó, ötéves volt és csak eltévedt,
s hazavittem, mert szüleit kereste!

Lovászy Márton

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mi az abszolút önzetlenség?

Vasvári Anna:

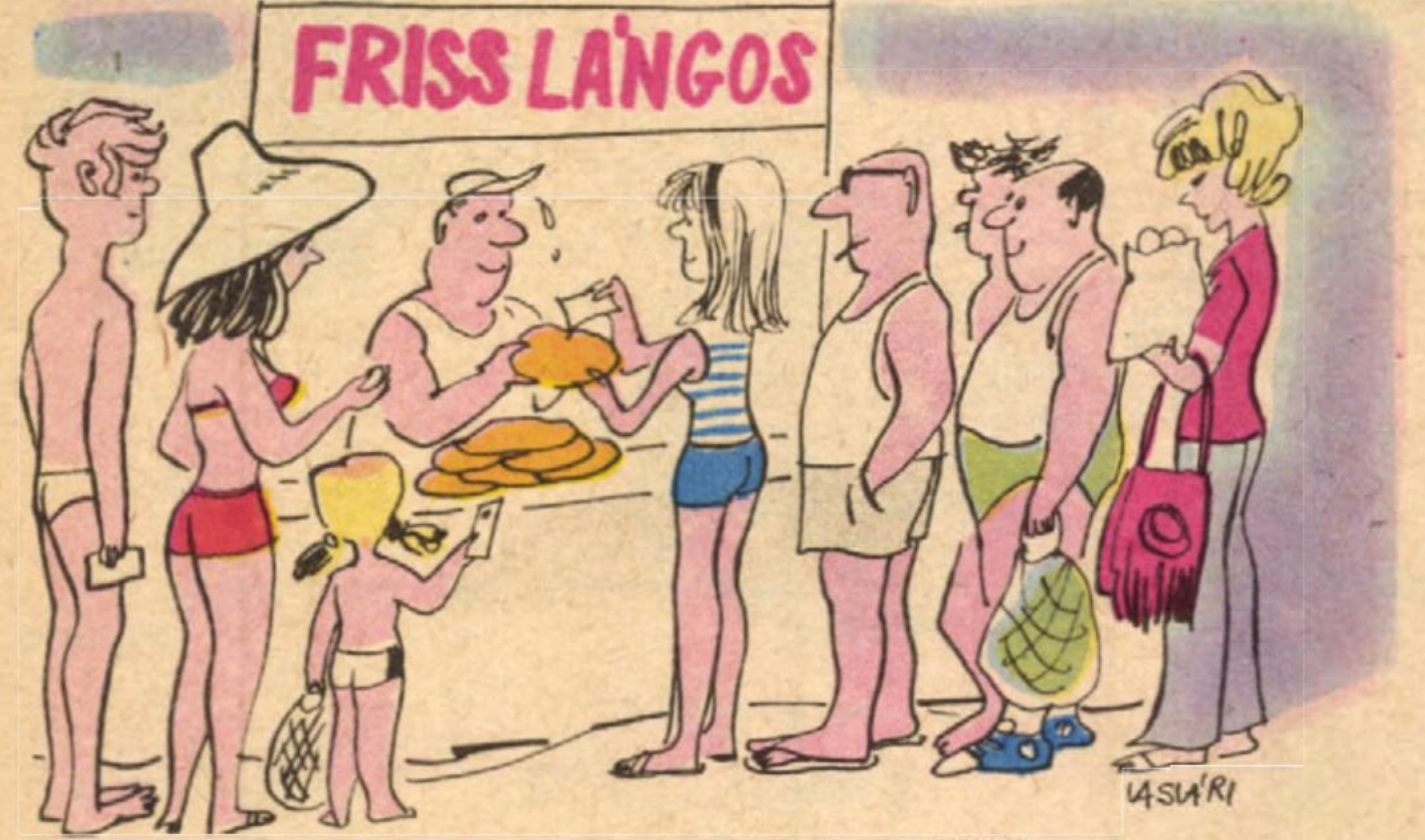

– Lángost sütni társadalmi munkában.

Erdei Sándor:

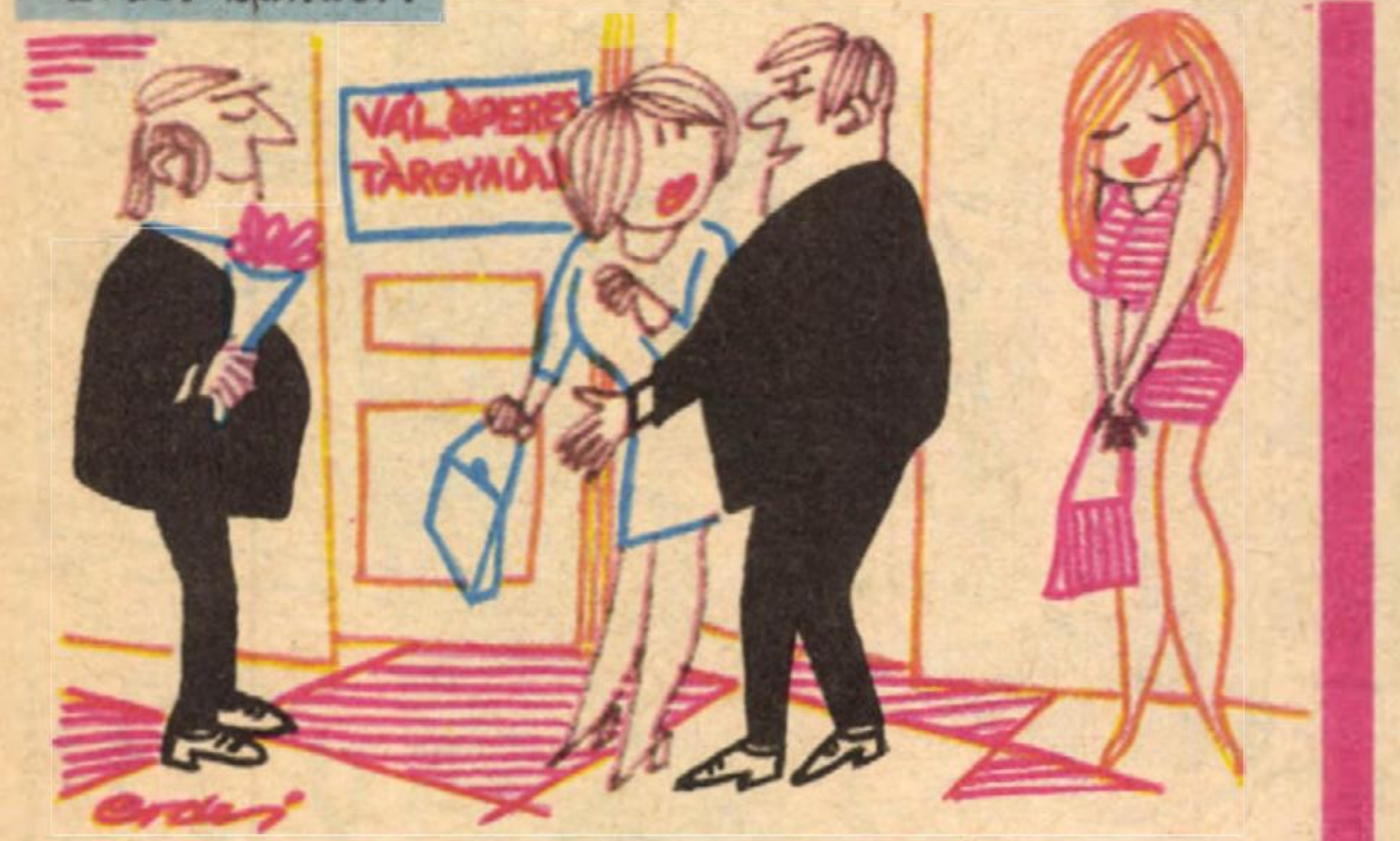

– Lemondani a feleségünkről más javára.

Takács Imre:

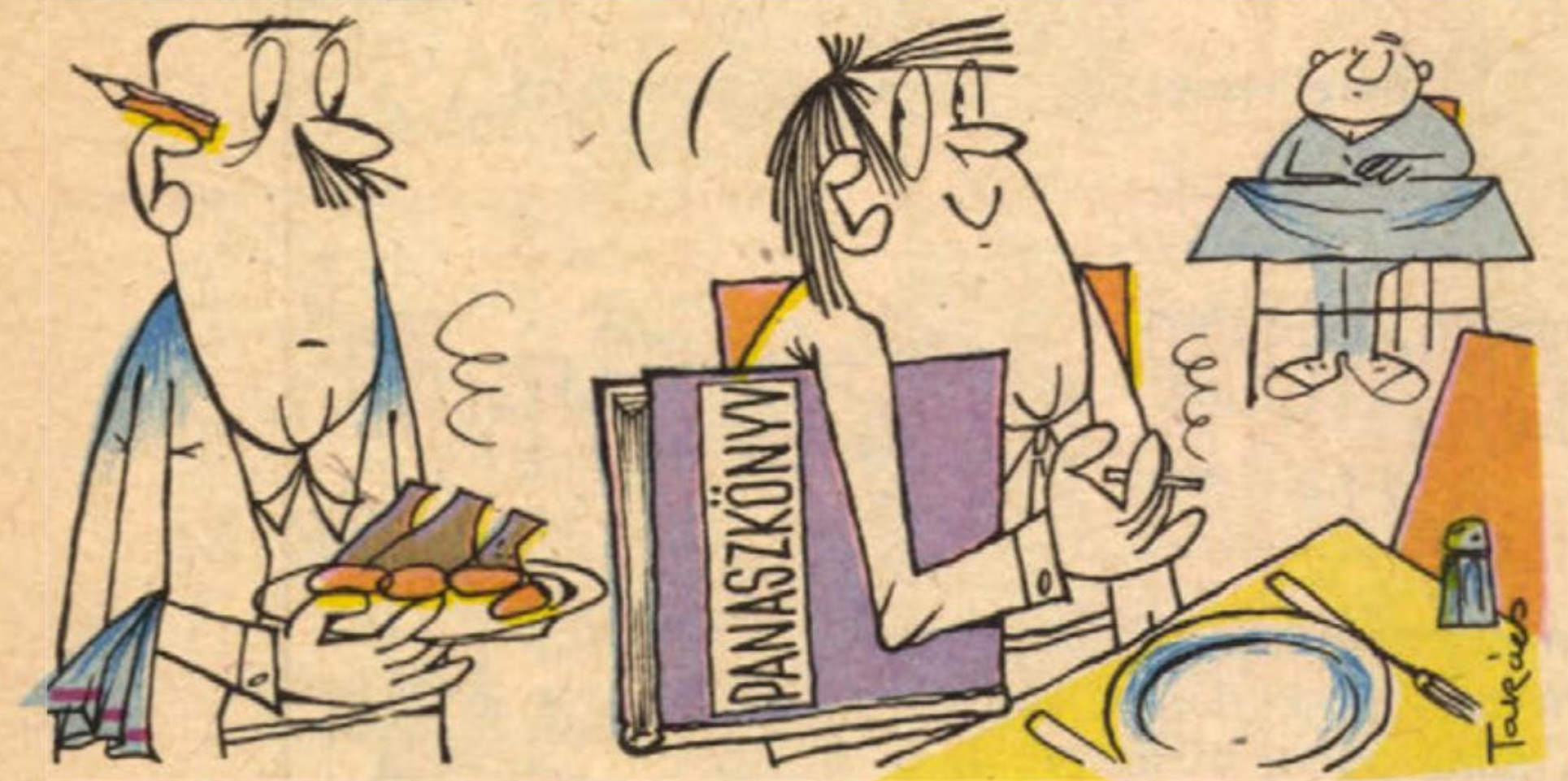

– Nem ugráltatom hiába a szegény pincéreket. Még a panaszkönyvet is otthonról hozom magammal.

Barát József:

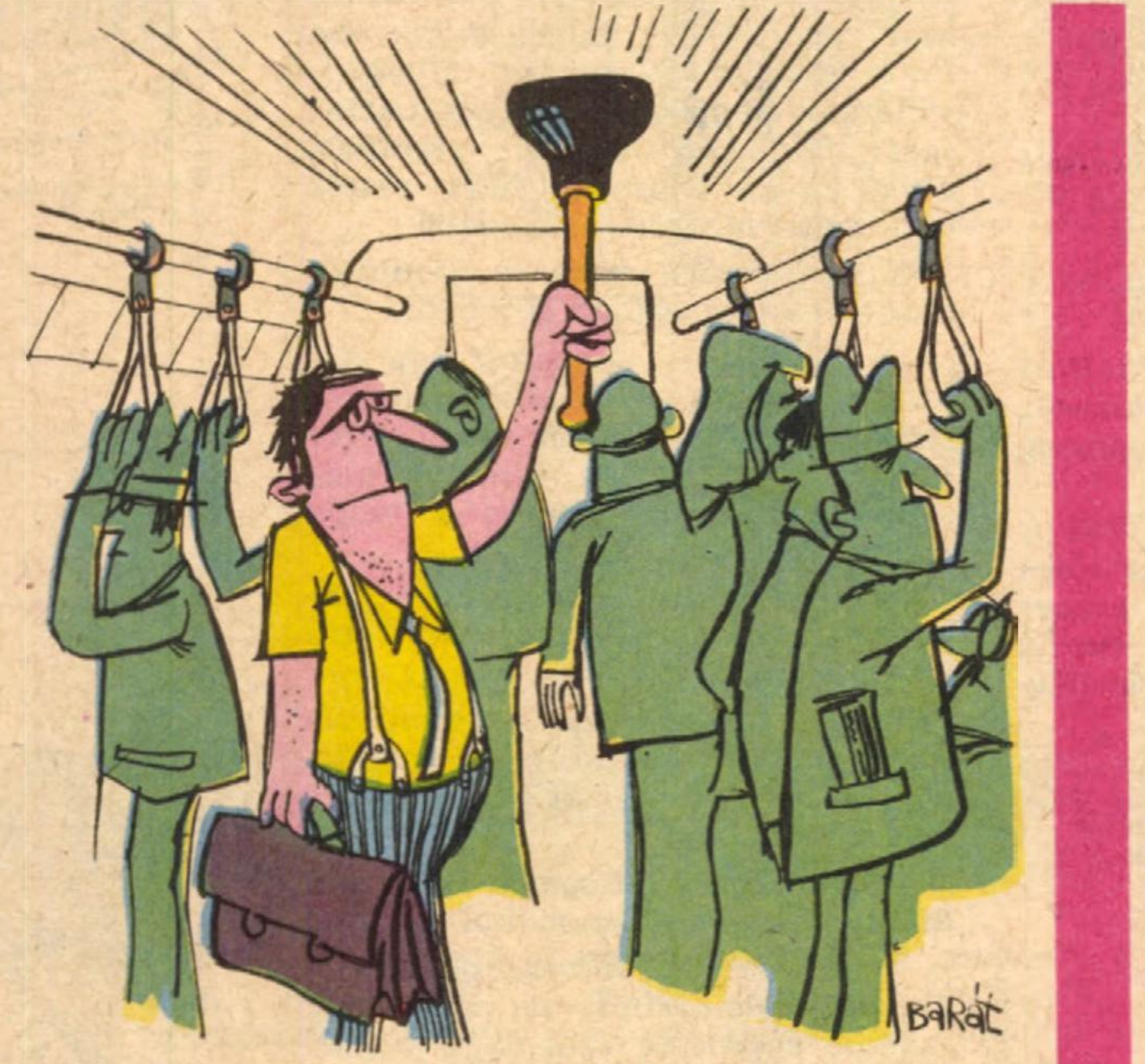

– Ha valaki a villamoson nem veszi igénybe a fogantyúkat.

Mészáros András:

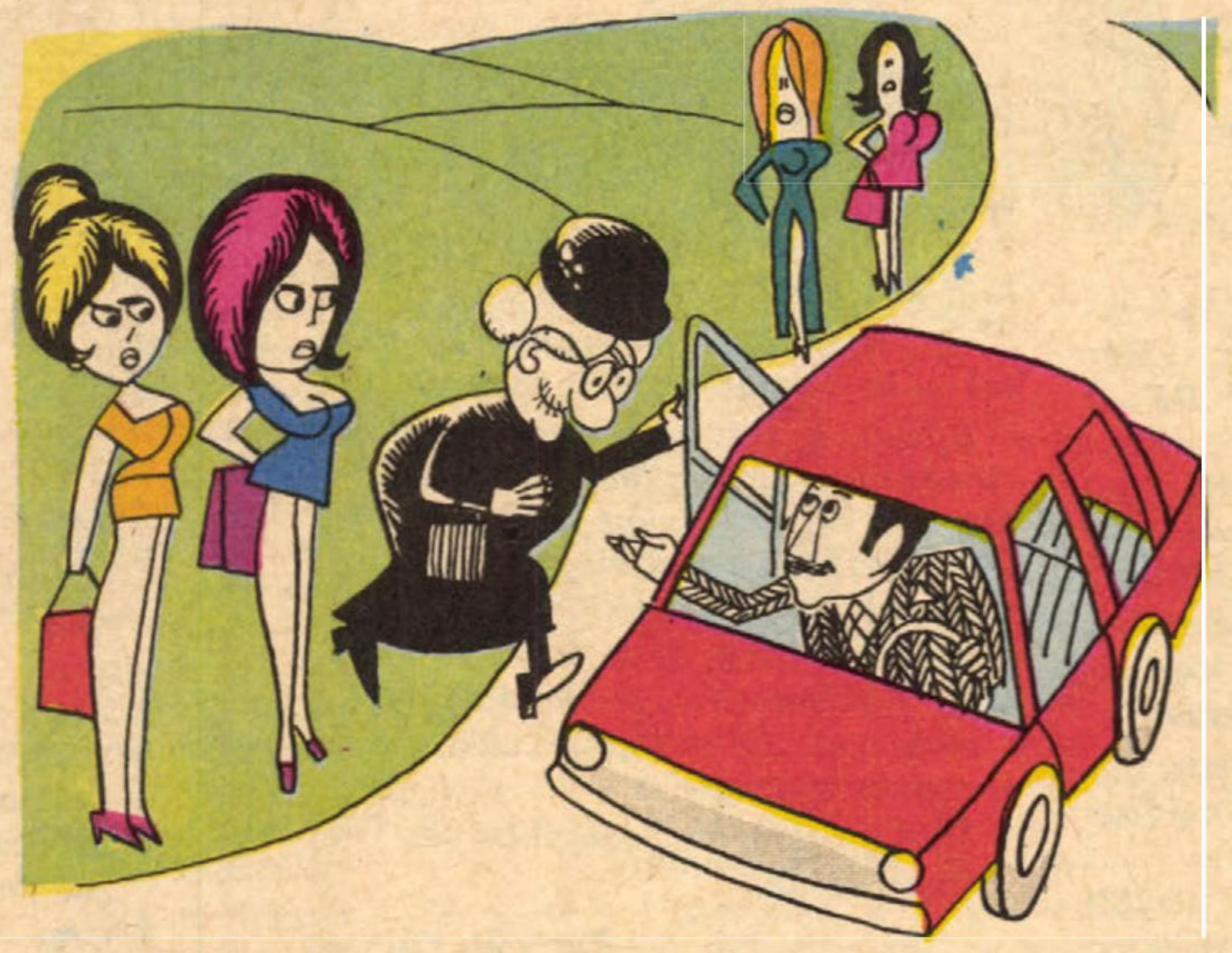

Szűr-Szabó József:

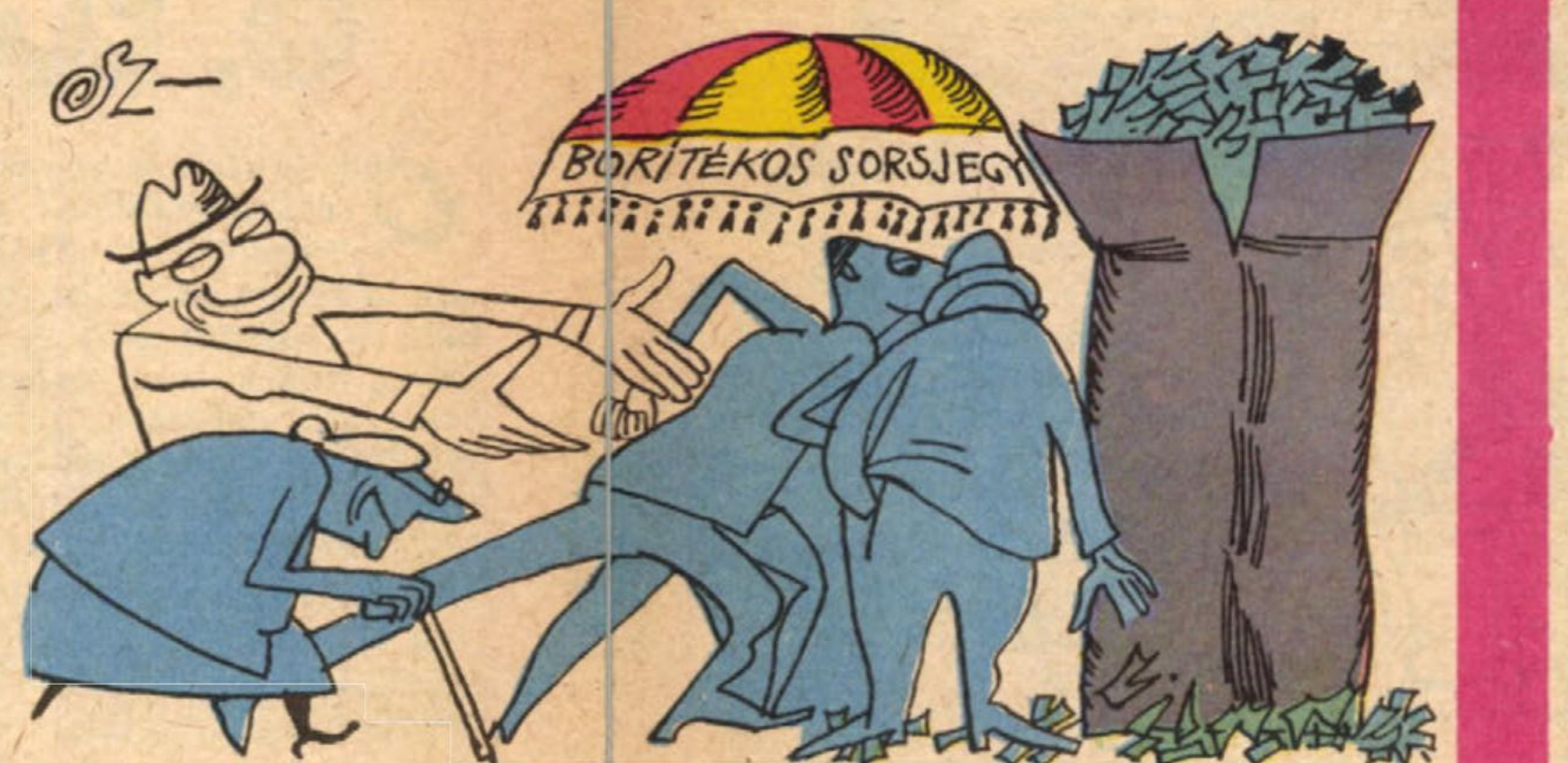

– Hagyom, hadd csinálják meg az emberek a szerencséjüket!

Fülöp György:

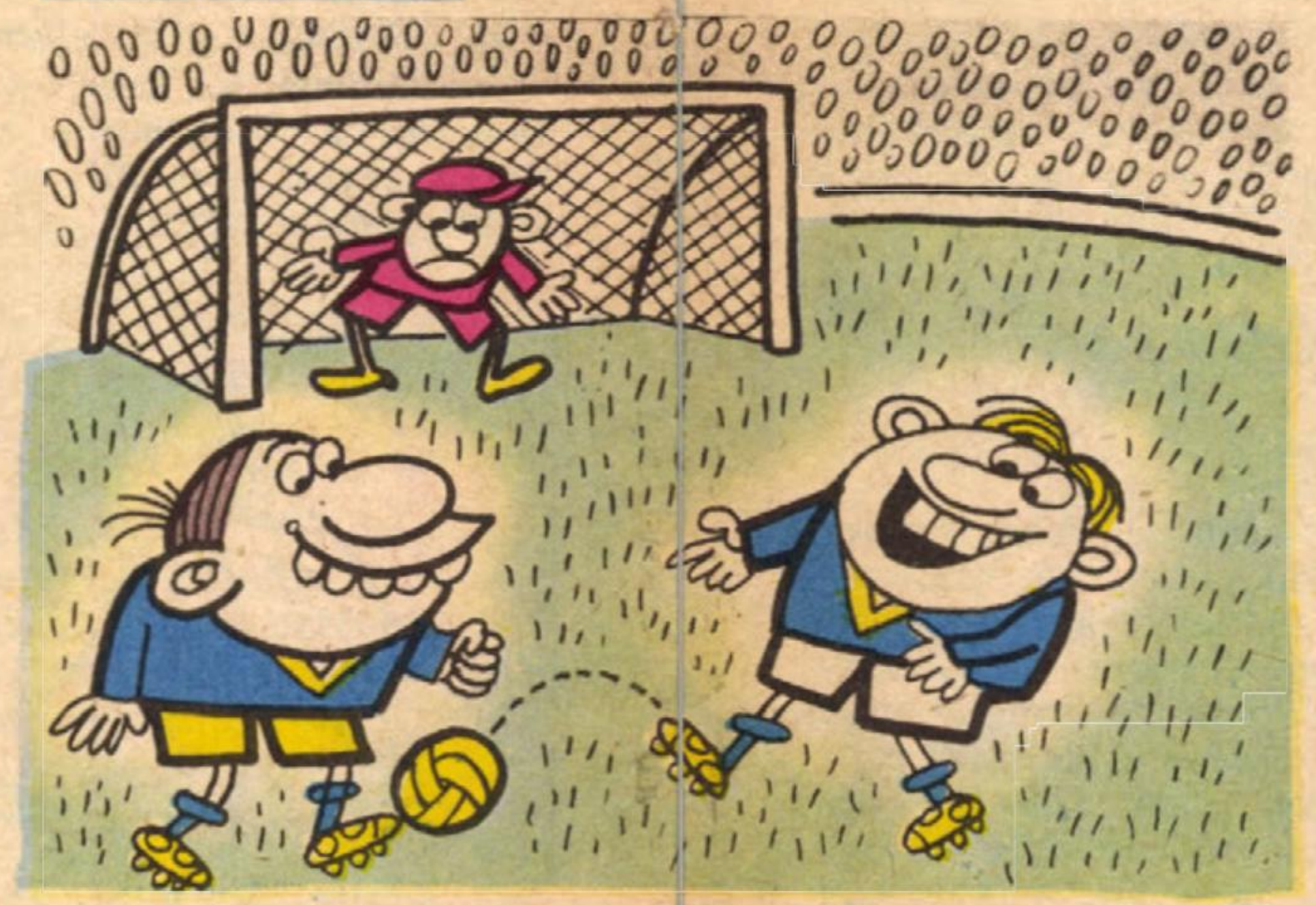

– Rúgd be te, neked családod van.

Sajdik Ferenc:

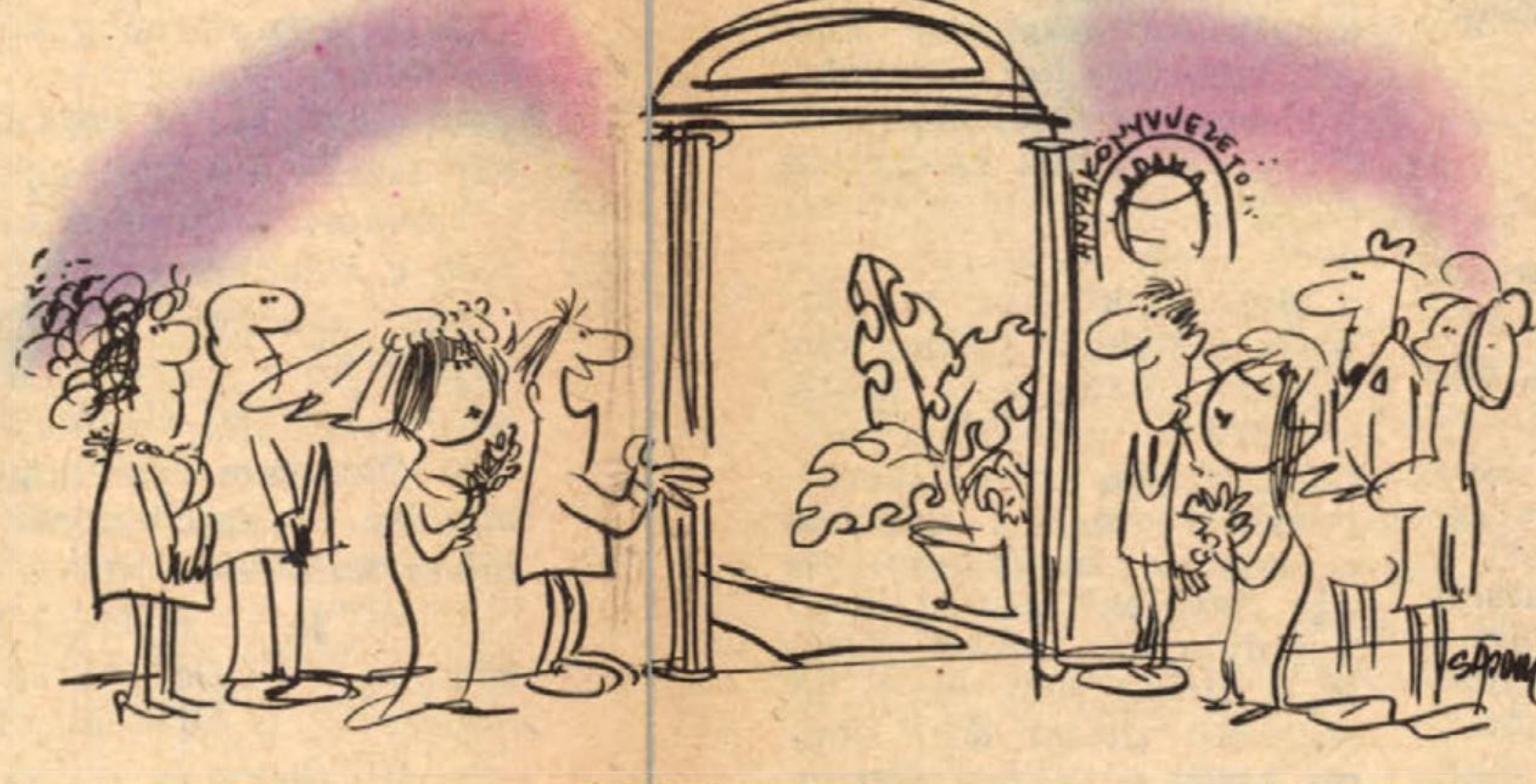

– Csak ön után, mi ráérünk.

Balázs-Piri Balázs:

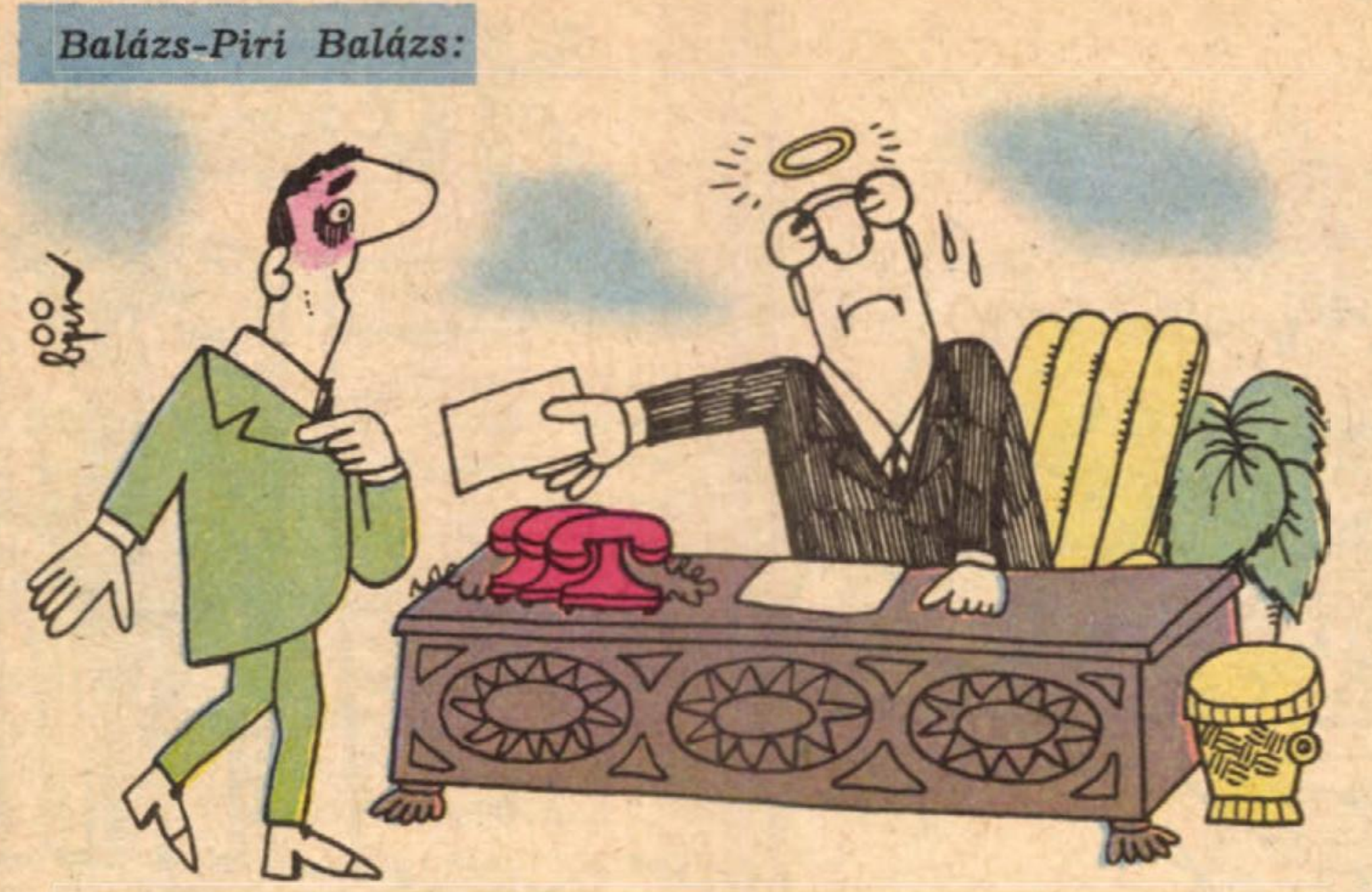

– Hawaii kiküldetésünket átadni a beosztottnak...

Endrődi István:

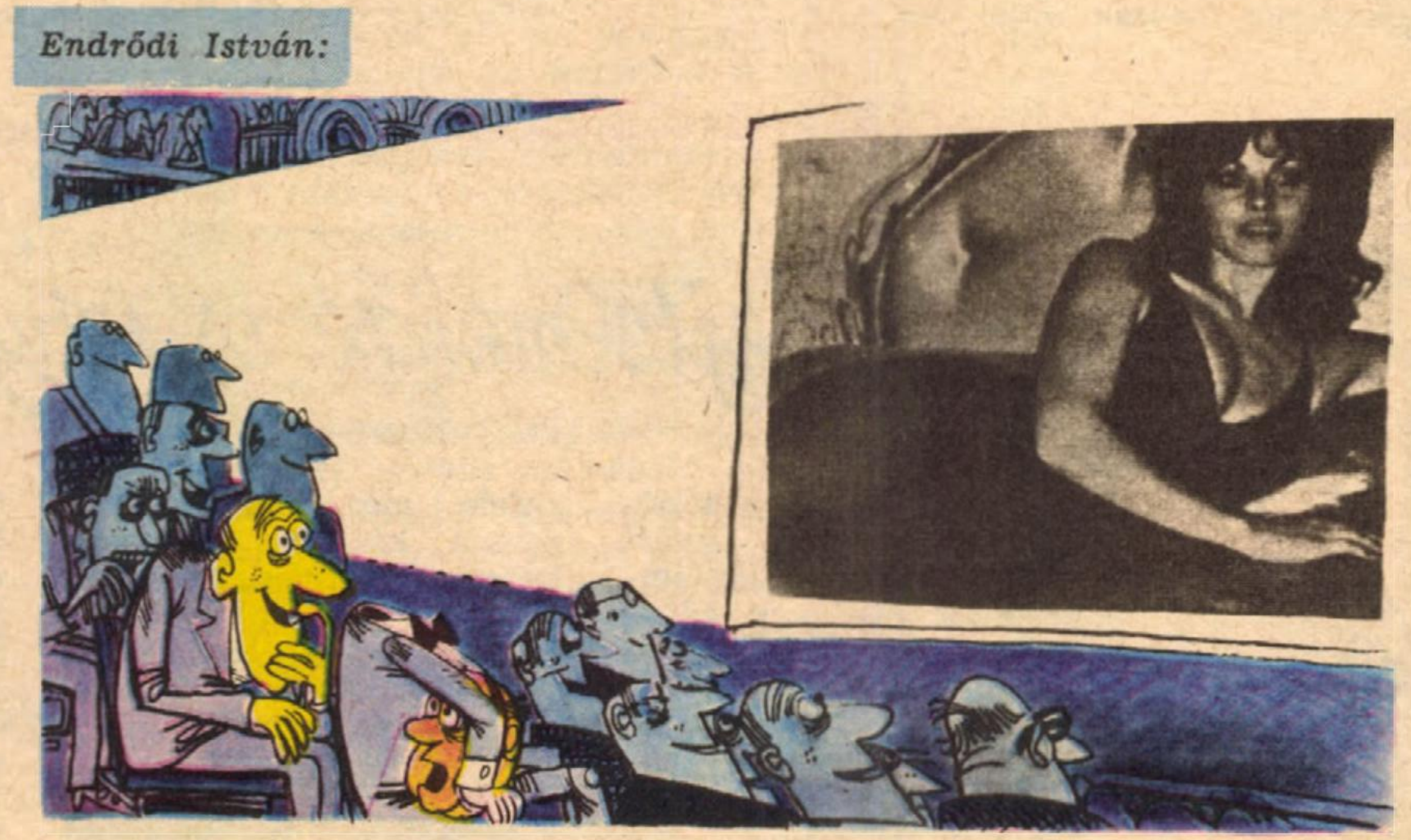

– Ha leveszem a fejem, jól lát?

Várnai György:

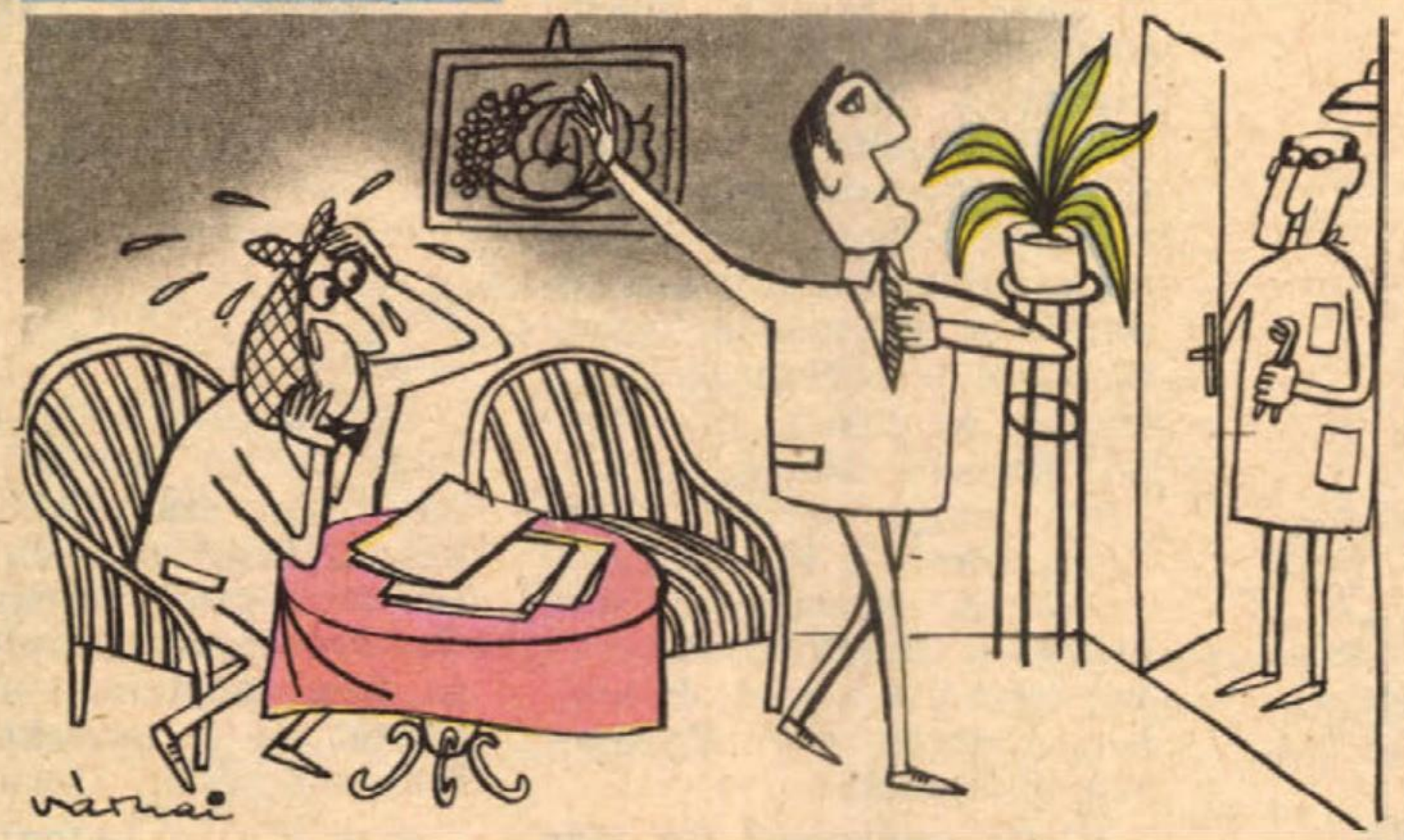

– Ha valaki a barátja helyett kihúzatja a fogát...

Dallos Jenő:

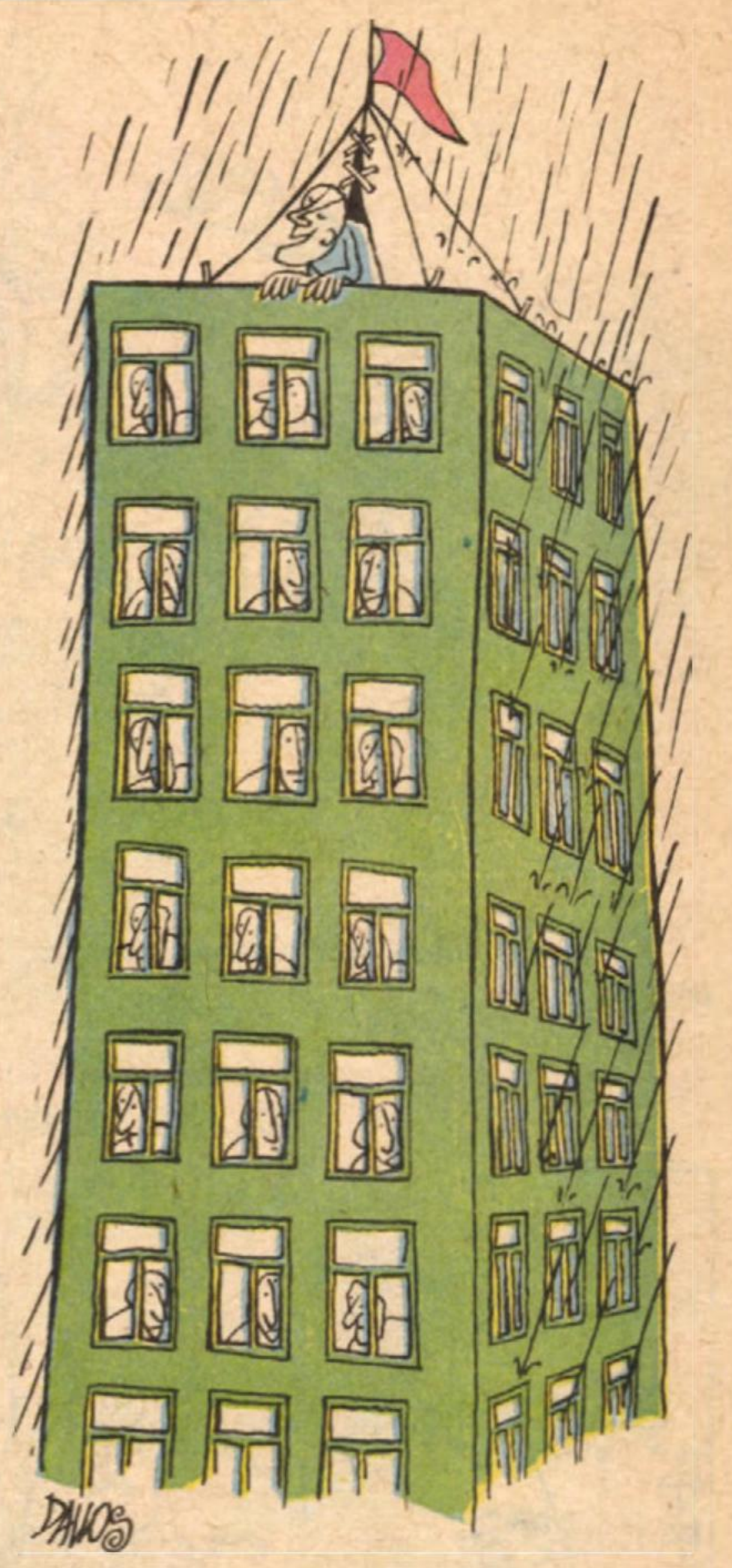

– Lemondani a lakásomról a társbérlőm javára...

Brenner György:

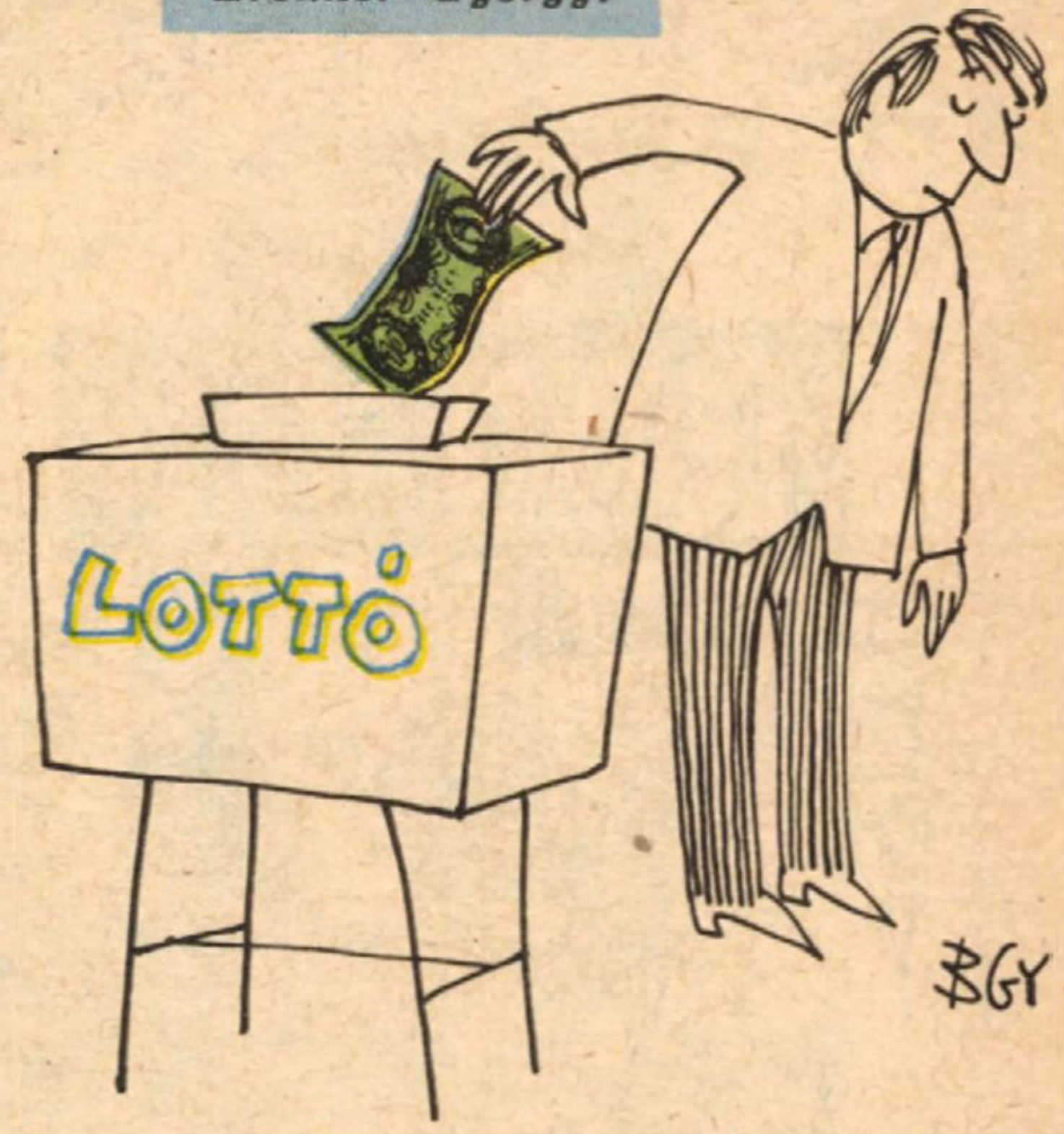

– Nem terhelni az OTP-t felesleges adminisztrációval.

NŐI LOGIKA

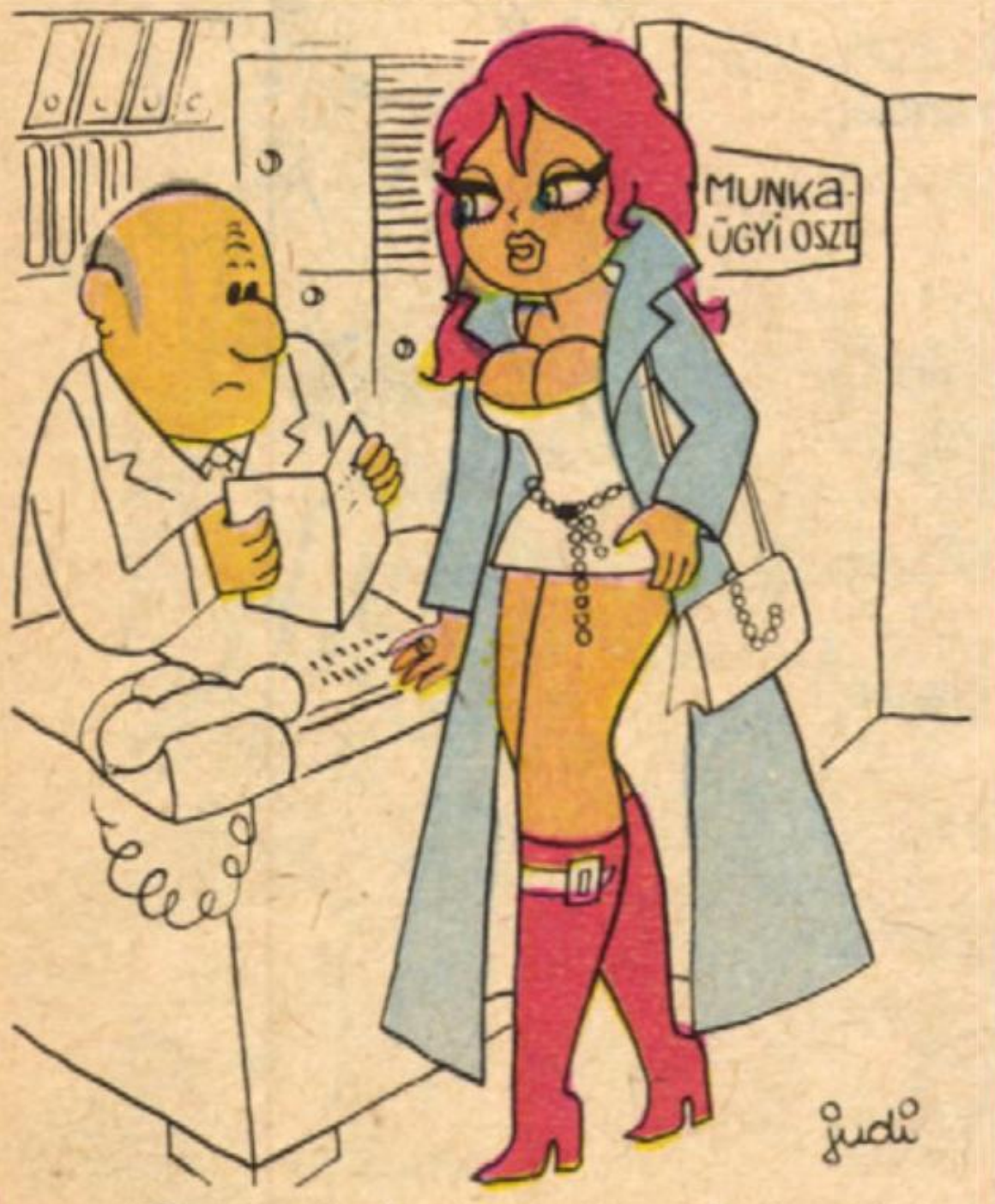

– Olyan helyre szeretnék kerülni, ahol nem a nőt nézik bennem.

FRONTÁTVONULÁS

Mi volt ez, kérem? Most ment ki a kapun egy megrakott teherautó, és maga nem kérte a szállítólevelet! — kiáltott dühösen a portásra Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár sorsüldözött igazgatója. A portás ijedten, dadogva válaszolt:

— Elnézést kérek, egy kicsit szórakozott vagyok. Talán tetszett hallani, hiszen a rádió is bemondta, ma frontátvonulás van. Ilyenkor ugyebár csökken a koncentrálási képesség, esetleg főfájás, könnyű szédülés léphet fel...

— Eleget magyarázott — legyintett Stirpák és besétált a nagy szerelőcsarnokba, ahol az exportból visszamaradó, kezdetleges technológiával készített robbanómotorokat szerelték. Stelpőczi, az egyik szerelő, az esztergapadra támaszkodva, Grimm-meséket olvasott fel munkatársainak.

— Olvasgatunk, olvasgatunk? — érdeklődött gúnyos kíváncsisággal Stirpák. Stelpőczi megrezzent, majd egy szamárfüllel megjelölte, hogy hol tart. A kérdésre bánatos mosollyal felelt:

— Bocsánat, de ma már kora reggel olyan furcsán ébredtem. A feleségem meg is jegyezte: „Az az átkozott frontátvonulás az oka, amely bizonyos funkcionális zavarokat okozhat az emberi szervezetben. A tünetek: bágyadtság, rossz közérzet, miáltal is a munkaintenzitás..."

— Majd adok én magának intenzitást! — ordított dühösen az igazgató és feldúltan rohant Perczegős Norberthez, a jó nevű munkavezetőhöz:

— Nem látja, mi folyik itt a robbanómotor-részlegnél? A Timsógyáregység pedig mindössze kilenc darab timsót készített egész délelőtt. Miféle művezető maga?

Perczegős behúzta a nyakát:

— I'm sorry. Vagyis magyarra lefordítva: bocsánat.

— Miért nem ellenőrzi jobban a munkát? — nézett rá fenyegetően Stirpák.

— Szabad legyen megjegyeznem: a statisztika szerint ezeken a frontátvonulásos napokon történik a legtöbb közlekedési baleset. A kórházakban ilyenkor csupán a rendkívül sürgős műtéteket végzik el. Nemcsak az orvostudománynak, hanem az igazgató kartársnak is figyelembe kellene vennie, hogy a frontátvonulás objektív nehézség. Ilyenkor a művezető sem áll mindig a feladata magaslatán. Hiszen ő is ember... A fejem! Kaphatnék kölcsön egy aszpirint?

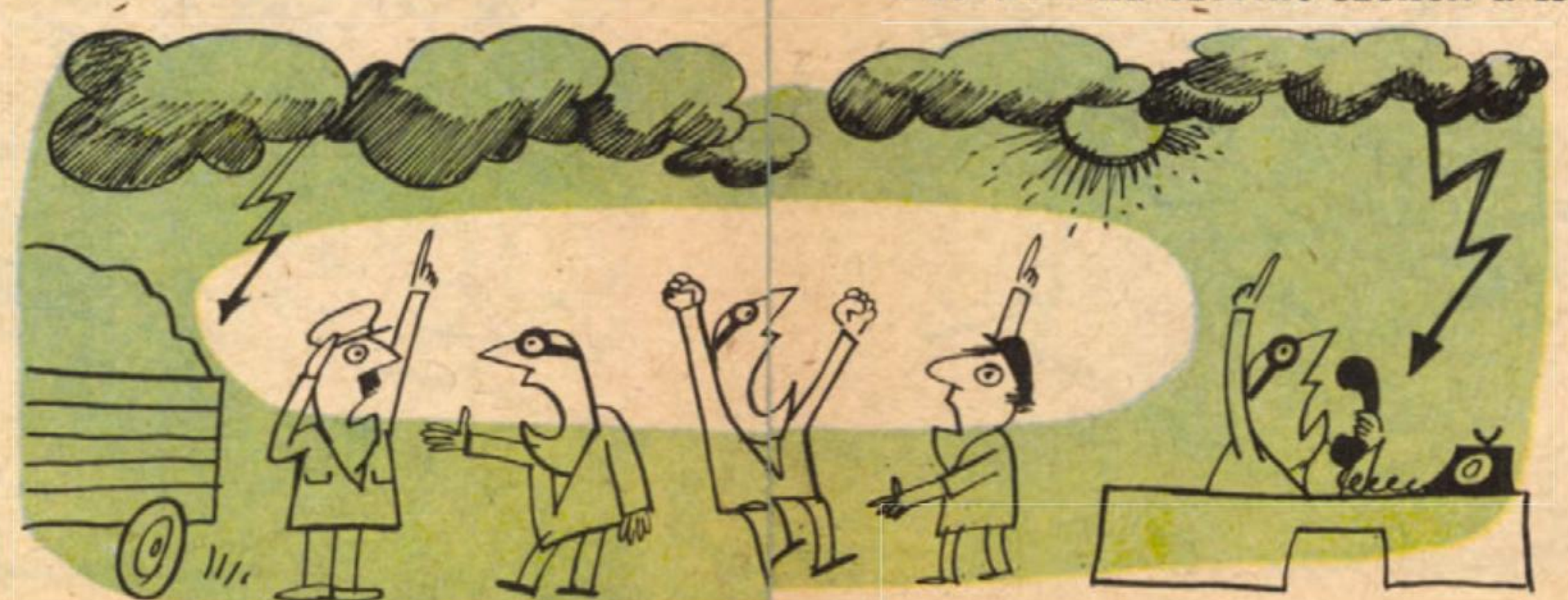

— Tűnjön el a szemem elől! — hörögte Stirpák és dühösen felrohant az irodájába: — Pirike! — mondta a titkárnőnek. Egy dézsa méregerős kávét! — Abban a pillanatban felberregett a telefon. Stirpák felemelte a kagylót. Erélyes férfihang pattogott a drót túlsó oldalán. Stirpák felismerte a trösztvezér hangját.

— Hallatlan! Megkaptuk a jelentését a negyedévi tervteljesítésről. Egy kisüzem — nyolc melóssal — többet produkál, mint maguk. Miert?

Az igazgató ebben a pillanatban szúrást érzett a tarkója felett:

— Elnézést kérek, de ez az átkozott frontátvonulás az oka. Az orvostudomány mai állásfoglalása szerint a fokozott napfolttevékenység olyan hatással van az emberi szervezetre, s ezáltal a munkaintenzitásra...

— Ahogy az eredményeiket nézem, maguknál évente háromszázhatvanöt napon át van frontátvonulás! — dörögte a Tröszt vezérigazgatója, és Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár balsorsú vezetője, magába roskadtan várta, mikor vonul át a feje felett a front...

Galambos Szilveszter

VÁLTOZÓ IDŐK

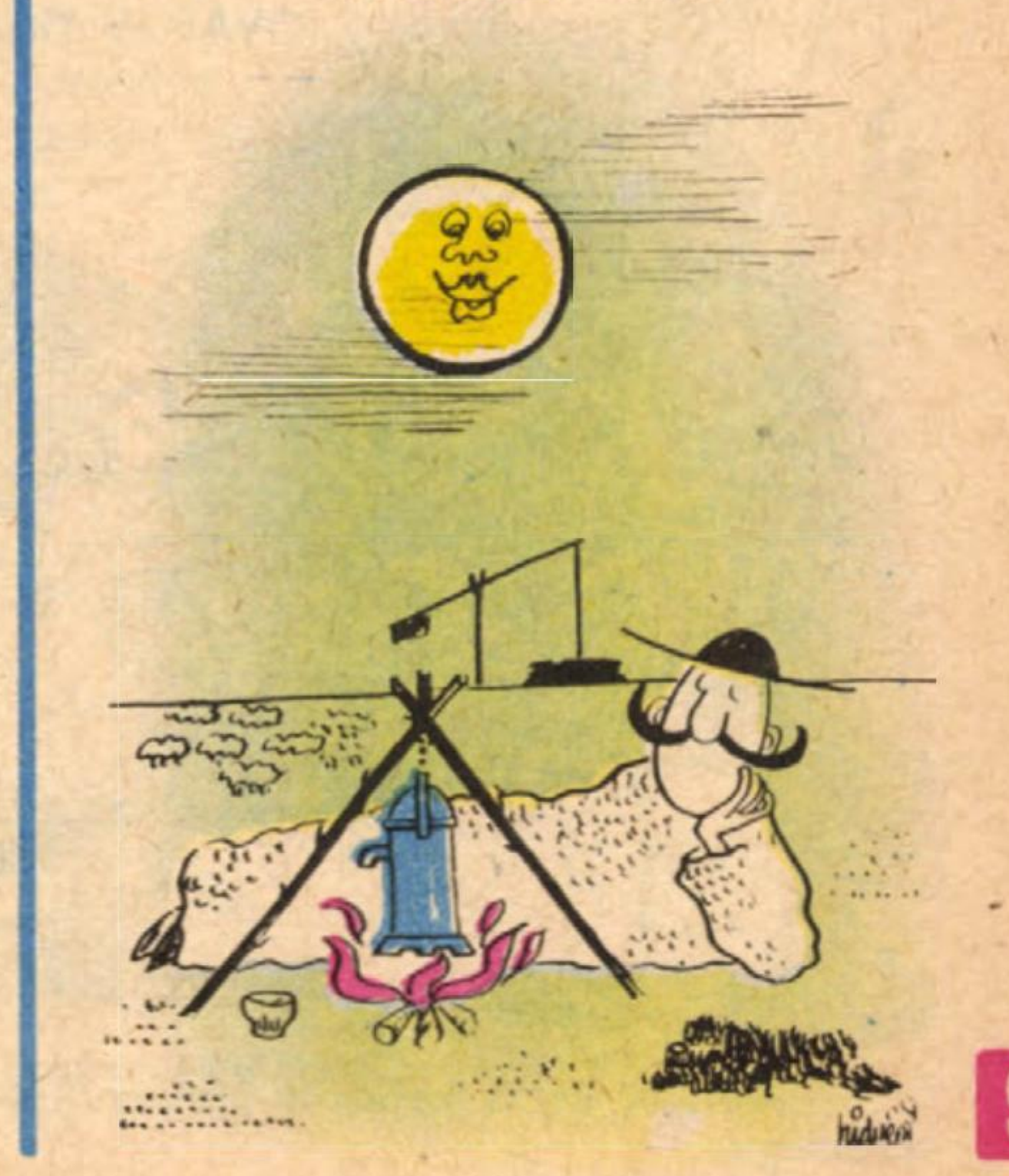

ZENÉS VENDÉGLŐ

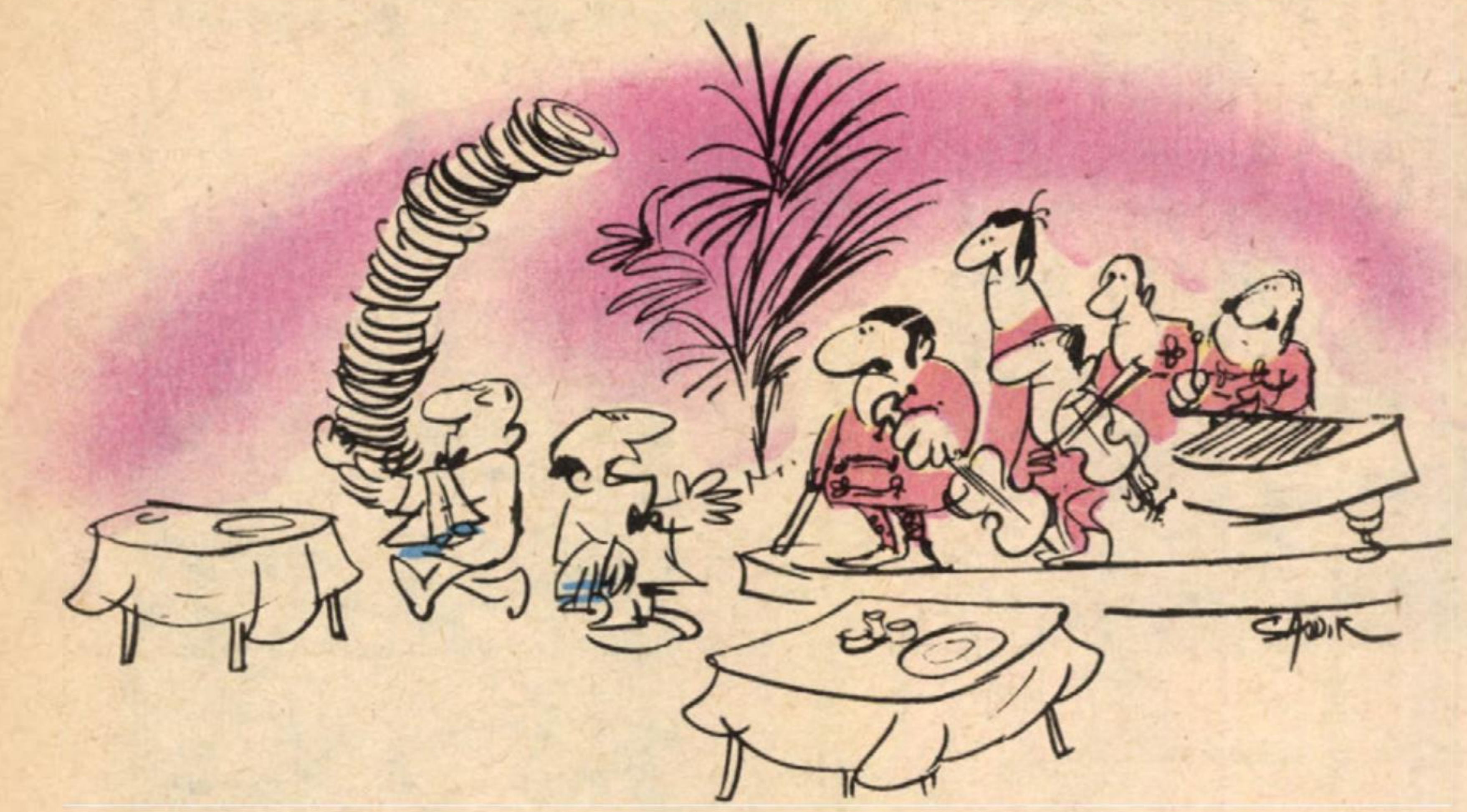

– Lajos, nem tud valami Bachot? A Zeneakadémia tanárait várjuk vacsorára.

JÓL KEZDŐDIK

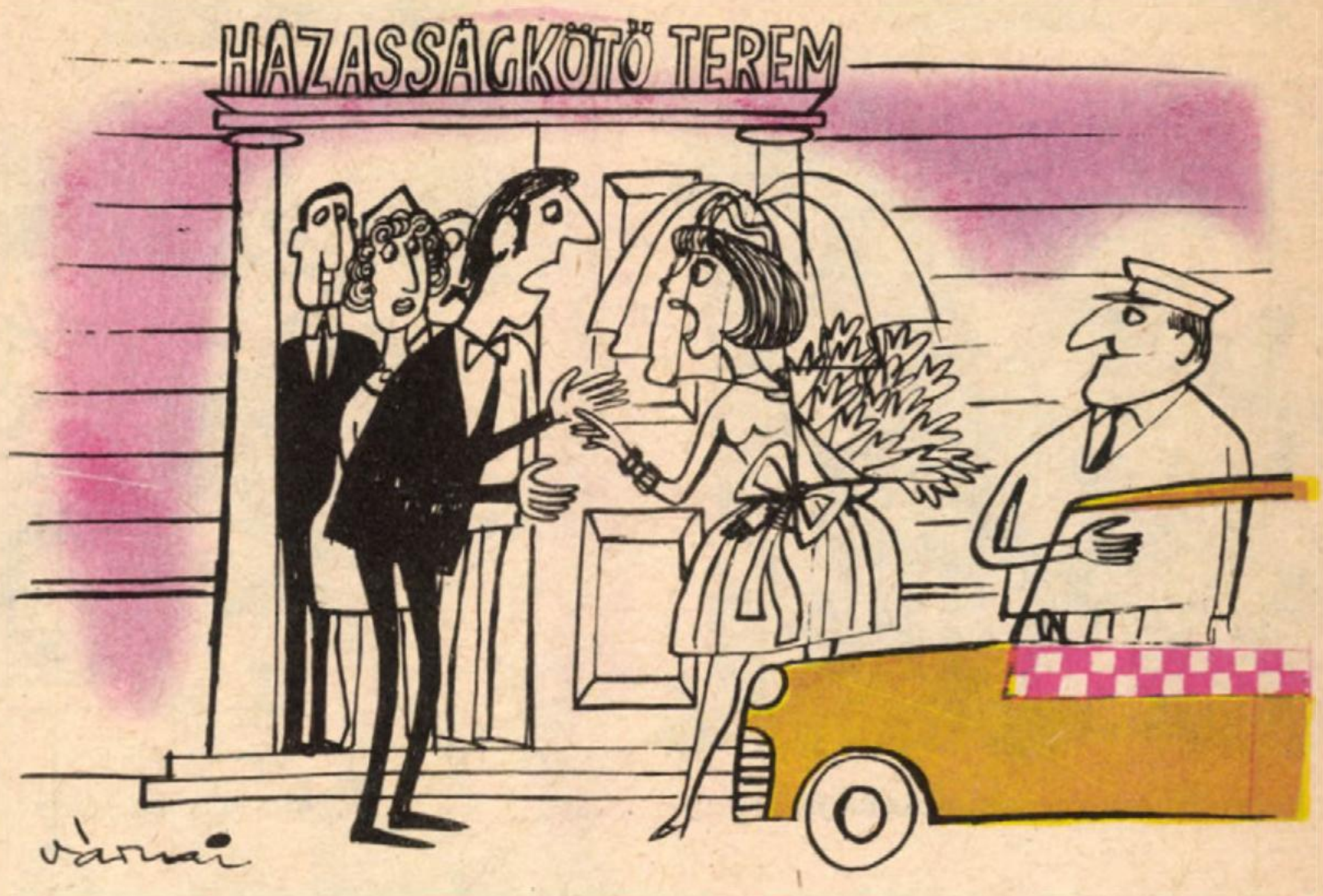

– Én meg azt hittem, hogy neked van lakásod . . .!

IDEÁLIS ALBÉRLŐ

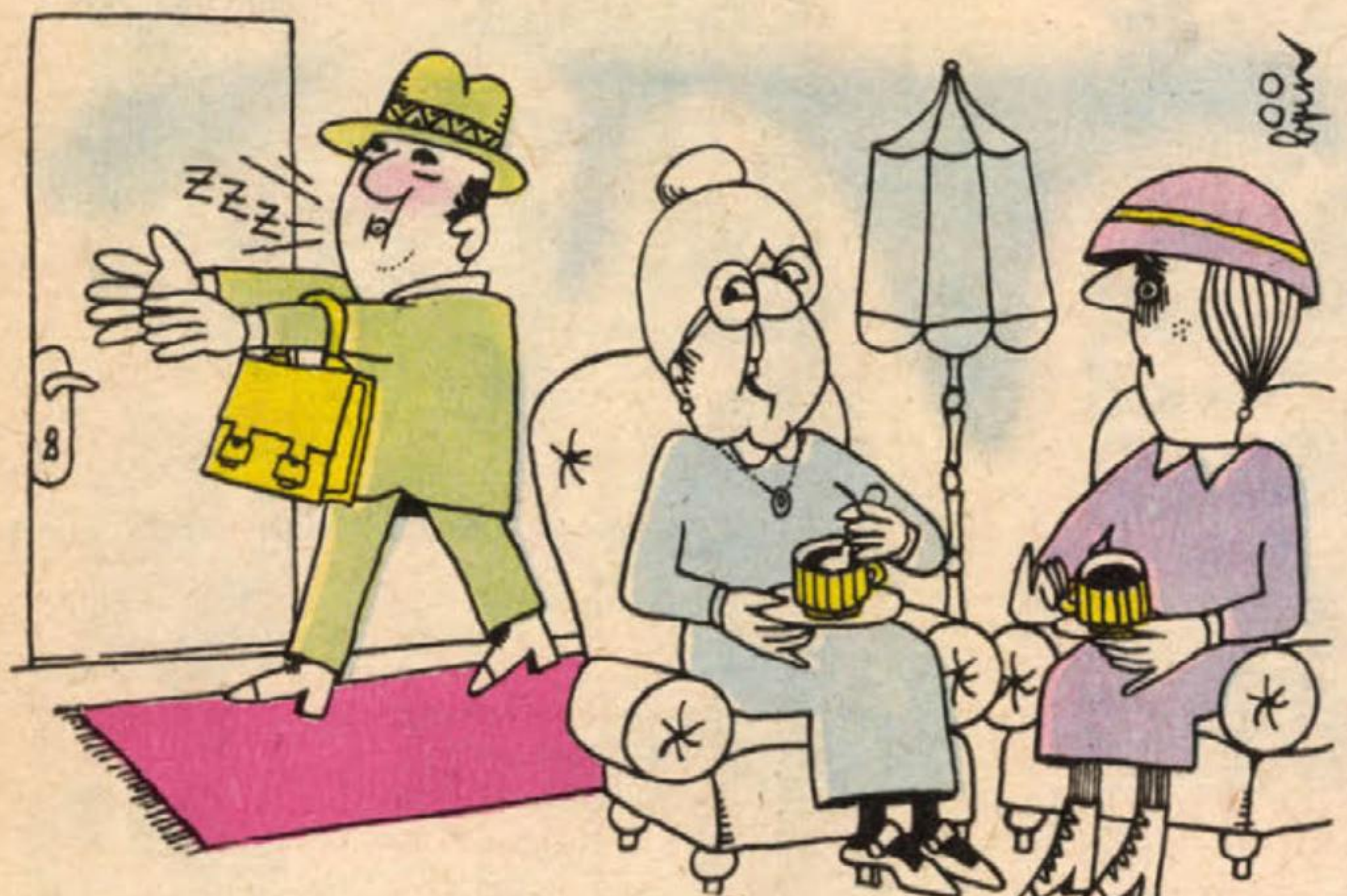

– Csak alvajárni jön haza . . .

BOSSZANTÓ

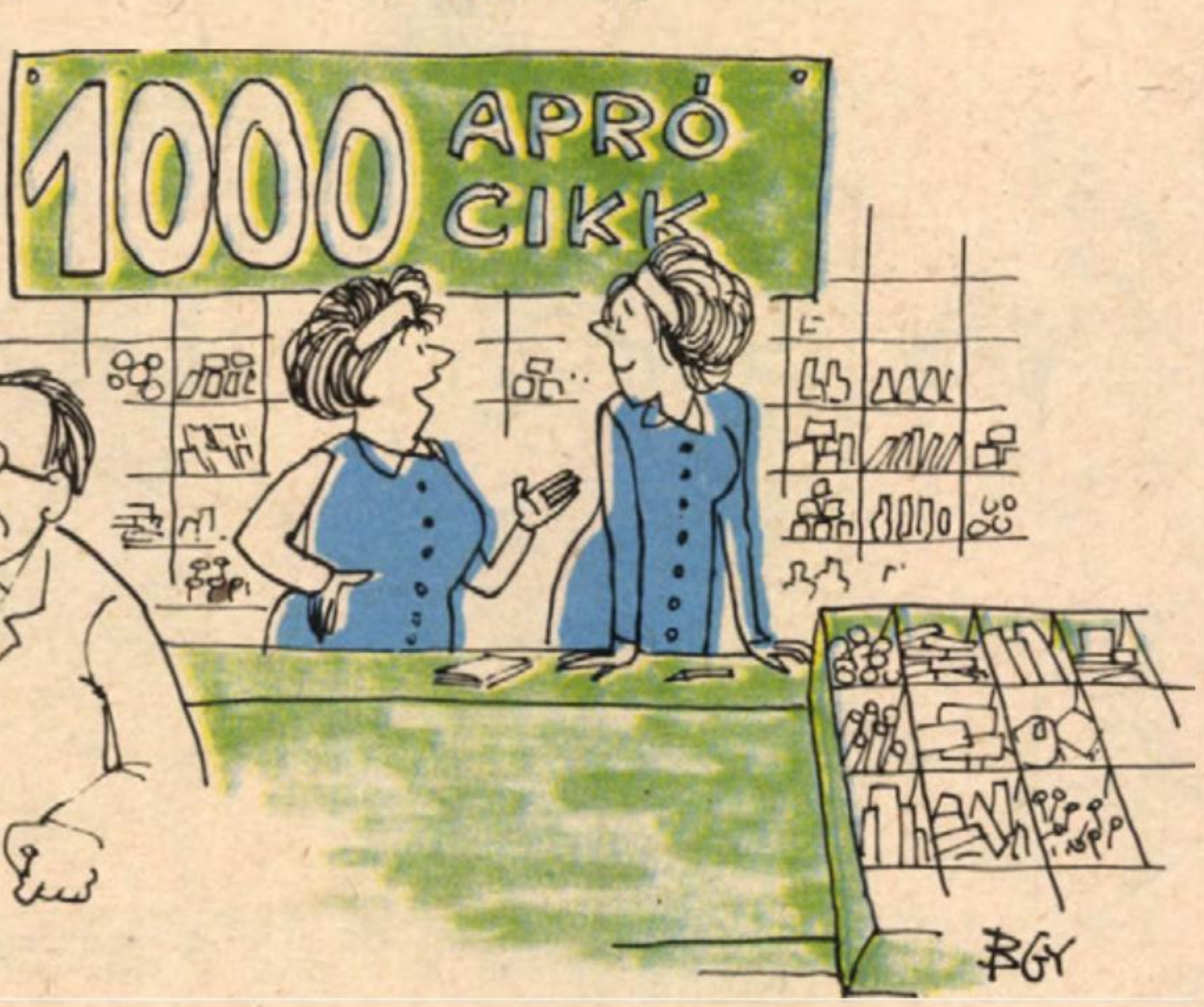

– Fantasztikus, hogy a vevőnek mindig pont az ezeregyedik kellene.

más rejtelmekre is fény derül...

Hetek óta azon tűnődöm, hogy miért nincsen elég sör immár évek óta, egy héttel azután, hogy beköszönt a nyári meleg

Sörgyáraink teljes erővel dolgoznak, több sört már nem tudnának gyártani, ha megfeszülnek, akkor sem. És a kereskedelmet sem lehet hibáztatni, mert nincsen sör. A kereskedelem mindent elkövet, hogy legyen sör, még importsört is vásárol. Először pilseni sört rendelt, de kevésnek bizonyult. Majd német sörökkel növelte a készletet, meddő igyekezettel. A sörsegélybe ekkor már belekapcsolódtak déli szomszédaink is, sőt már a Távol-Keletről is ládaszám jön a sör — és hiába, mindhiába! Tessék utánagondolni: négy nagy sörivó állam küldi söreit a kis Magyarországba, miközben sörgyáraink megfeszített erővel termelik a sört, és közben nincsen sör! Egyenesen elképesztő!

Illetve mégsem! Én már tudom, hová lesz a sör!... Hajnalban ballagtam hazafelé, még alig pirkadt, midőn különös morgásra lettem figyelmes. Félelmes morgás volt, mind közelebbről, morgás, majd dobbanás, csattanás, majd kluttyogás, kortyolás, lihegés... és ekkor... ekkor megláttam...

Emlékeznek talán rá, néhány héttel ezelőtt, e lap hasábjain számolt be Mikes György elsőnek a titokzatos pesti szörnyről: a *Csőtörőről*, mely hajnalban a még néptelen utcákon kószál és a csöveket töri, főnyomócsövet, csatornát.

Nos hát, e hajnali órán — előttem állt a szörny! Kollégám leírásának nyomán azonnal felismertem: lábával idegesen dobbantott, csöveket keresgélt. És közben-közben, hátsó sárkánylábain megpihenve — mellső sárkánymancsaival sört ivott! És mennyit! Tenyerében egy teljes láda sör elfért, egy hajtásra nyelte be a ládát, s mint a tökmagot, szája sarkán köpködte ki az üres üvegeket!

Így tudtam meg, hogy a csőtörő szörny issza meg a sört! Mire a boltok reggel kinyitnak, a szörny már jól besörözve alszik valahol egy barlangban, esetleg a Duna hűs medrében, sör pedig nincsen. Egy pikoló sincs!

Mert miközben te hajnalban, tikkadt szájjal még ágyadon heversz, a Mikes szörnye a pincékben csapolja a sört, acélnál keményebb körmeivel felfeszíti a hordók bordázatát, és úgy nyeldekli a sört, hogy a pofája két szélén csorog le a finom hab, az a jó, jéghideg drága sör, hogy ott essen a fene a disznójába!

Somogyi Pál

ÓVATOS HARCOS

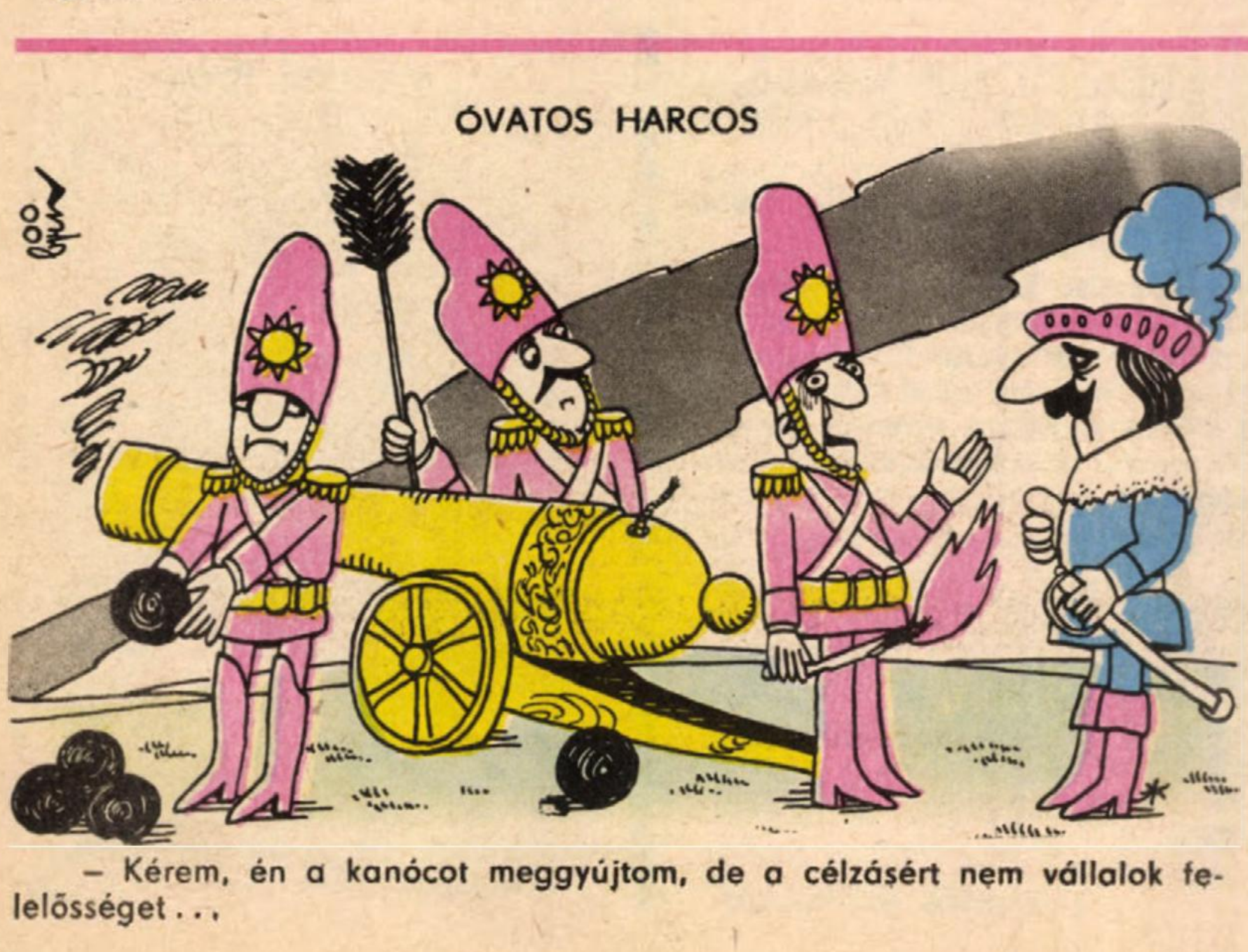

– Kérem, én a kanócot meggyújtom, de a célzásért nem vállalok felelősséget . . .

KOLLÉGÁK

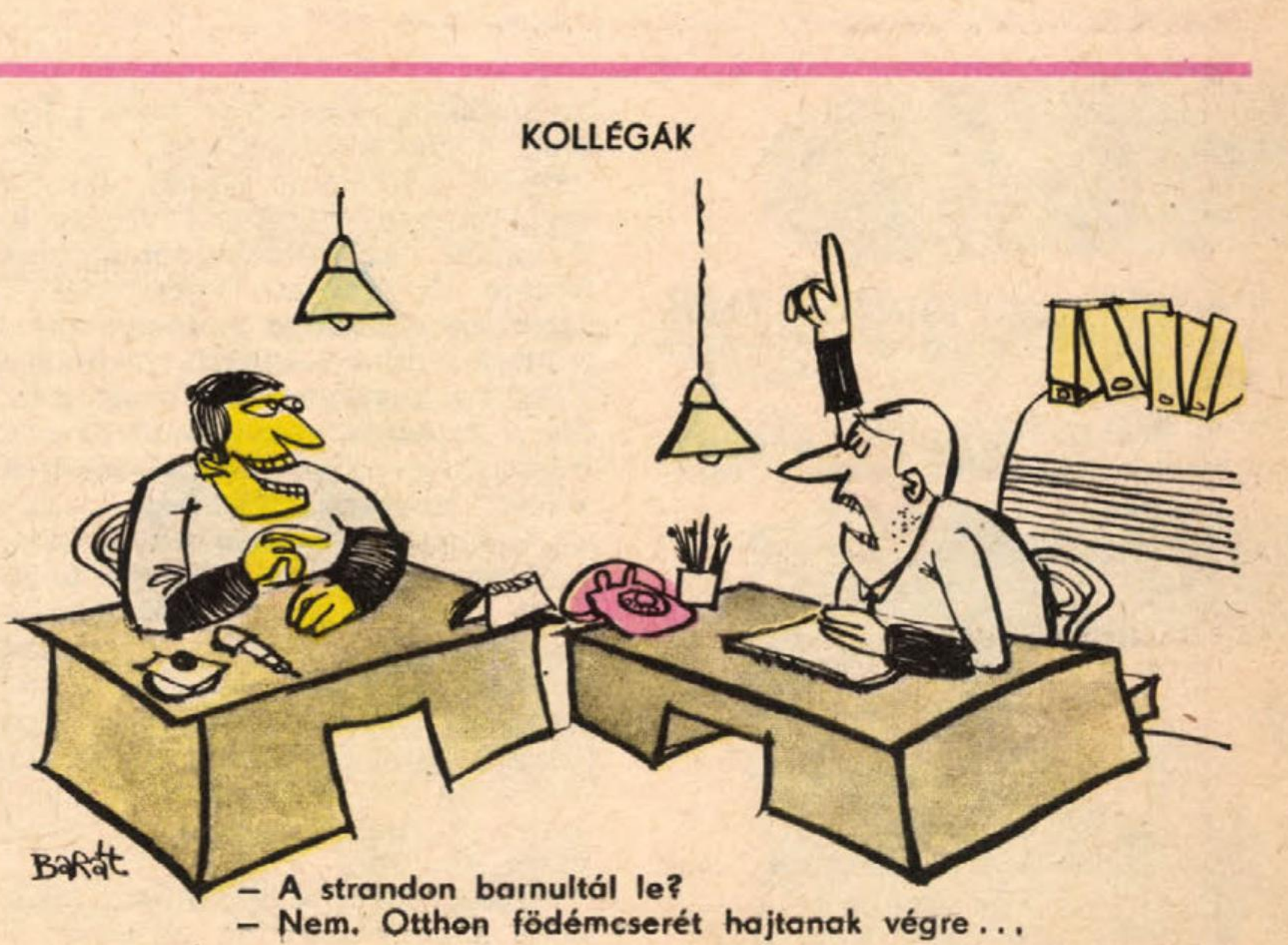

– A strandon barnultál le?
– Nem. Otthon födémcserét hajtanak végre . . .

ZOO

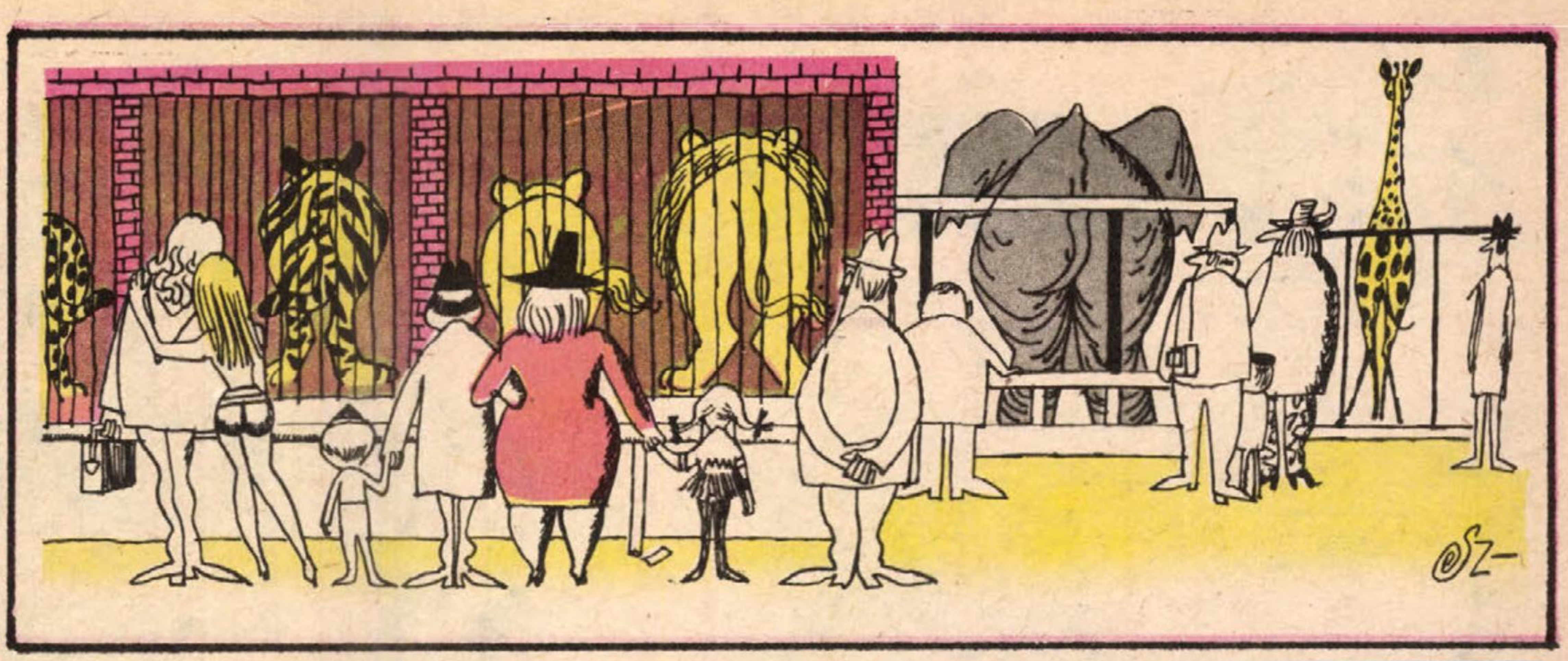

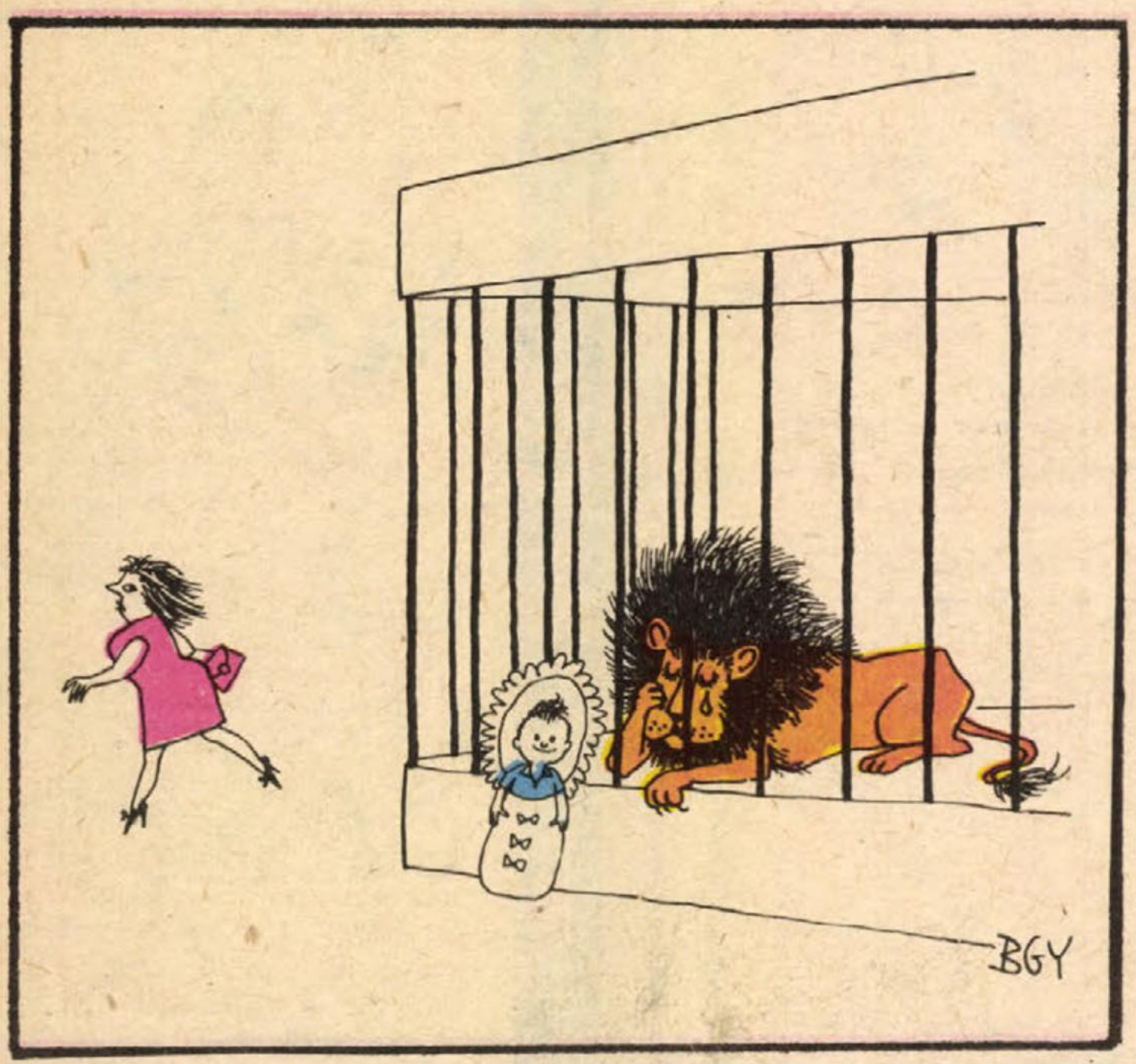

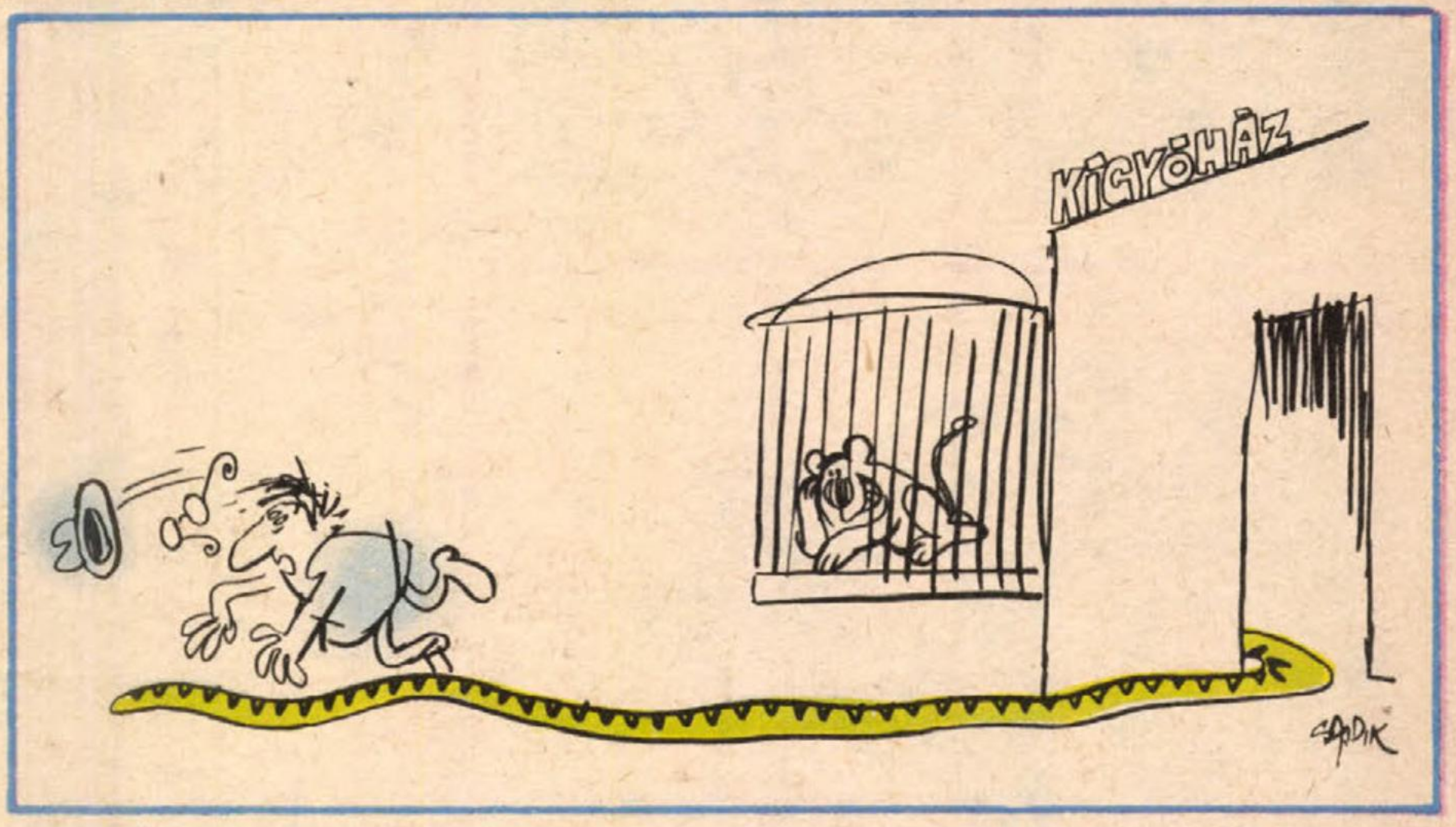
KÍGYÓHÁZ
SAJDIK

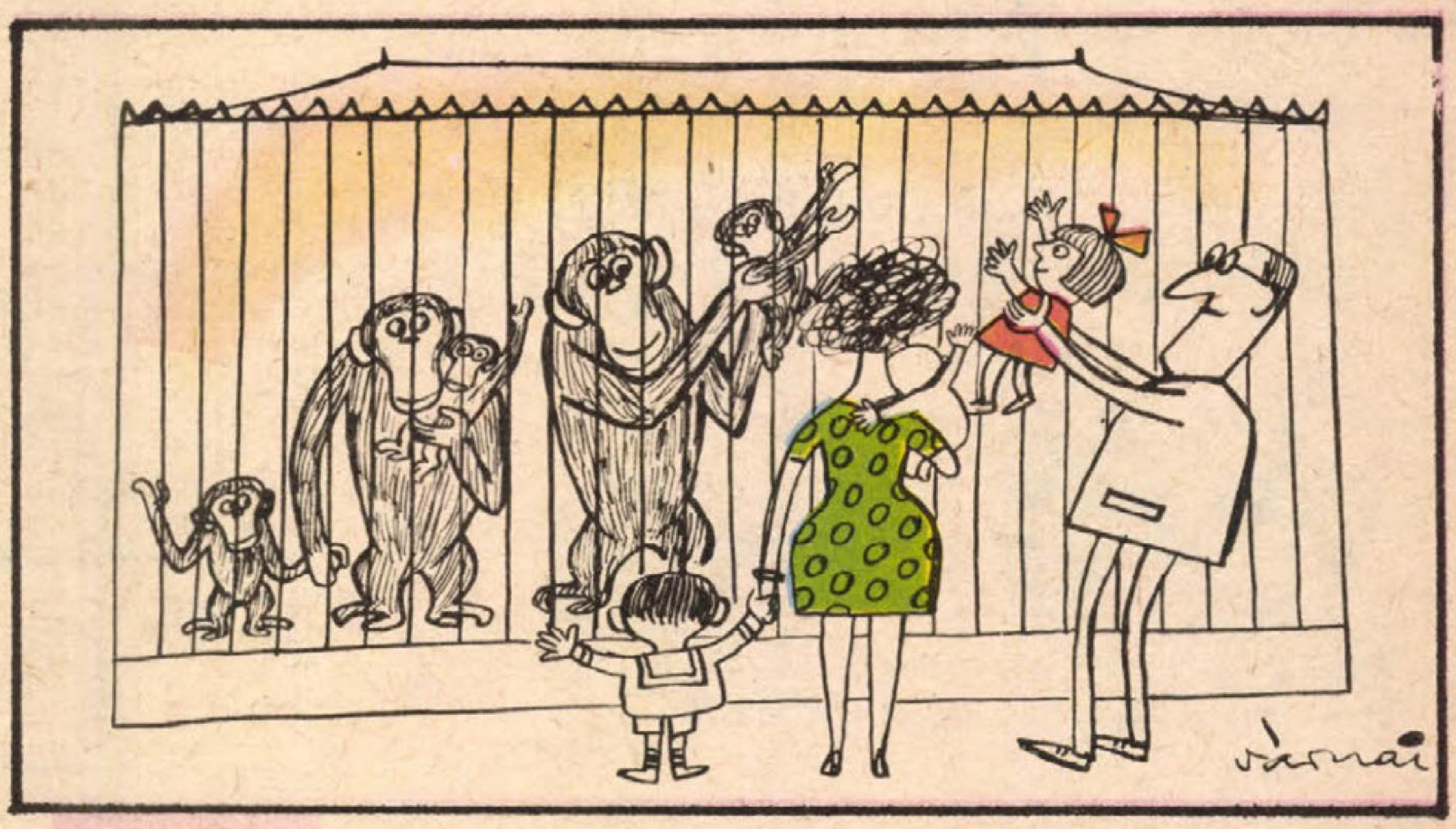

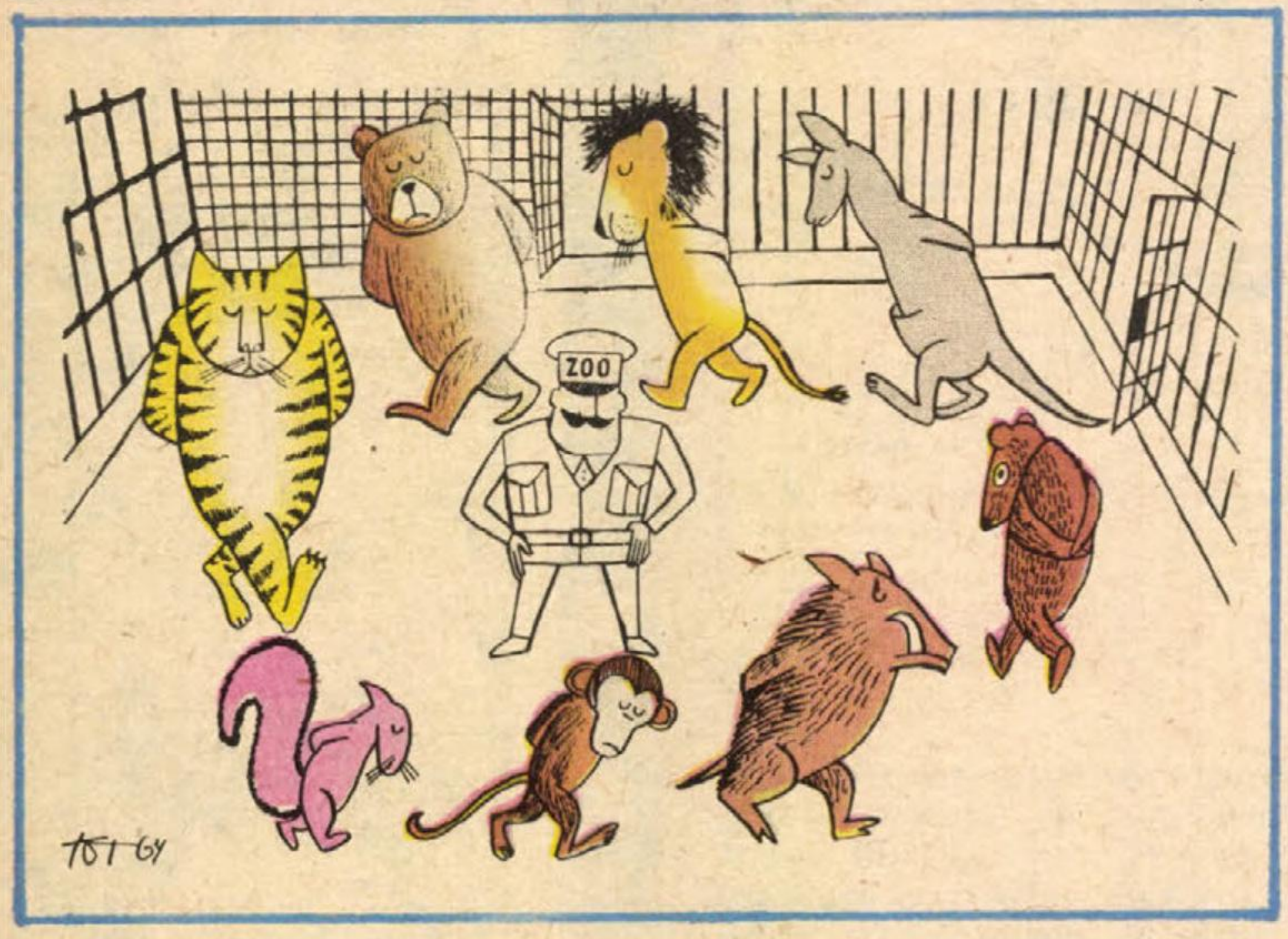

SZÜR-SZABÓ
BRENNER
TÓT
SAJDIK
VÁRNAI
DALLOS
HEGEDŰS

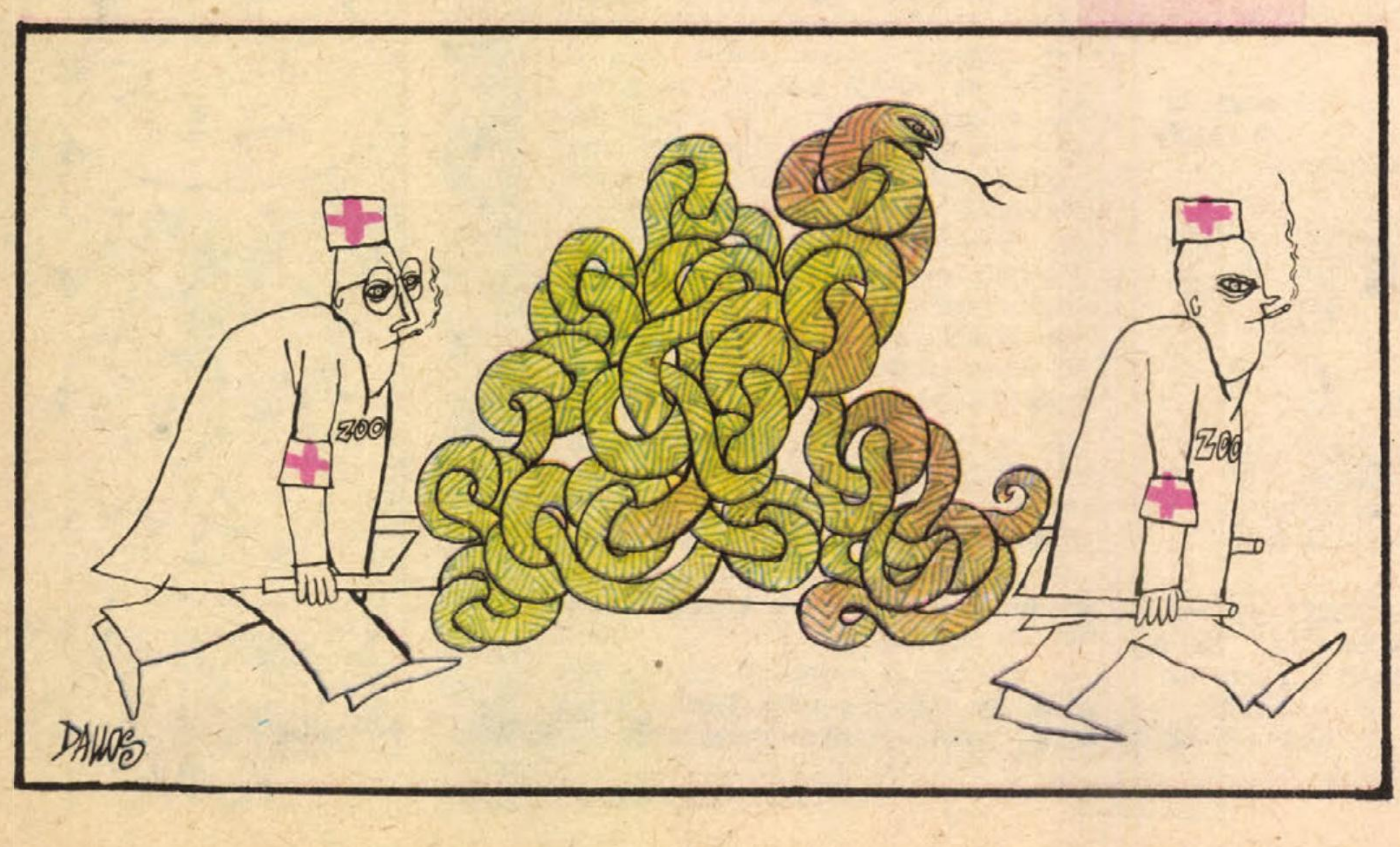
ZOO
ZOO
DALLOS

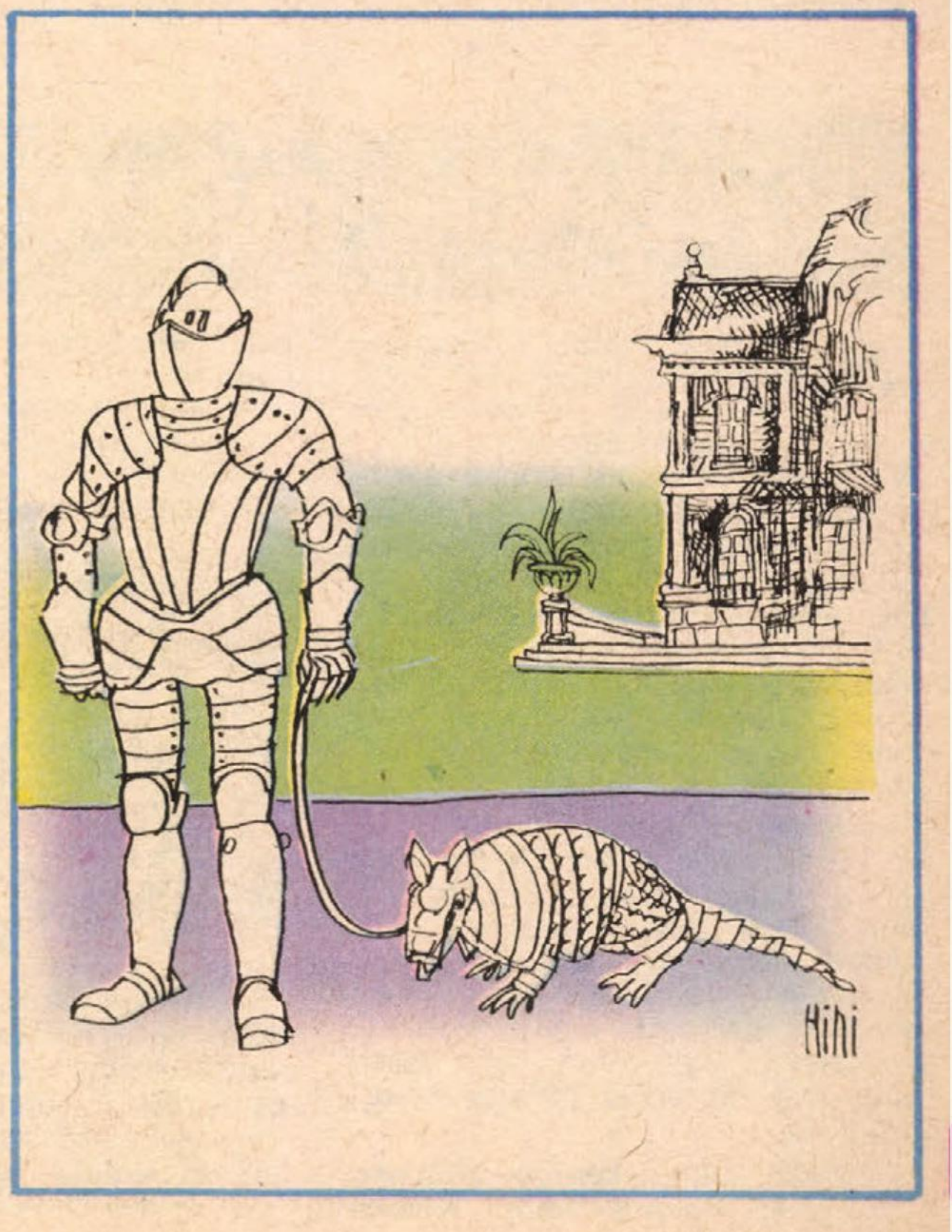

import humor

ALBÉRLŐ

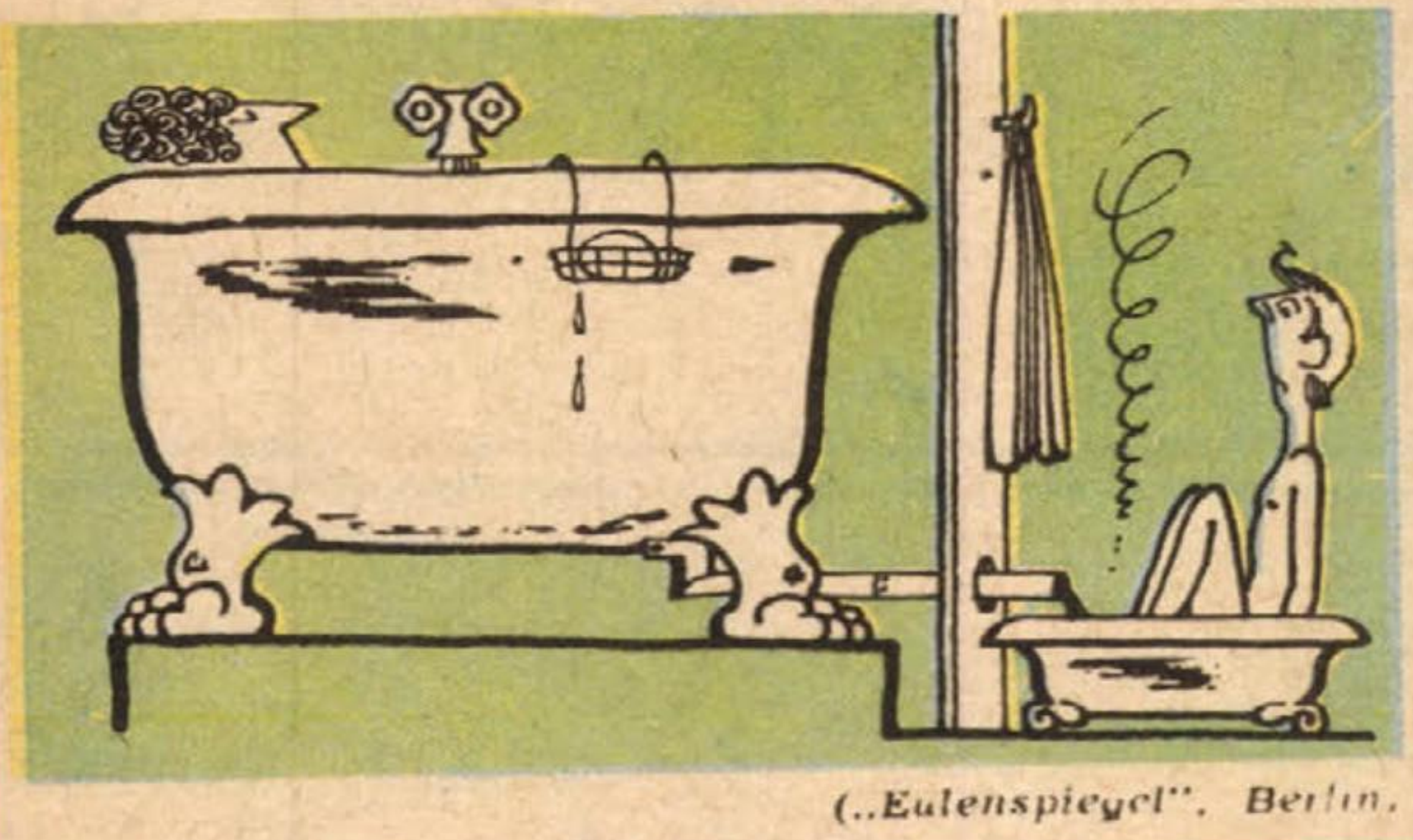

(„Eulenspiegel", Berlin.

A HATÁRBAN

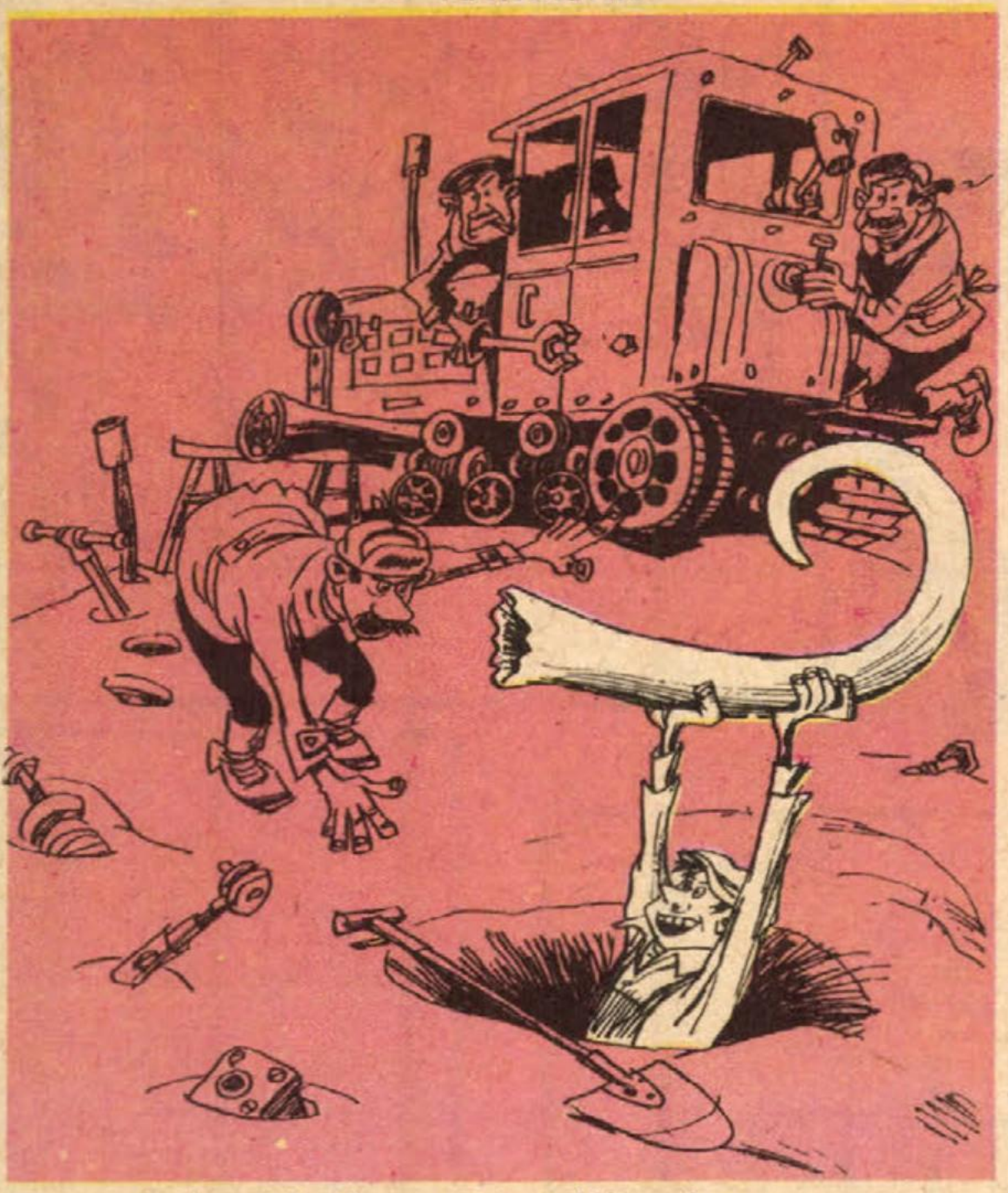

– Emberek! Mammutot találtam!
– Kell a fenének! A traktorláncot keressed!

(„Krokodil", Moszkva)

KIS ÁRVA . . .

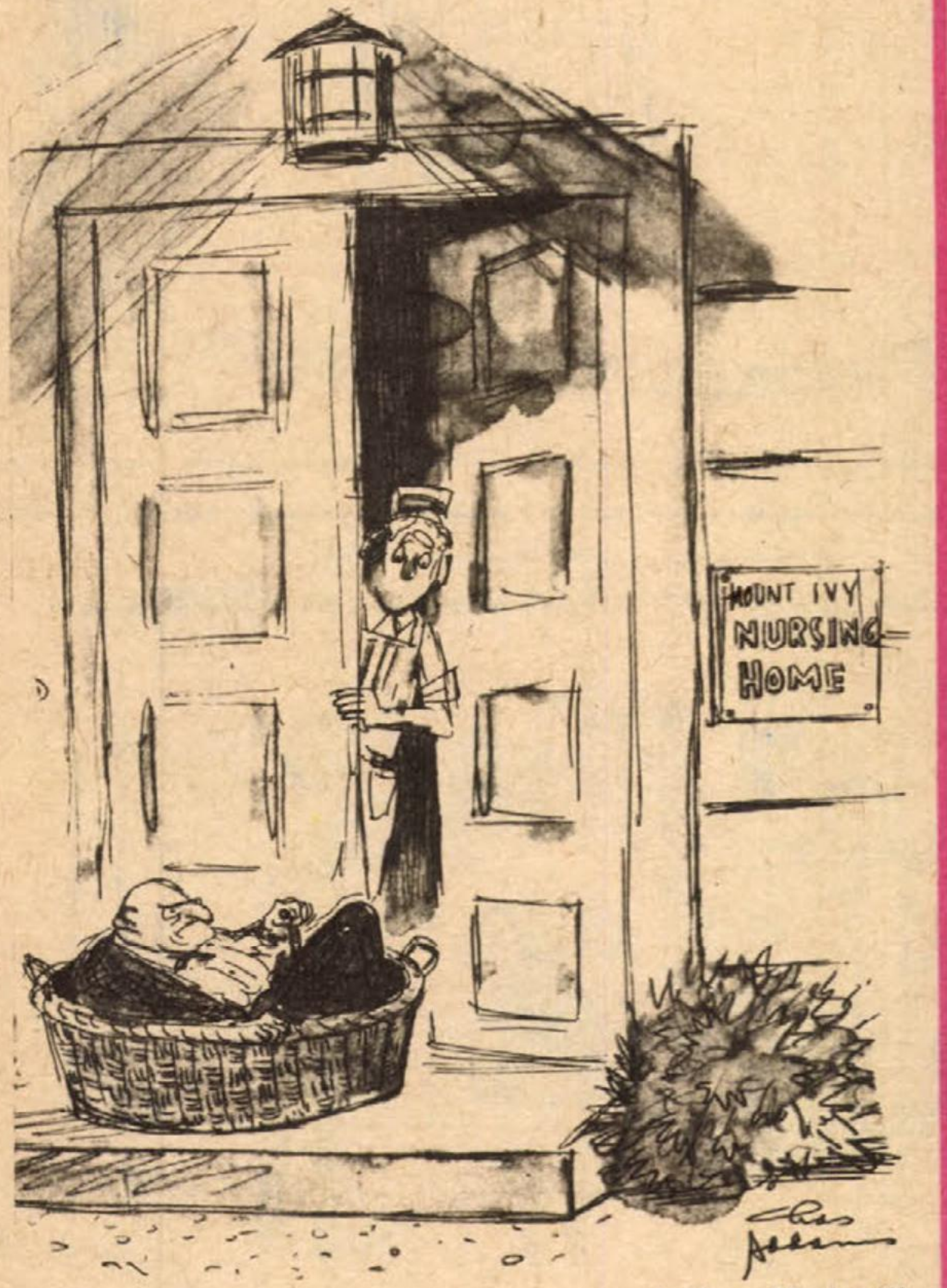

(„New Yorker")

REND A LELKE MINDENNEK

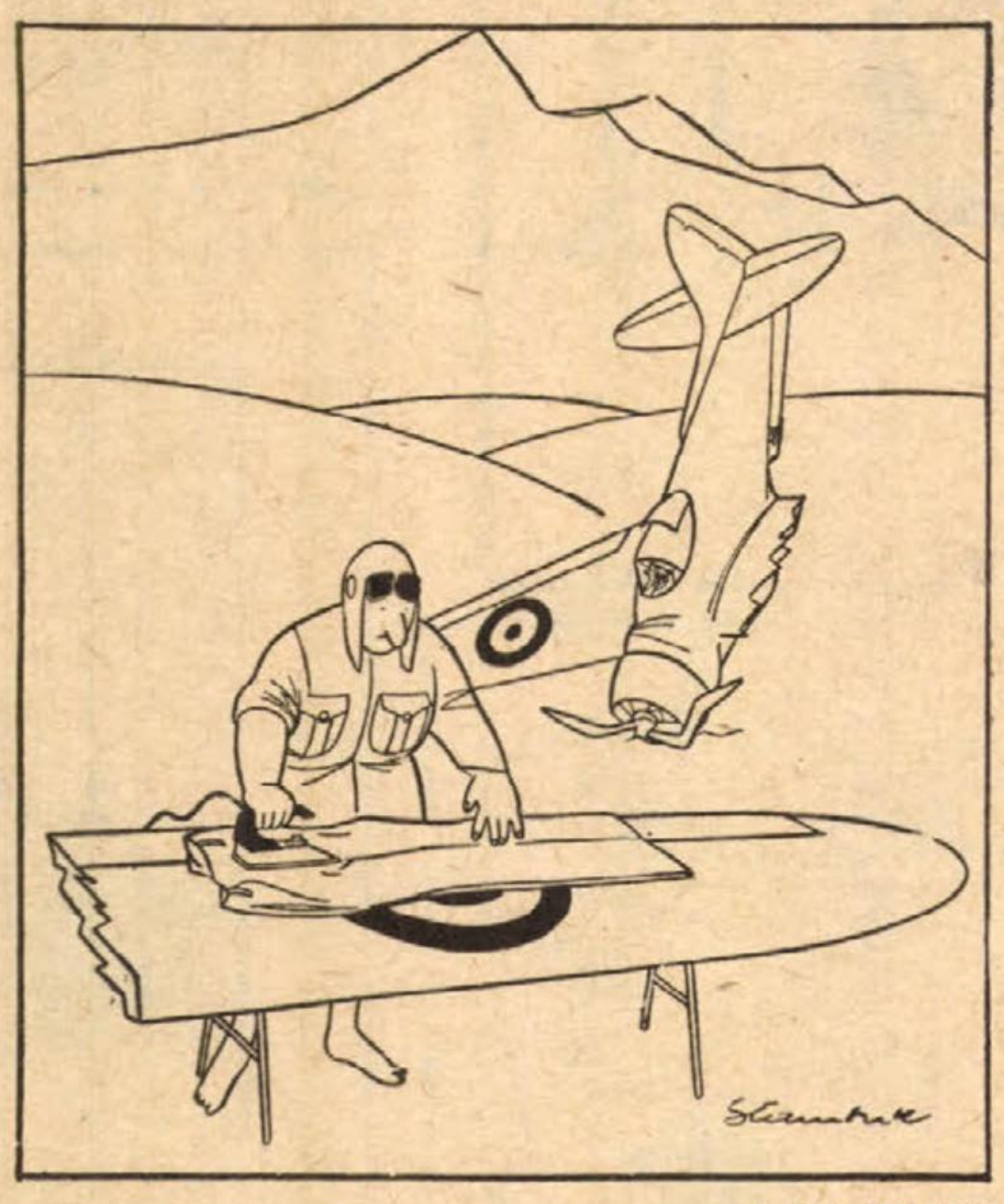

(„Ici Paris")

KELEMEN MEGNŐSÜLT

Az egész hivatal kihasználta Kelemen gyengeségét. Kelemen nem tudott nemet mondani. Ha arra kértük, hogy végezzen el helyettünk valami nehéz munkát, ő készséggel vállalta. Ha külföldi kiküldetésről volt szó, lemondott javunkra. Ha egy isten háta mögötti faluban kellett valamit ellenőrizni, ő ment el helyettünk. Pestiesen mondva: palira vettük, de ő nem vette észre, vagy nem akarta észrevenni, hogy kihasználjuk.

Kelemen agglegény volt. Idős édesanyja ugyanis arra kérte: várjon a nősüléssel, és barátunk neki sem tudott nemet mondani. Egy napon Kelemen — nagy meglepetésünkre — közölte velünk: megnősül. Megmutatta a jövendőbelije fényképét. Sugárzóan szép fiatal lány volt. Az egész hivatal gratulált neki.

Néhány héttel később találkoztam vele, illetőleg velük. Középkorú nővel ment karonfogva, akit bemutatott:

— A feleségem.

Igyekeztem leküzdeni meglepetésemet és csak másnap, a hivatalban kérdeztem meg tőle:

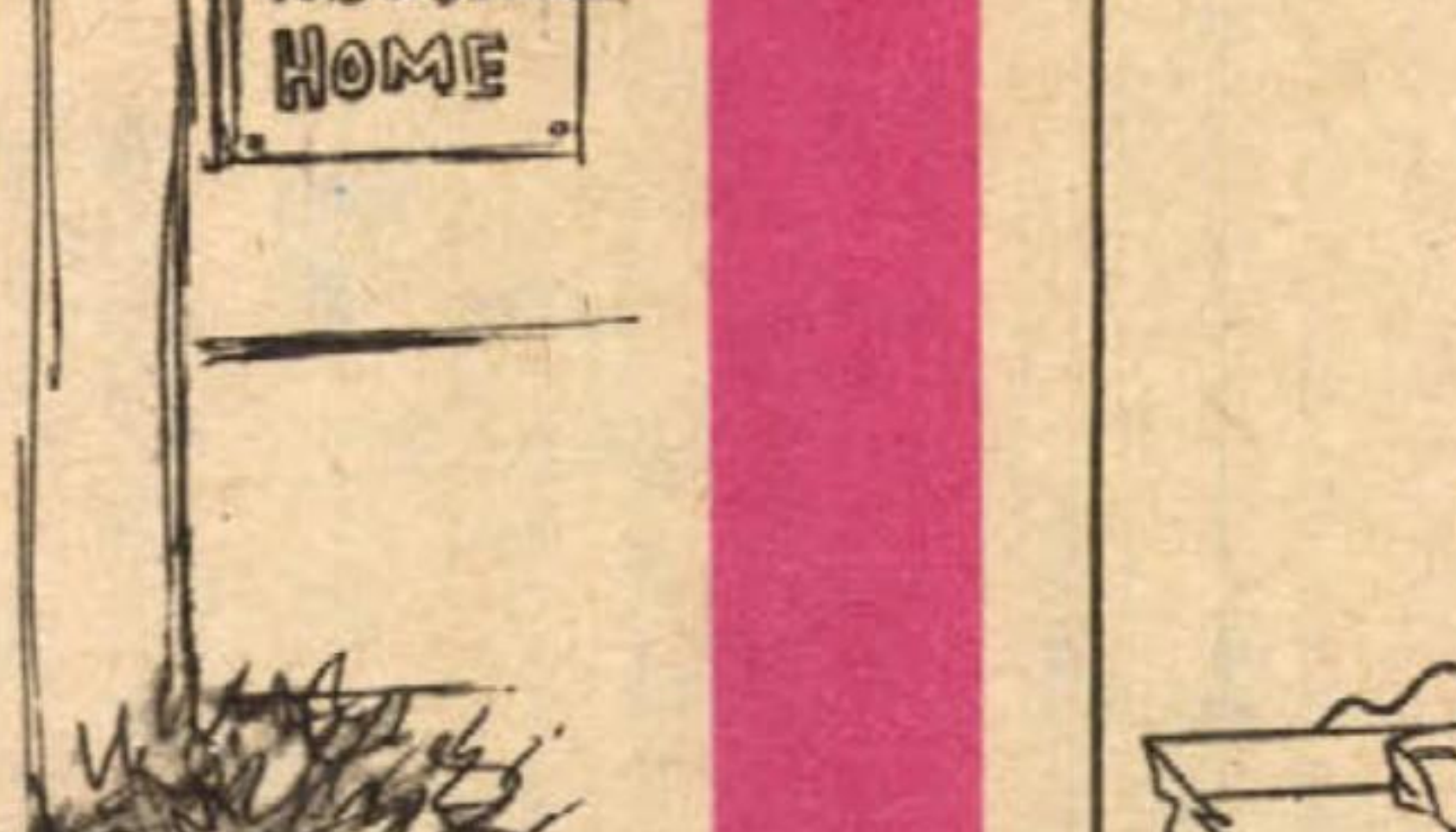

— Ne haragudj, hogy érdeklődöm, de a múltkoriban egy fiatal lány fényképét mutattad. Talán nagyon régi felvétel volt a kép?

— Nem, dehogy. A kép két hónappal ezelőtt készült.

— Akkor hogyan . . .

— Ennek története van — válaszolta Kelemen. — Amikor Ilonka, akiről az a fénykép készült, igent mondott nekem, felvettem legszebb sötét ruhámat, rózsacsokrot vásároltam és elmentem a lakásukra, hogy özvegy édesanyjától, annak rendje és módja szerint, megkérjem a lánya kezét. Csengettem és egy mosolygós arcú, idős, de nagyon fiatalosan öltözködő nő nyitott ajtót. Szőke haja volt, gondosan ondolálva. Meghajoltam, átnyújtottam neki a csokrot, azután elmondtam a mondókámat, hogy beleszerettem a lányába, igyekszem hű férje lenni, és ünnepélyesen megkértem tőle a lánya kezét.

A következő pillanatban átölelt, jobbról-balról megcsókolt és sok boldogságot kívánt.

Csodálkozva néztem Kelemenre.

— Még mindig nem értem. Ha megkérted tőle lánya kezét, miért nem őt vetted el?

— De hiszen a lányát vettem el. A hölgy ugyanis nem Ilonka mamája, hanem nagymamája volt.

Palásti László

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

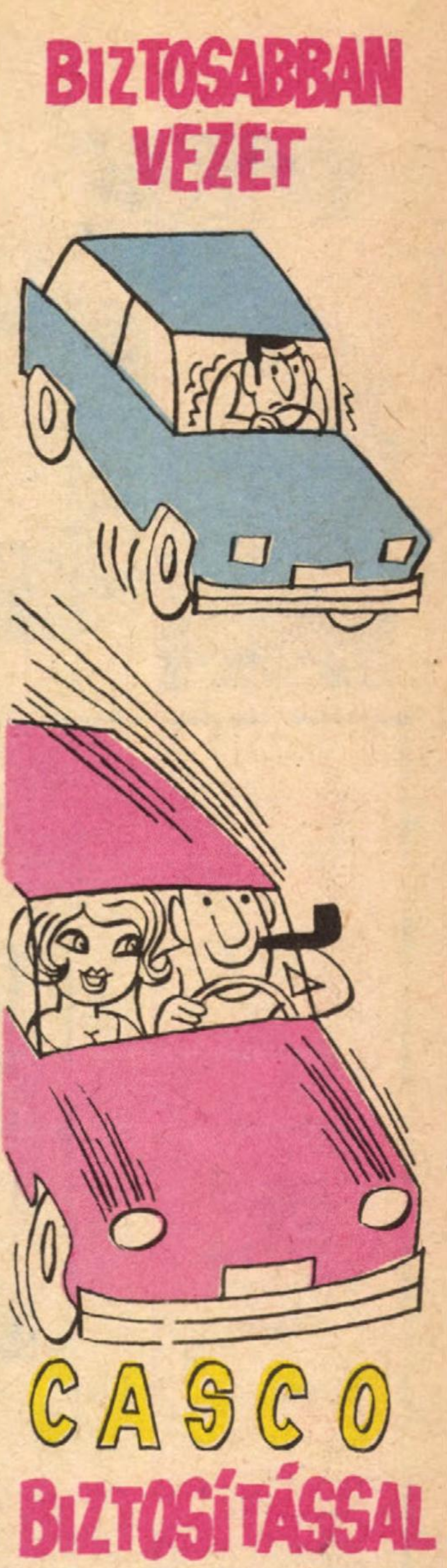

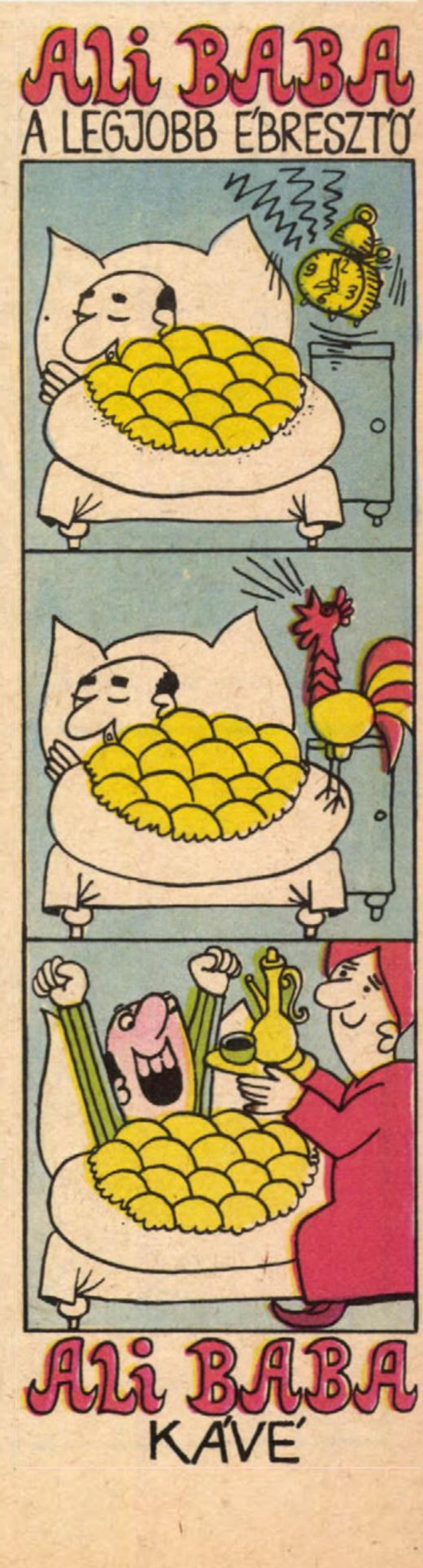

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

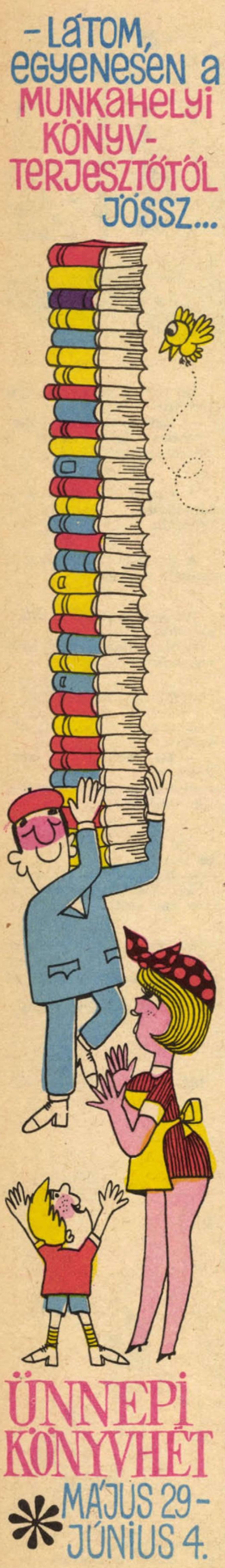
- LÁTOM, EGYENESEN A MUNKAHELYI KÖNYVTERJESZTŐTŐL JÖSSZ...
ÜNNEPI KÖNYVHÉT
MÁJUS 29 - JÚNIUS 4.

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Végezzünk arcizom-tornát, tükör előtt. Próbáljuk egyben lenyelni az almát

És ha sikerül lenyelni, ki fizeti az orvosi költséget?

(A „Sportolj velünk" c. magazinból ollózta:

Molnár Endre, Dunaújváros)

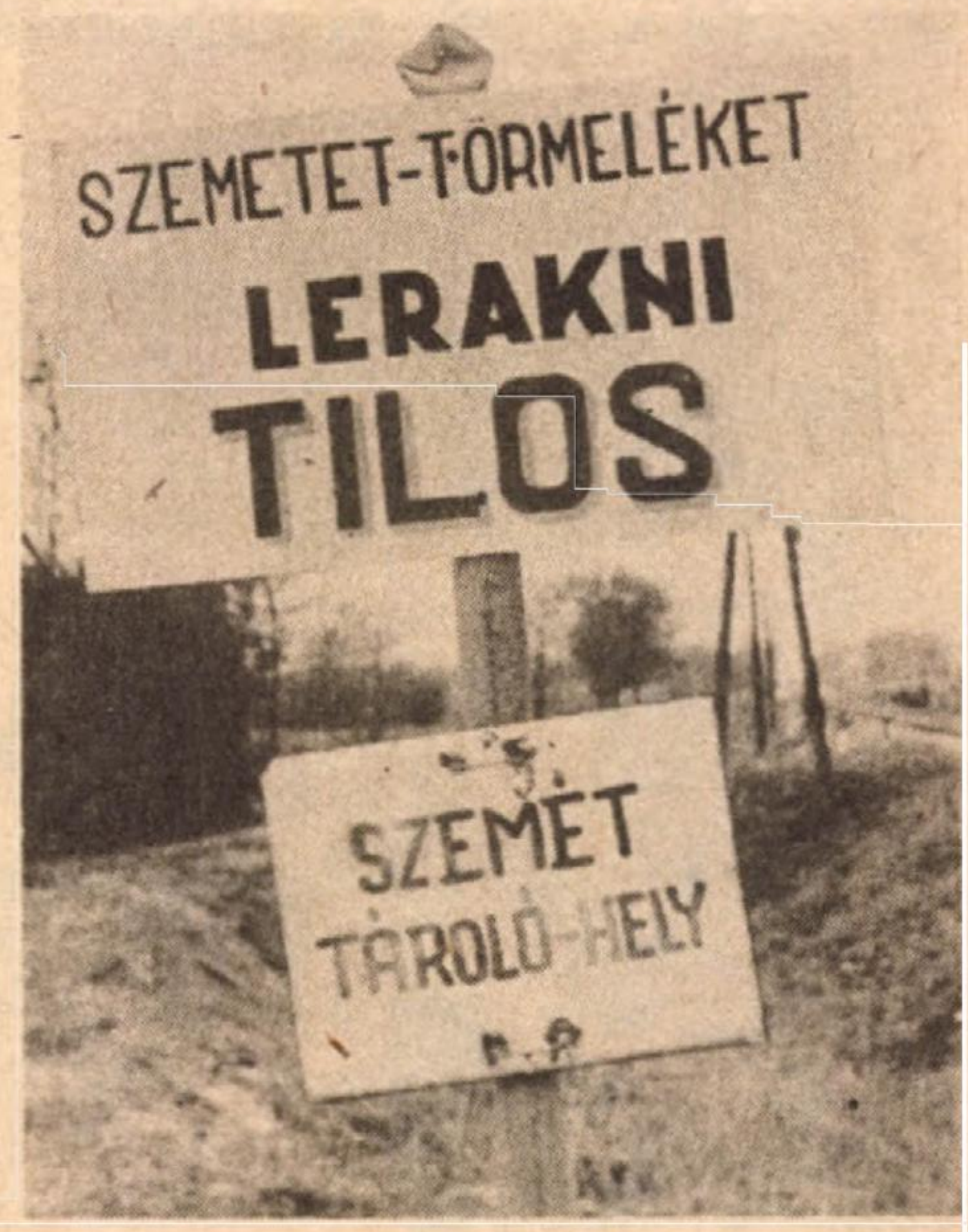
SZEMETET-TÖRMELÉKET
LERAKNI
TILOS
SZEMÉT
TÁROLÓ-HELY

Melyiknek higgyek?

(Beküldte: Papp Dezső, Pápa)

Az Építőgépgyártó és Javító Vállalat I-es számú gyáregységének falán találtam ezt a táblát:

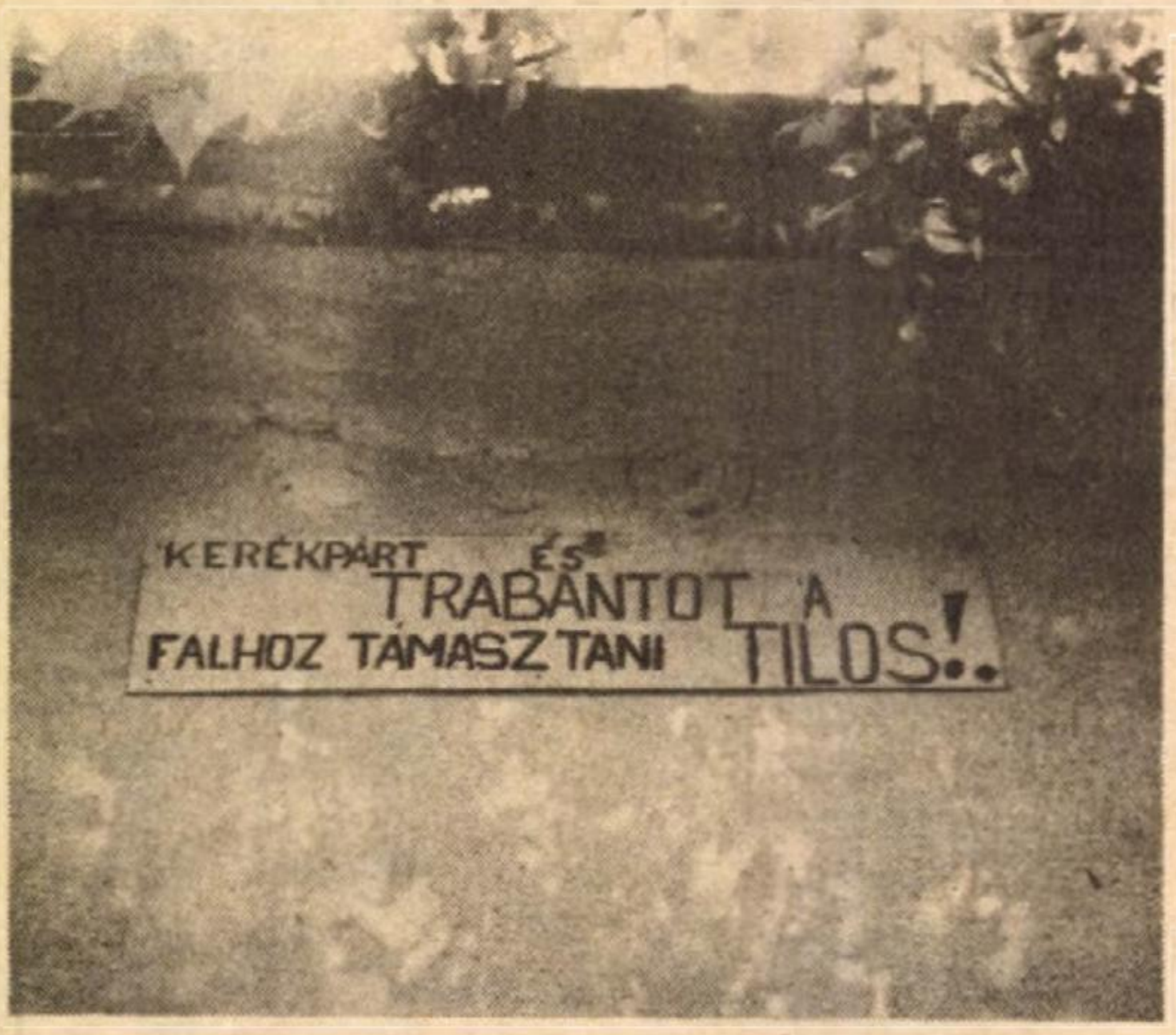
KERÉKPÁRT ÉS TRABANTOT A FALHOZ TÁMASZTANI TILOS!.

(Beküldte: Vörös Péter, Budapest)

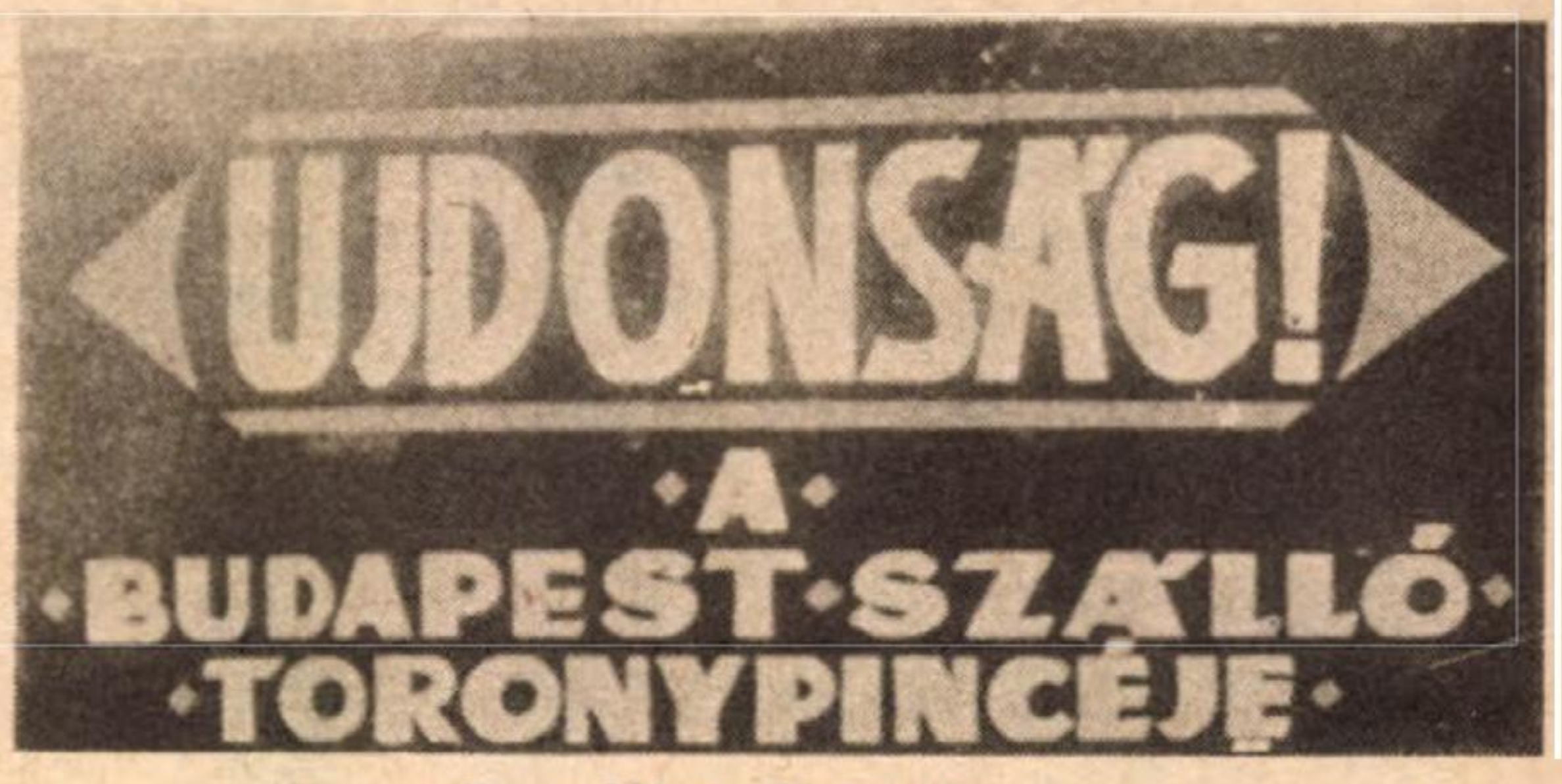
ÚJDONSÁG!
A
BUDAPEST·SZÁLLÓ
TORONYPINCÉJE

Ez valóban újdonság . . .

(Beküldte: Tóth József, Budapest)

SZILÁNKOK

IGÉNY

Ma már az erdőben élő remete is alig várja, hogy bevezessék nála a tévét, és szidhassa a műsort.

*

NAGYIVÓ

— Szerencse, hogy nálunk lassan közlekednek a vonatok. Különben nem tudnék berúgni — Pesttől Szolnokig — az Utasellátóban.

*

IGÉNYES VEVŐ

— Ez csak osztályon felüli minőség! Valami jobbat adjon!

*

KÓRHÁZ

Brahovácz meséli:

— Szegény nővérem már két éve kórházban van.

— Szív?

— Nem.

— Máj?

— Nem.

— Hanem?

— Ápolónő!

*

ABSZOLÚT RÖVID ÉRTEKEZLET

— Hozzászólás hiányában az értekezletet bezárom — nyitotta meg az értekezletet az előadó.

ÉRTÉKTELEN ALKOTÁS

Festőművész barátom kétségbe van esve, mert a legutóbbi kiállításán egyetlen képét sem lopták el a látogatók.

*

LAKÁSGOND

A fiatalok eltartási szerződést kötöttek az öreggel, s ennek fejében beköltözhettek hozzá a kempingsátorba

*

SZABADTÉR

Szeretem a szabadtéri mozit. Felettem a gyönyörű, csillagos égbolt. A levegő tiszta és bármikor rágyújthatok egy cigarettára. Csupa gyönyörűség! Hogy rossz a film? Istenkém, ne legyünk mohók. Minden nem lehet egyszerre . . .

*

CSALÁDI ÖRÖM

— Anyának érzem magam — mondta Béla, akit faképnél hagyott a felesége, és így egyedül kell nevelnie három gyermekét.

*

MEGHATÁROZÁS

A sötét középkor valószínűleg nem volt más, mint egy hosszú áramszünet.

G. Sz.

GÉPESITETT ÜGYINTÉZÉS

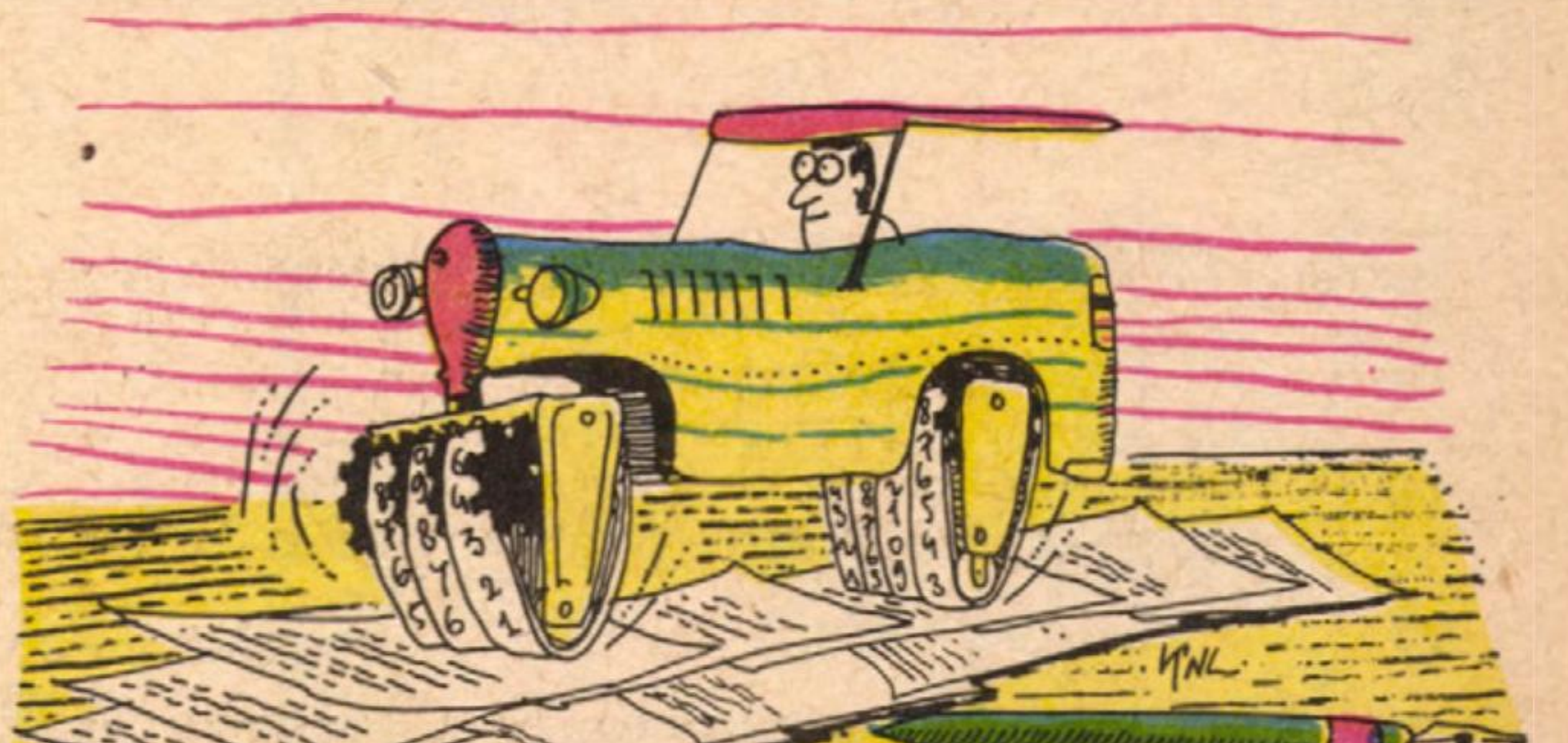

MEGJELENT A LUDAS MAGAZIN
JÚNIUSI SZÁMA

LUDAS MAGAZIN

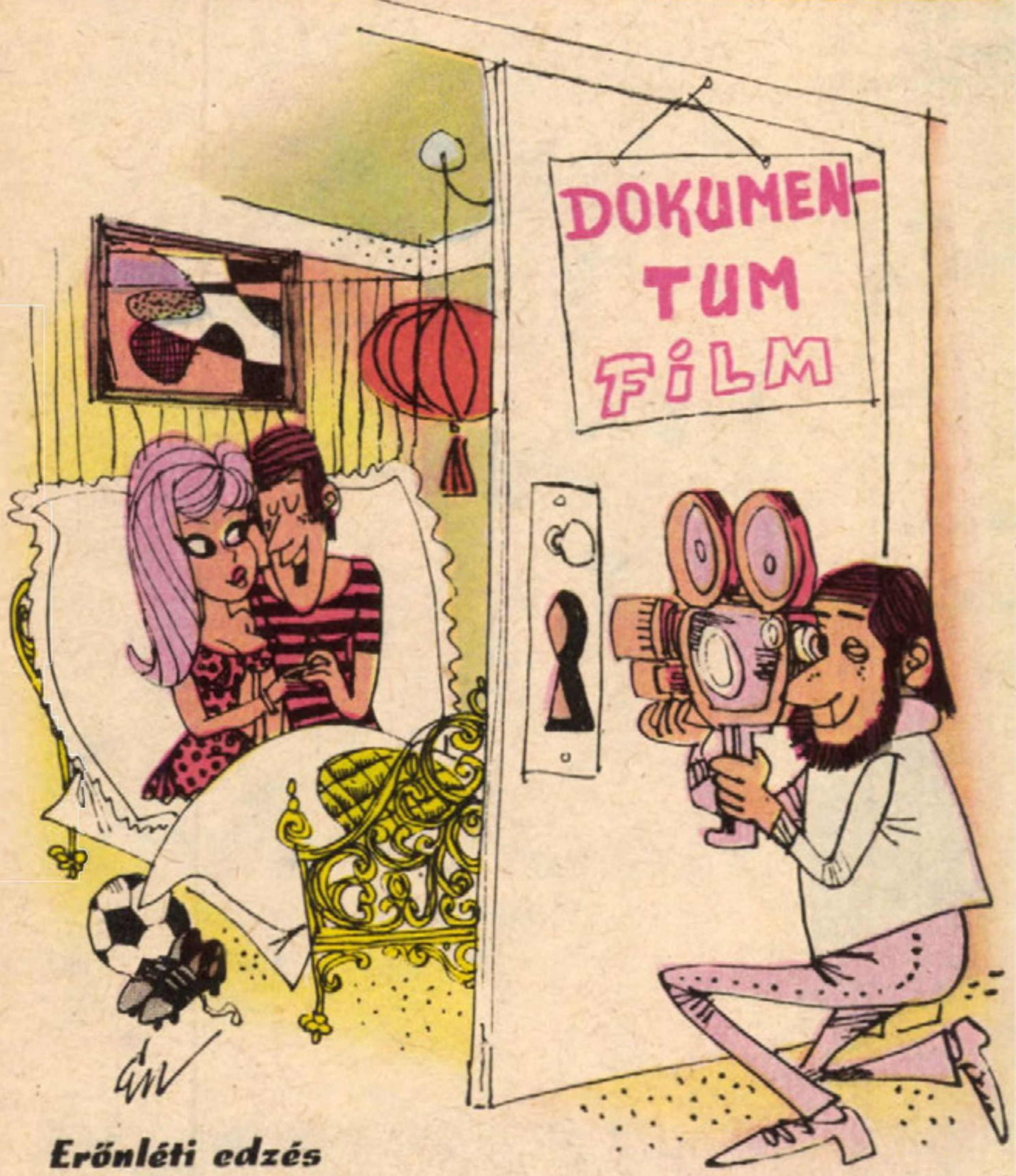

Erőnléti edzés

FILM • SPORT • ZENE • SAJTÓ • CIRKUSZ
RADIO • TEVE • SZINHAZ • IRODALOMTÖRTENET • TUDOMANY • KÉPZŐMŰVÉSZET

FORRÓ NADRÁG

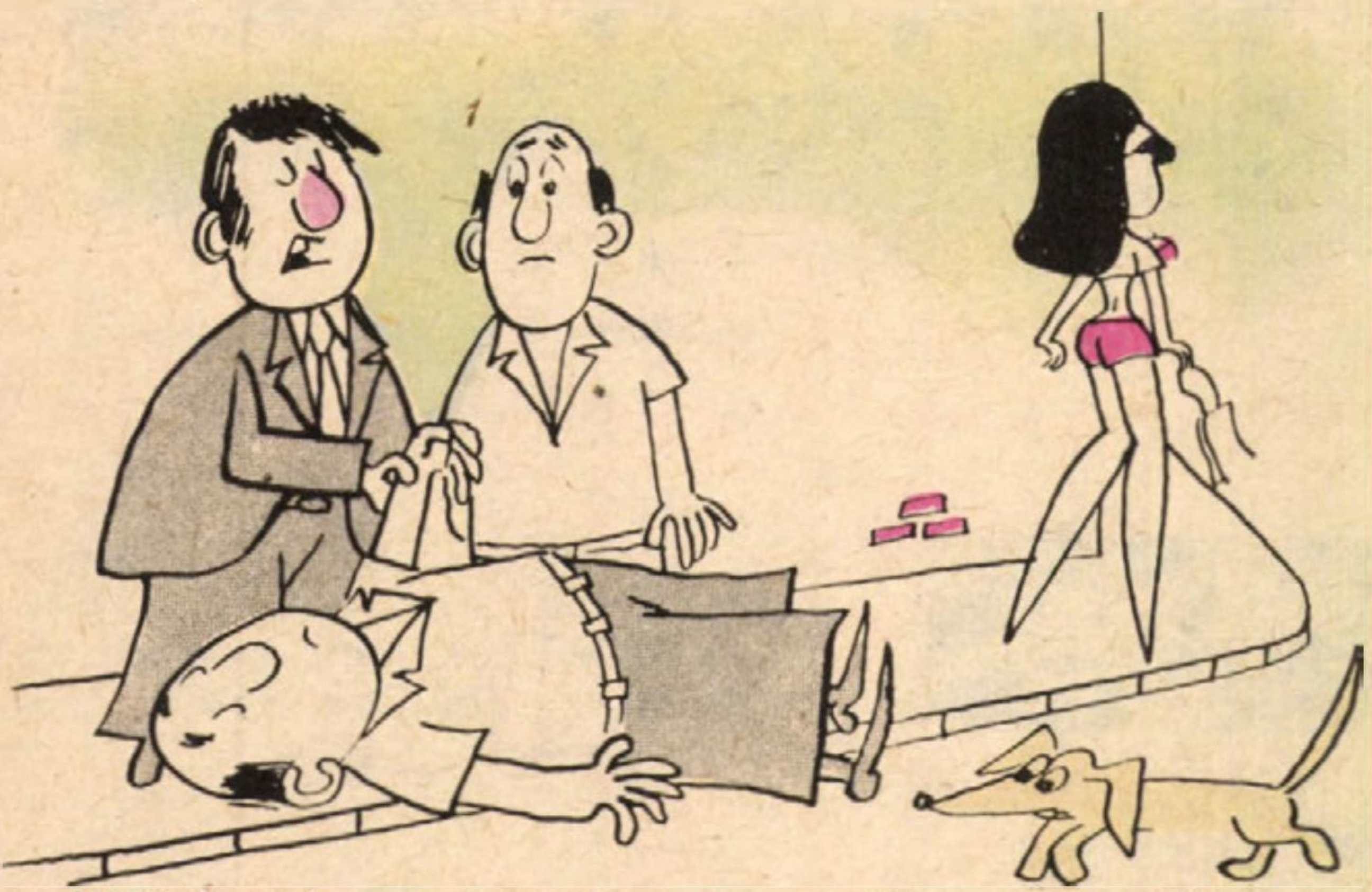

– Különben is magas volt a vernyomása szegénynek...

RÉSZREHAJLÓ BÍRÓ

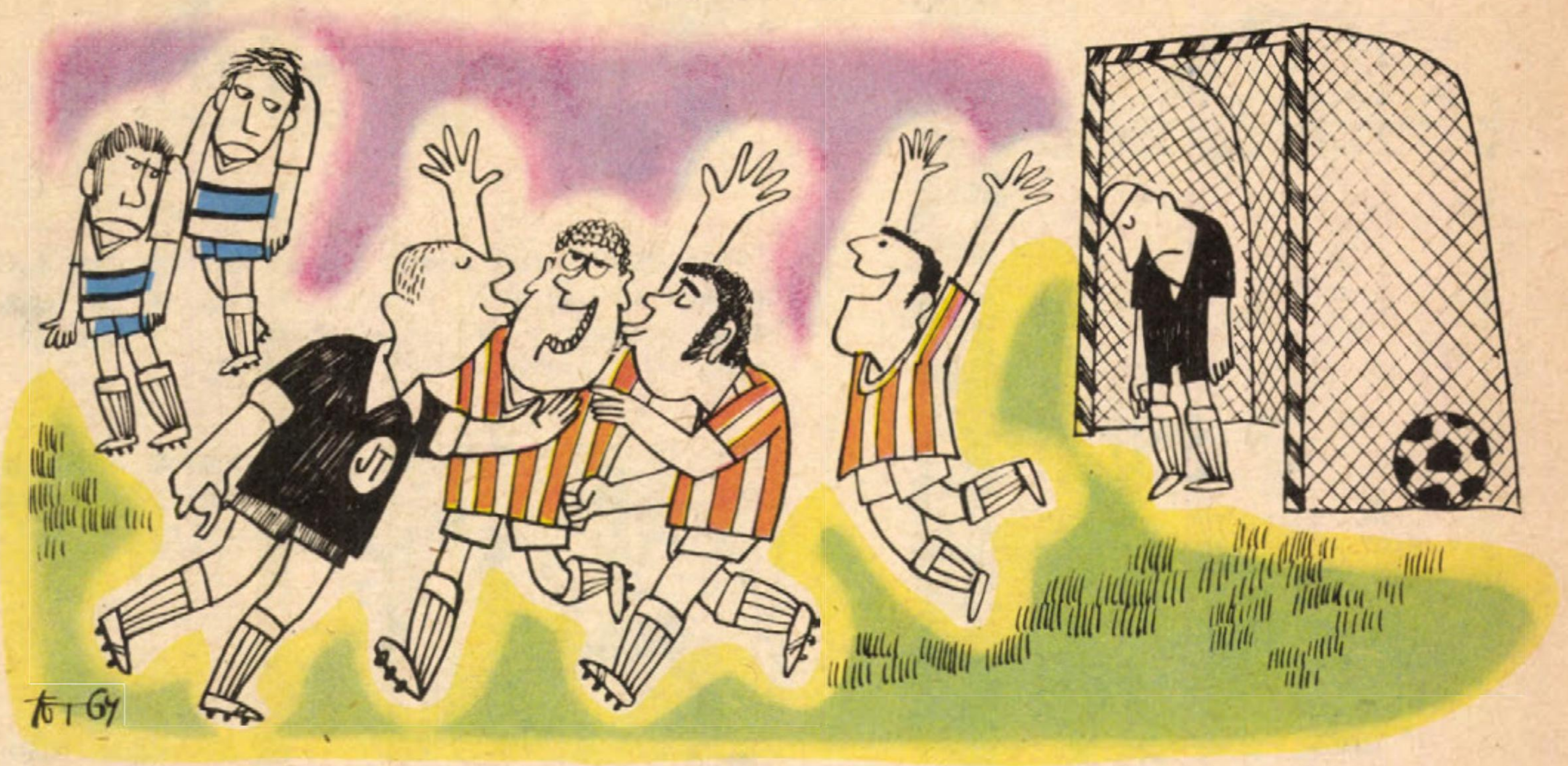

Embertársaink megjavítását mindig saját magunkon kell kezdenünk.

*

A rest kétszer fárad, a serény hetvenkétszer...

EGY EMBERRŐL

Koponyákon taposott a célig. Aztán megpihent és fölsóhajtott: — Borzasztó! Hogy milyen göröngyös az út!...

PÁRBESZÉD

— Sápadt vagy. Honnan jössz?

— Az életből...

KÜLÖNLEGES TUDAKOZÓDÓ

— Halló! Itt Minotaurusz beszél. Merre vezet kifelé az út a labirintusból?...

KÉRDÉS ÉS FELELET — GYERMEKEMTŐL

— Hol dolgozik apukád?
— A .....-i hivatalban.
— És mit csinál ott?
— Mérgelődik...

FORGÁCSOK

Egy filozófushoz igy szól a felesége:

— Mindig csak az emberiség nagy kérdéseire válaszolsz. Mikor fogsz válaszolni végre az én kérdéseimre is?...

*

Semmi sem tud olyan bántóan hegyes lenni, mint egy orr, melyet folyton más ügyeibe dugnak bele.

*

Egy naplopó este lefeküdt az ágyba és így kiáltott fel: de jólesik a pihenés!...

*

— Van itt valaki?... — kérdeztem a sötétségben.
— Nincs... — válaszolta egy hang, mire megnyugodtam.

*

Ha csinos nőt látok a cirkuszban, mindig megszédülök!... — panaszkodott egy légtornász.

*

— Esős időben nem engedlek tengerre szállni — mondta egy matróznak a felesége.

Így szól a kisegér az elefánthoz:
— Együttes erővel könnyebben legyőzhetjük a nehézségeket!...

*

A hosszú élet titka a jó táplálkozás — mondta egy oroszlán.

*

A kecskék tekintélyét a szakáll se emeli.

*

Az ökör így szólt az ökörszemhez:
— Azt hiszem, mi névrokonok vagyunk...

TÉLI ÁLOM ELŐTT

A mackó elmegy az orvoshoz.
— Mi tetszik? — kérdezte ez.
— Aludni szeretnék. Kérek Dorlotint...

*

Egy énekesmadár tűnődve szól:
— Úgy látszik, ma rossz a kedvem. Azért nem tudok énekelni...

*

Egy csiga így szól a másikhoz:
— Kegyetlen hajsza az élet...

B. Szilágyi János

A BÉKE-VILÁGTANÁCS
BUDAPESTI KÖZGYŰLÉSE

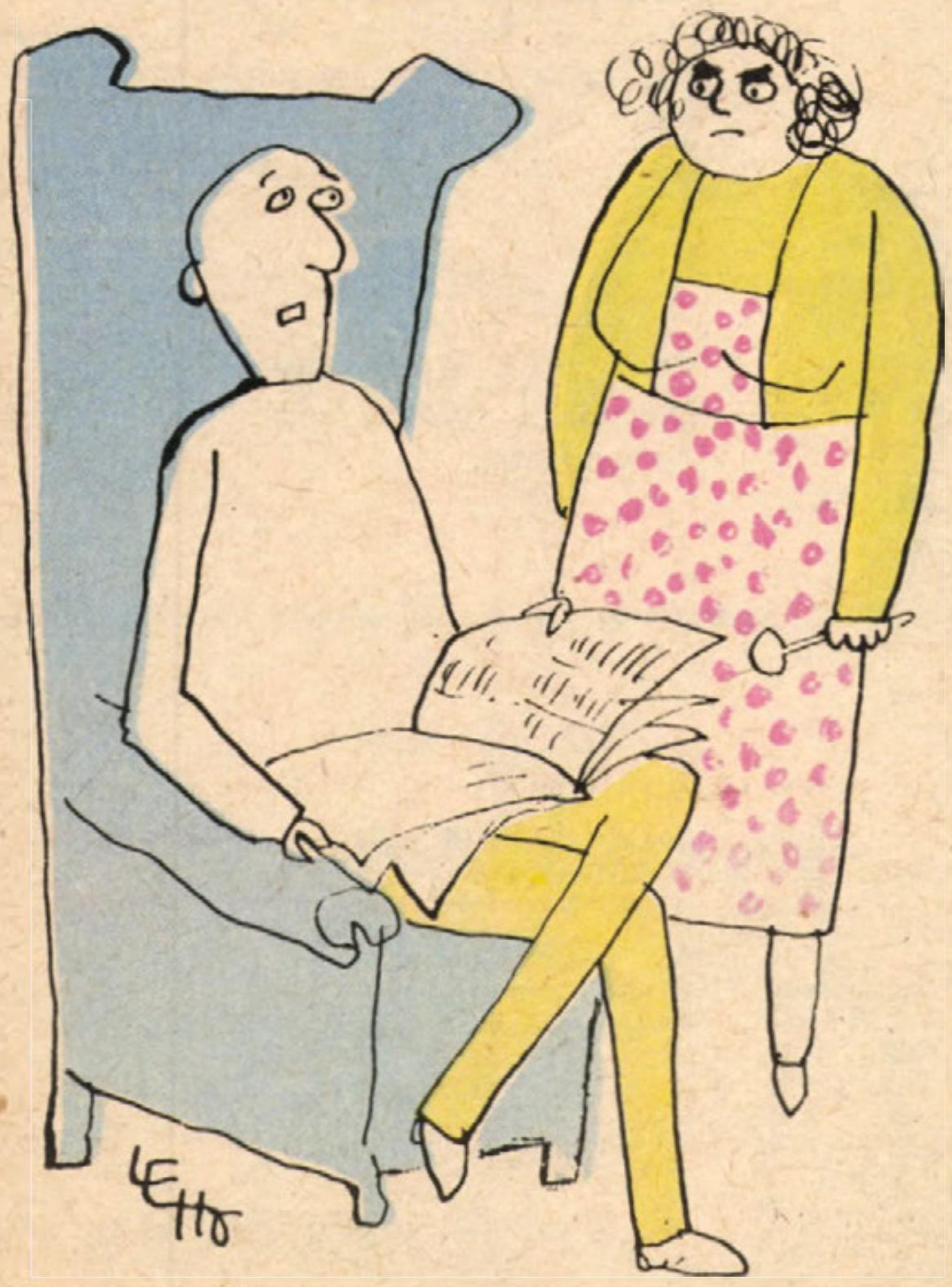

– Anyukám, legalább erre a néhány napra hagyjál békén!

VÁROSNÉZÉS

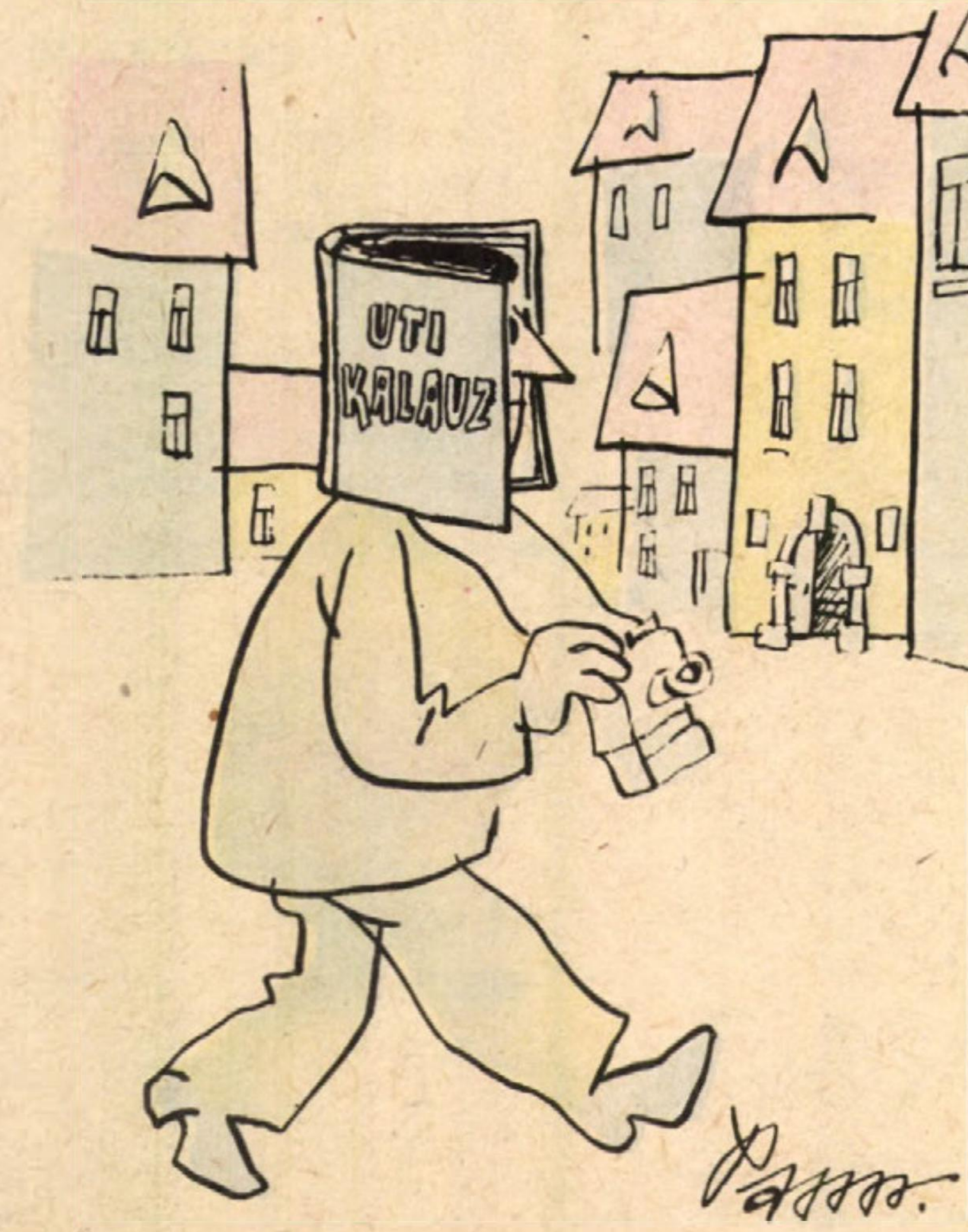

MAI MESE

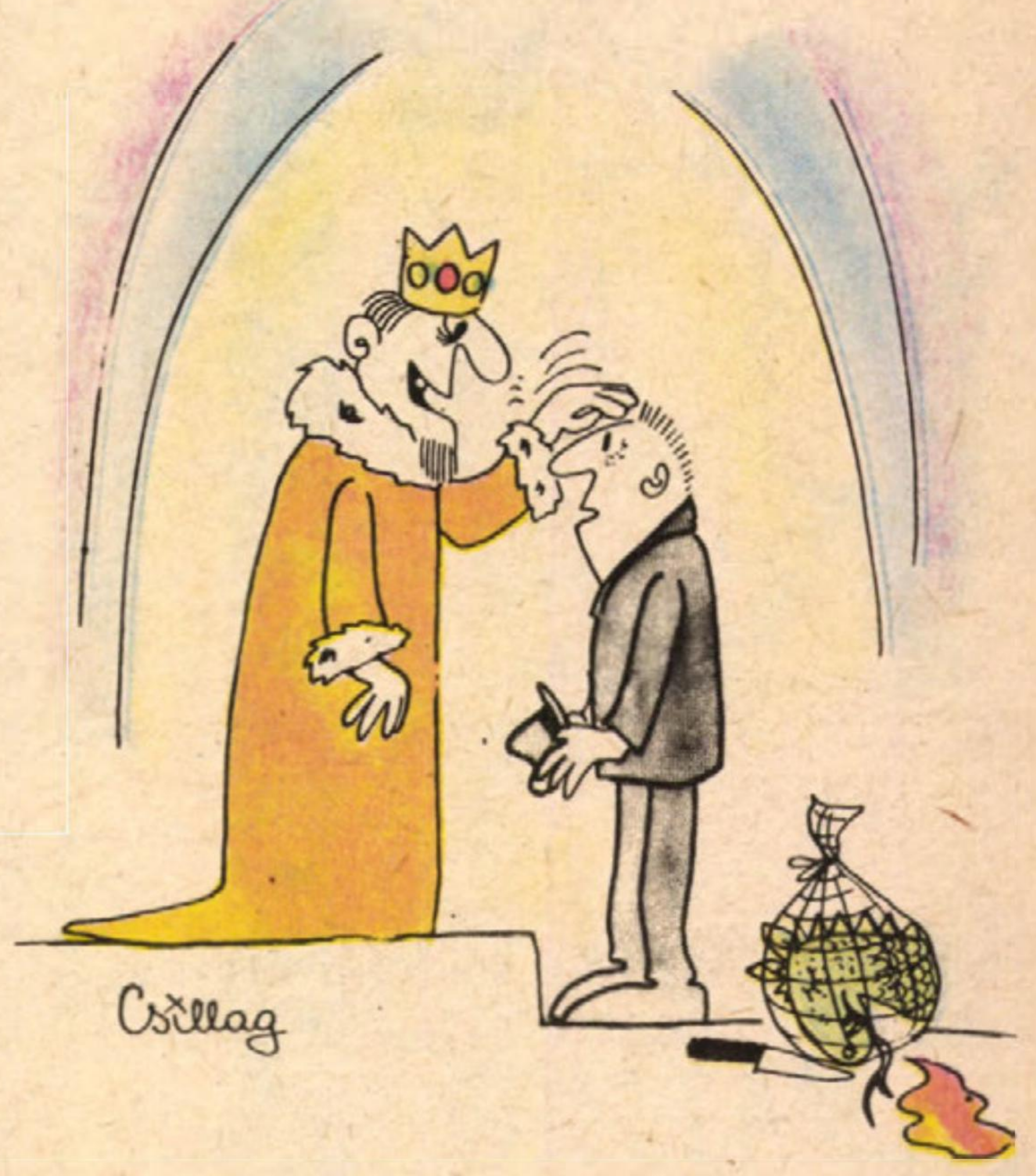

– És tiéd a fele birodalmam.
– Hogyisne! Nem akarok progresszív telekadót fizetni!

A NEGYEDIK EMELETEN

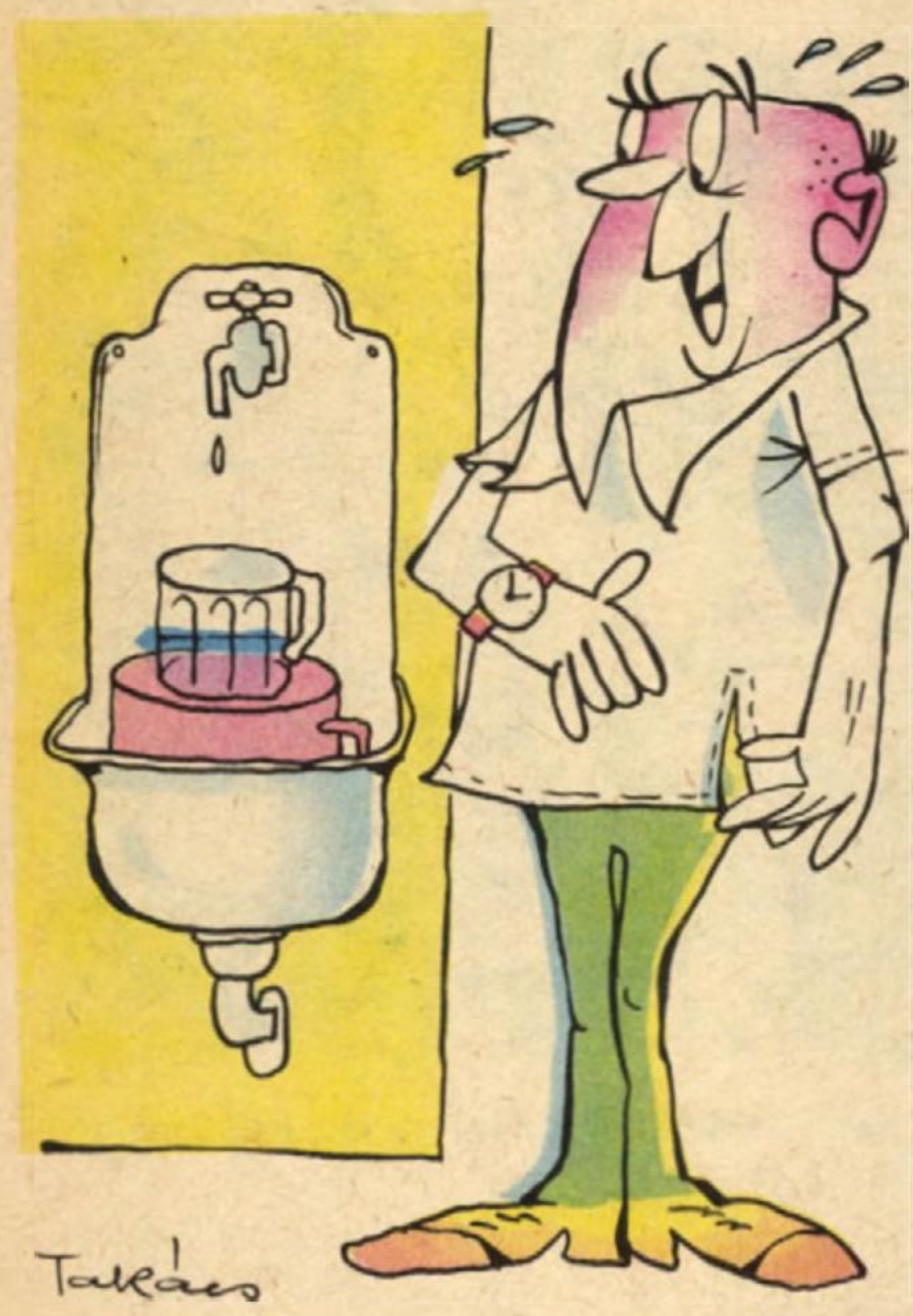

– Még egy fél óra, és leiszom magam!

RÉBUSZ

177. rejtvényünk megfejtése:

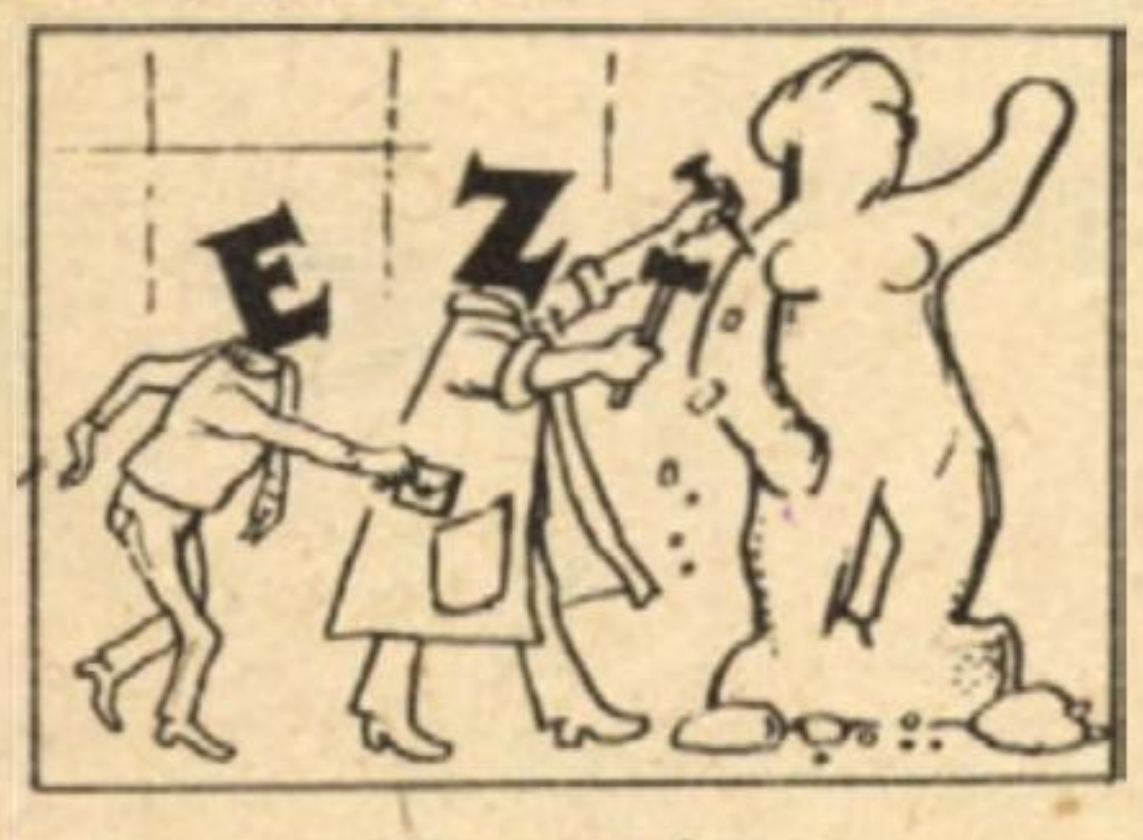

Csenevész

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Sárközy Lászlóné, Kisbabot, Dózsa u. (Győr m.)

Magyar Zoltánné, Jászapáti, Ságvári E. u. 4.

Farkas Péter, Bp. XVI., Mátyásföld, Kolozsvári u. 4.

179. REJTVÉNYÜNK

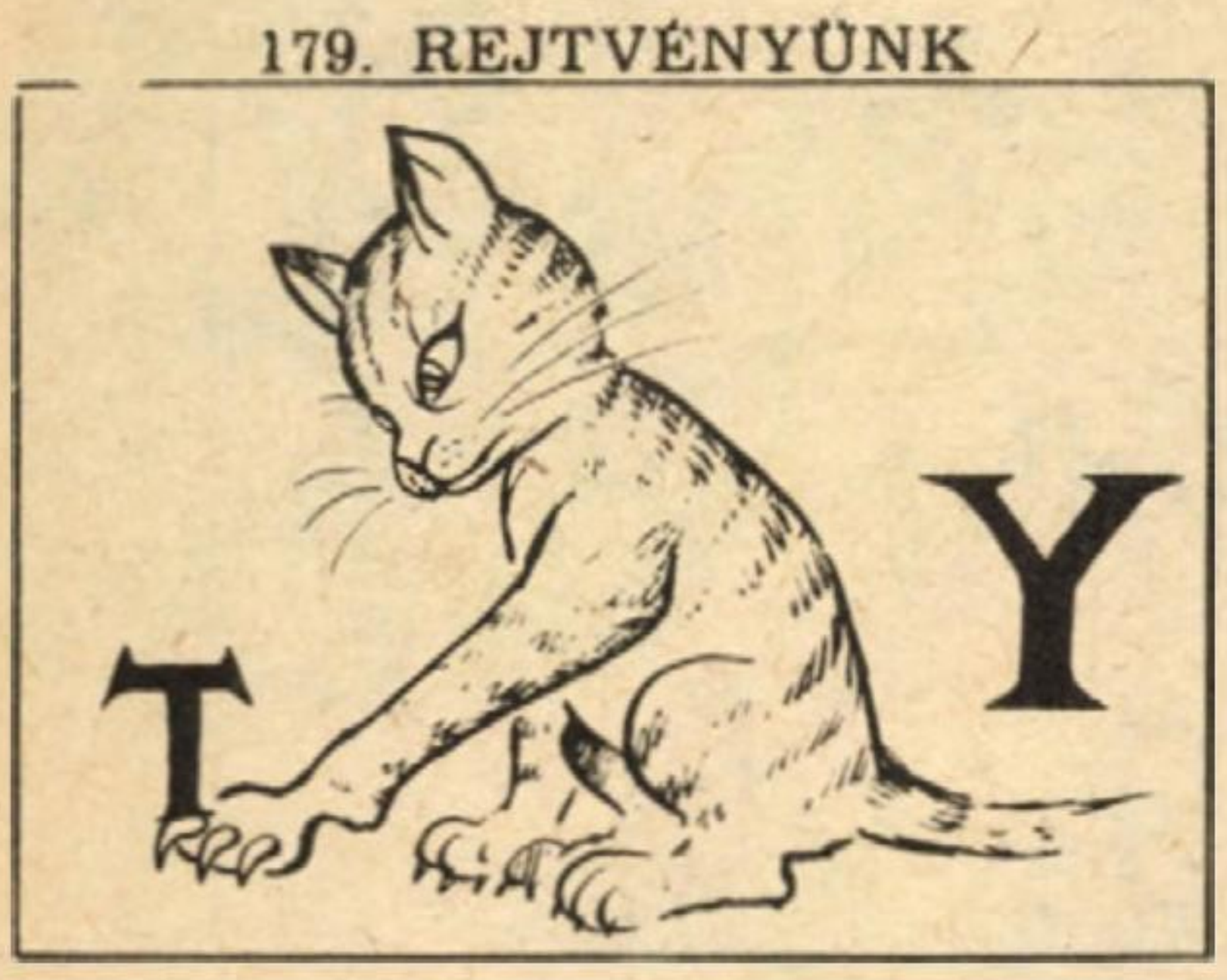

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb június 7-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában – 71.2768/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

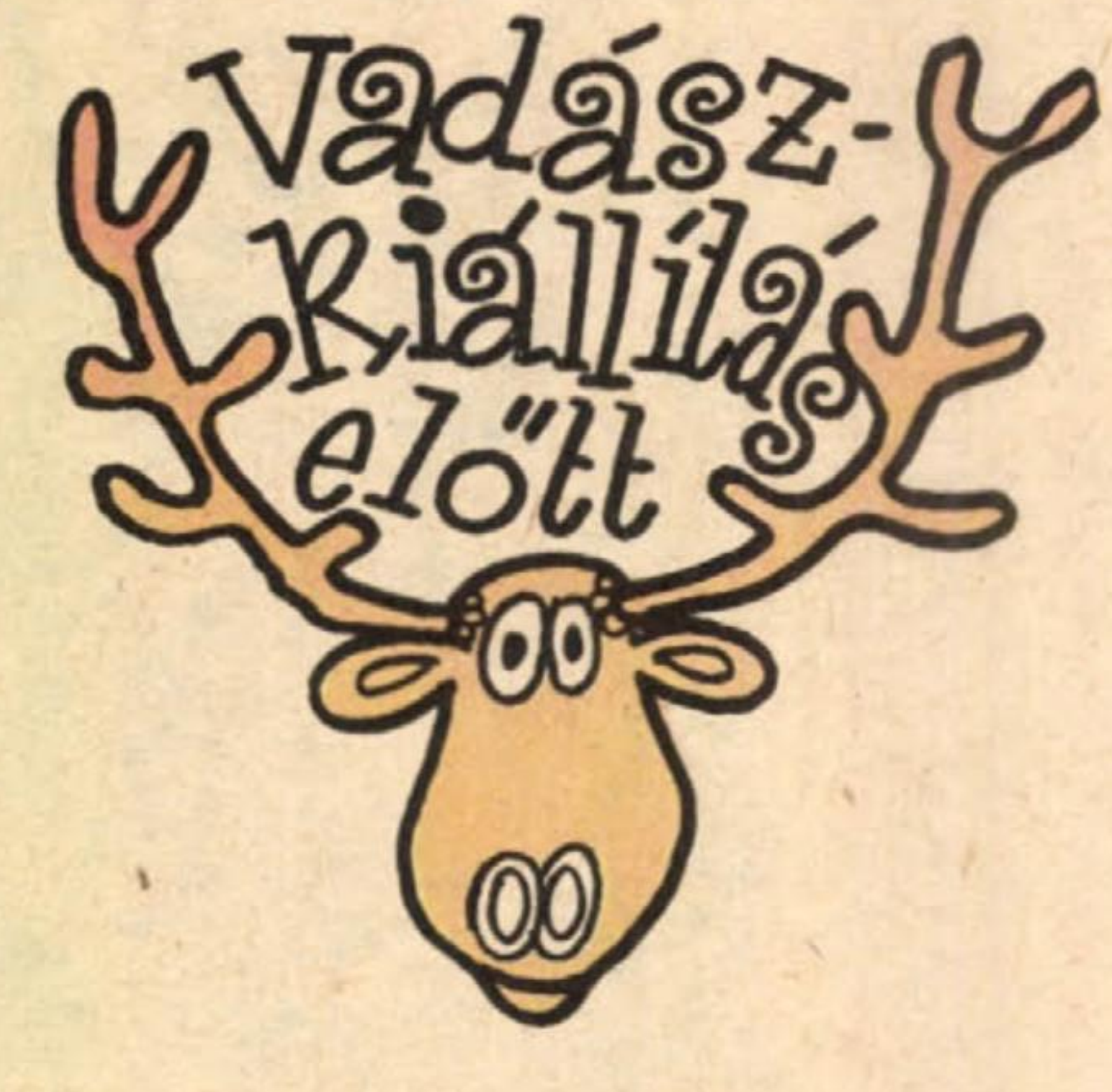

HAJTÓVADÁSZAT

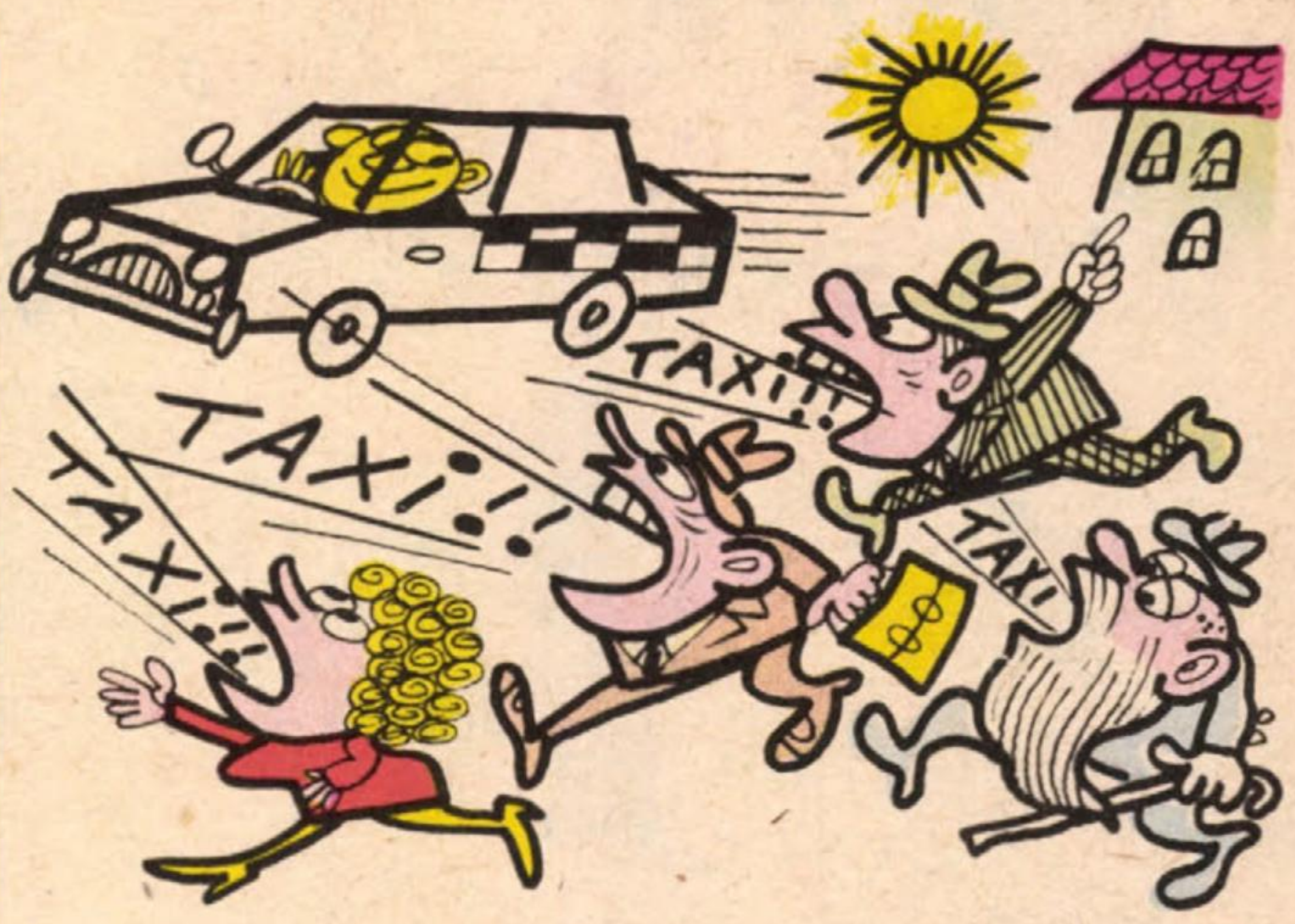
TAXI!!!
TAXI!!!
TAXI!!!
TAXI

VADETETÉS

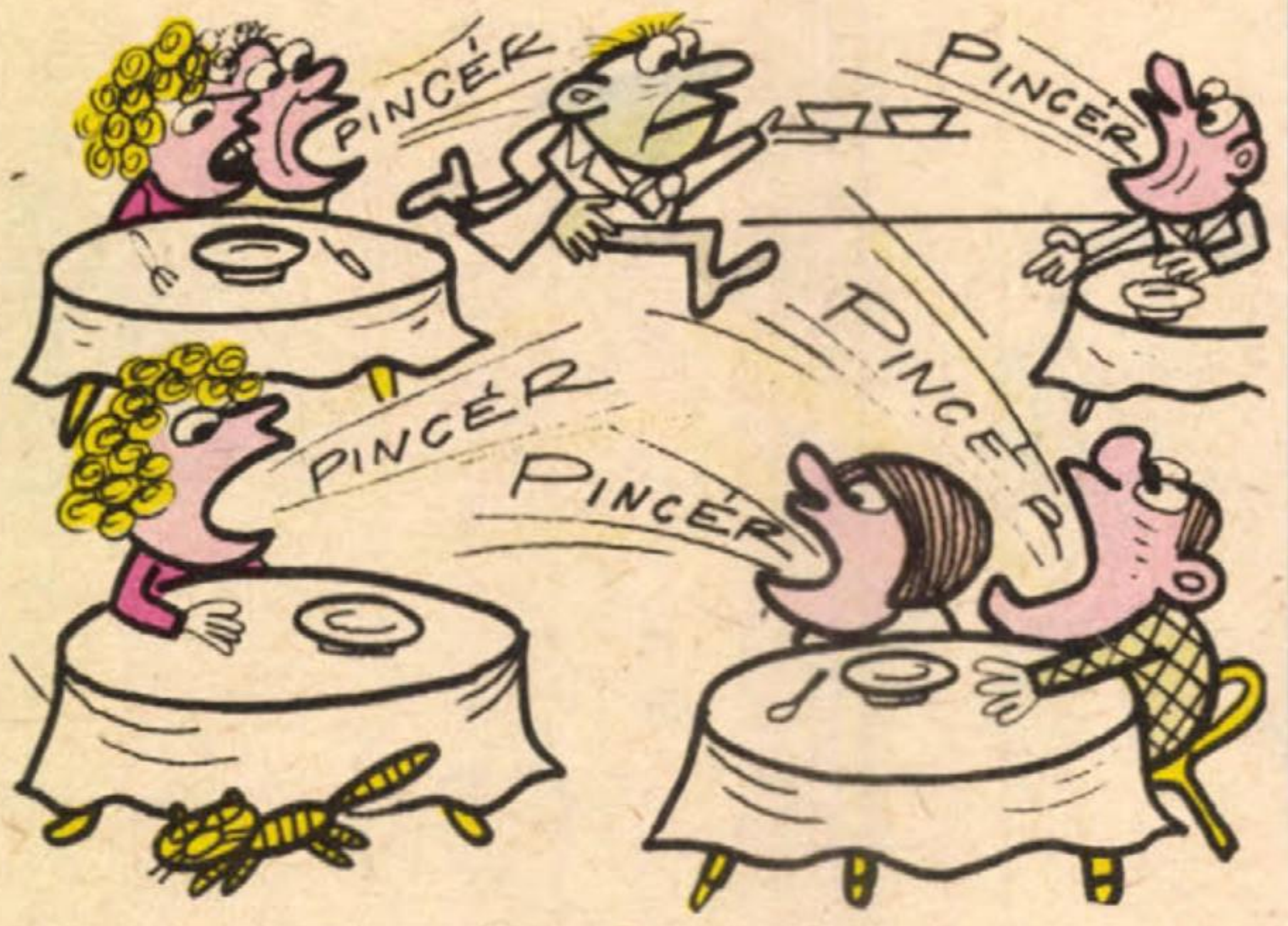

VADÁSZTRÓFEÁK

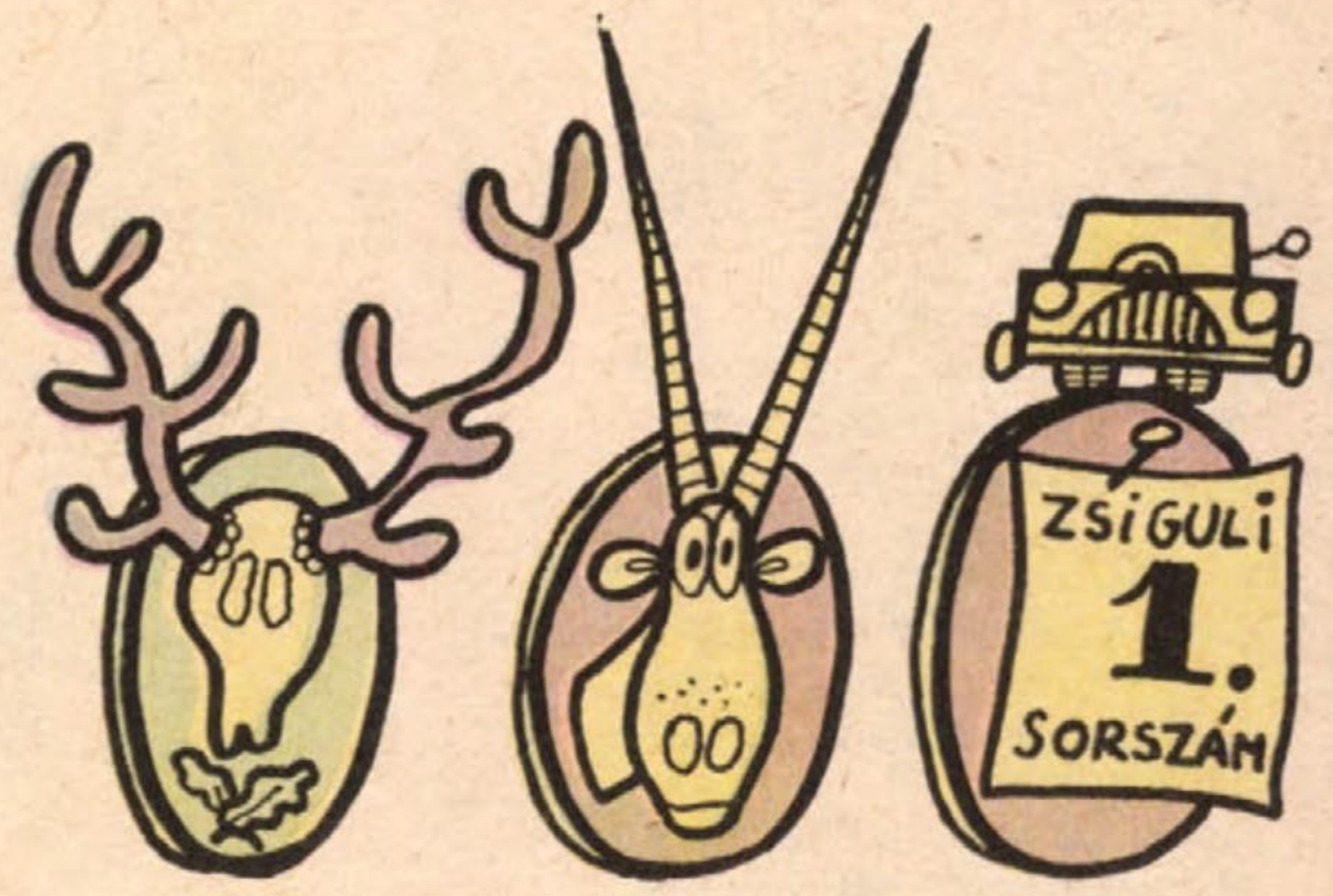

MINDENT FIATALON KELL KEZDENI!

Az „International Herald Tribune" tudósítása szerint a New York-i rendőrség elfogott egy Joey nevű 11 éves kisfiút, aki ellopott egy gépkocsit és hétvégi kirándulásra vitte barátait, többek között egy négyéves kisfiút. Az ifjú bűnöző csak úgy érte fel a kormányt, hogy az ülésre párnát tett és barátai kabátjait. Különben ragyogóan vezetett. Úgy látszik, az ép idegzetű fiatalok alkalmasabbak a gépkocsivezetésre, mint az idősebbek.

MUNKAERŐ-CSÁBÍTÁS

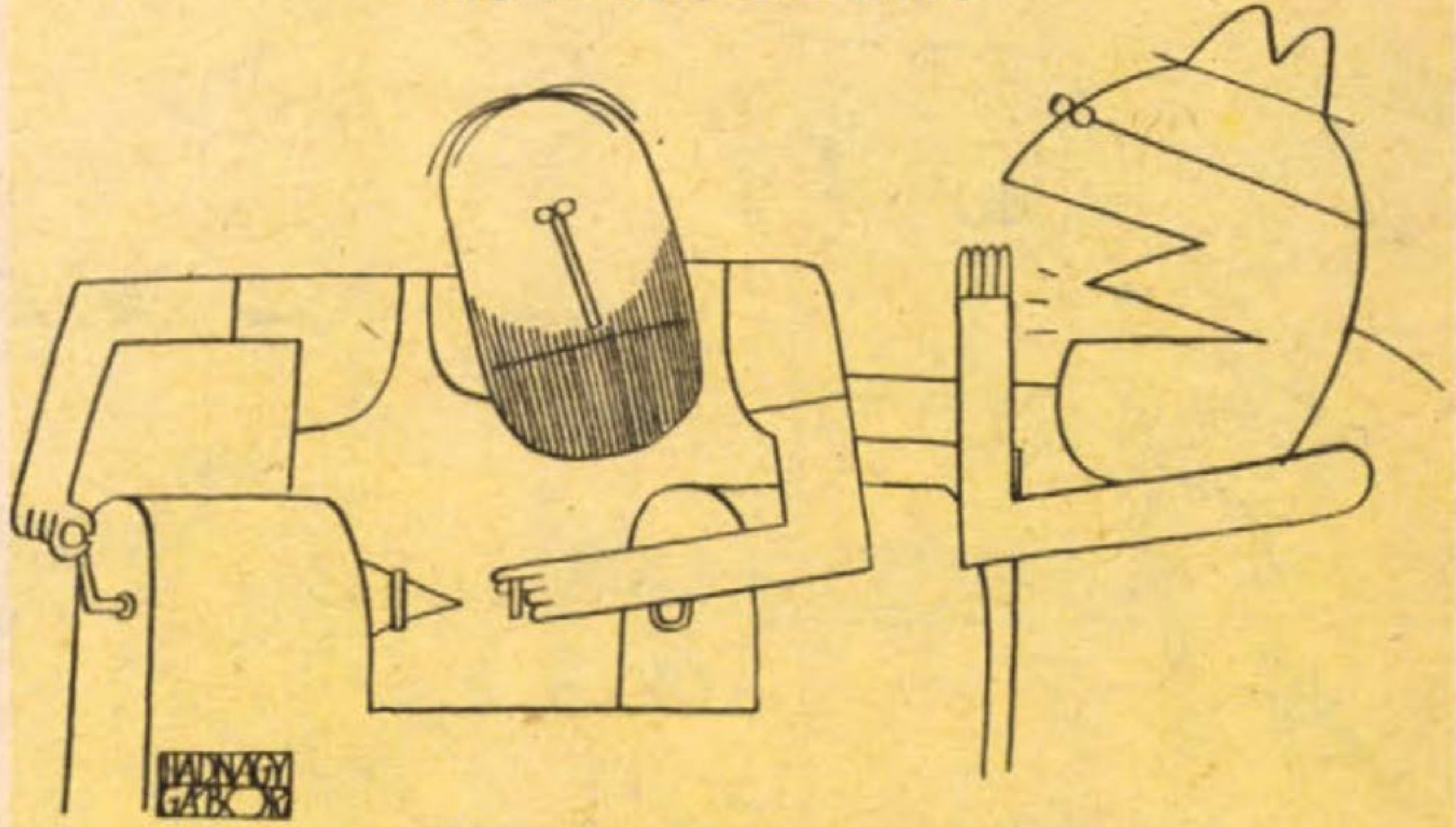

– Nálunk dolgozni sem kell!

NYARALÁS

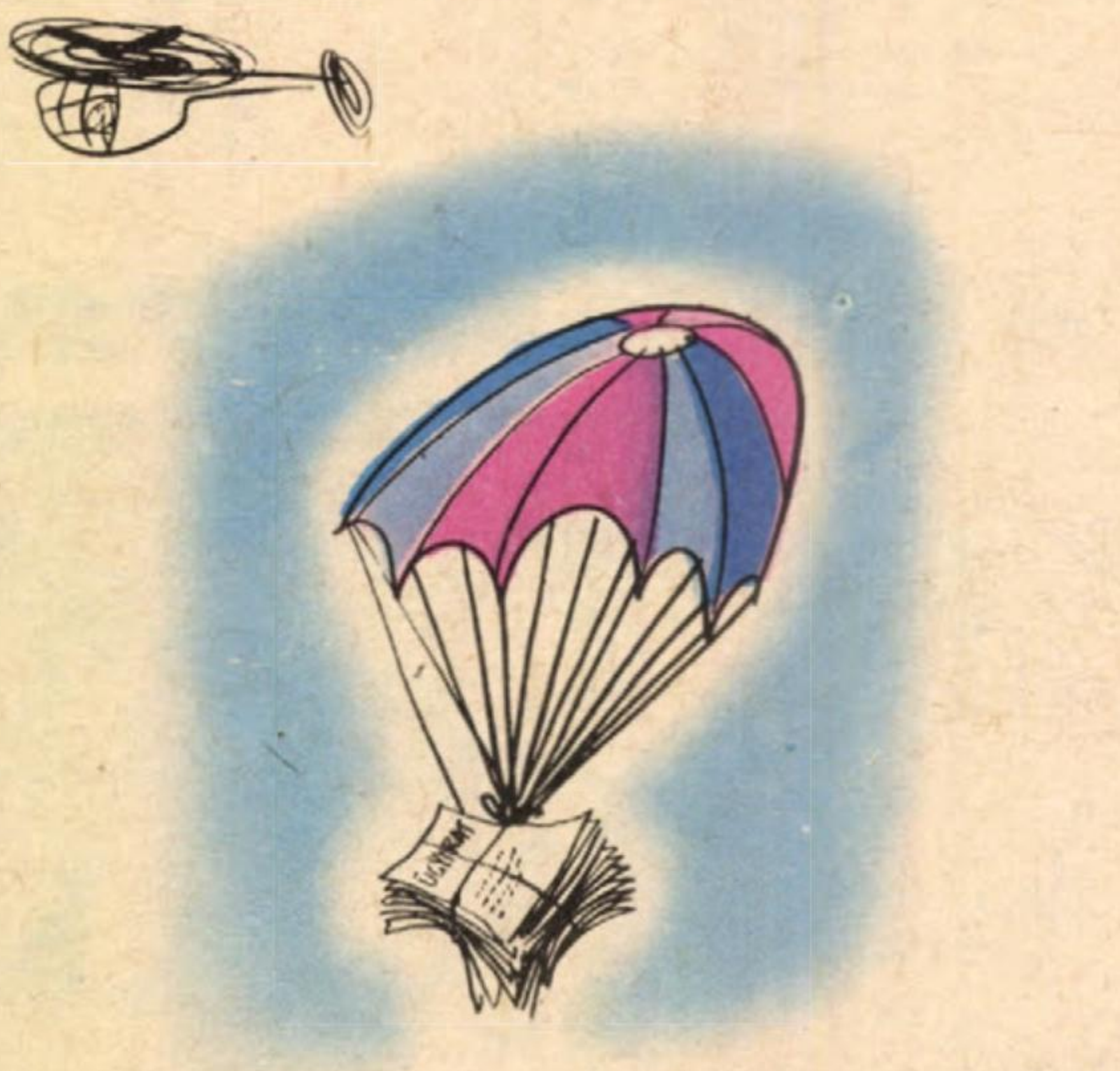

– Uramisten! Utánam küldték a restanciát!

TÁRLATON

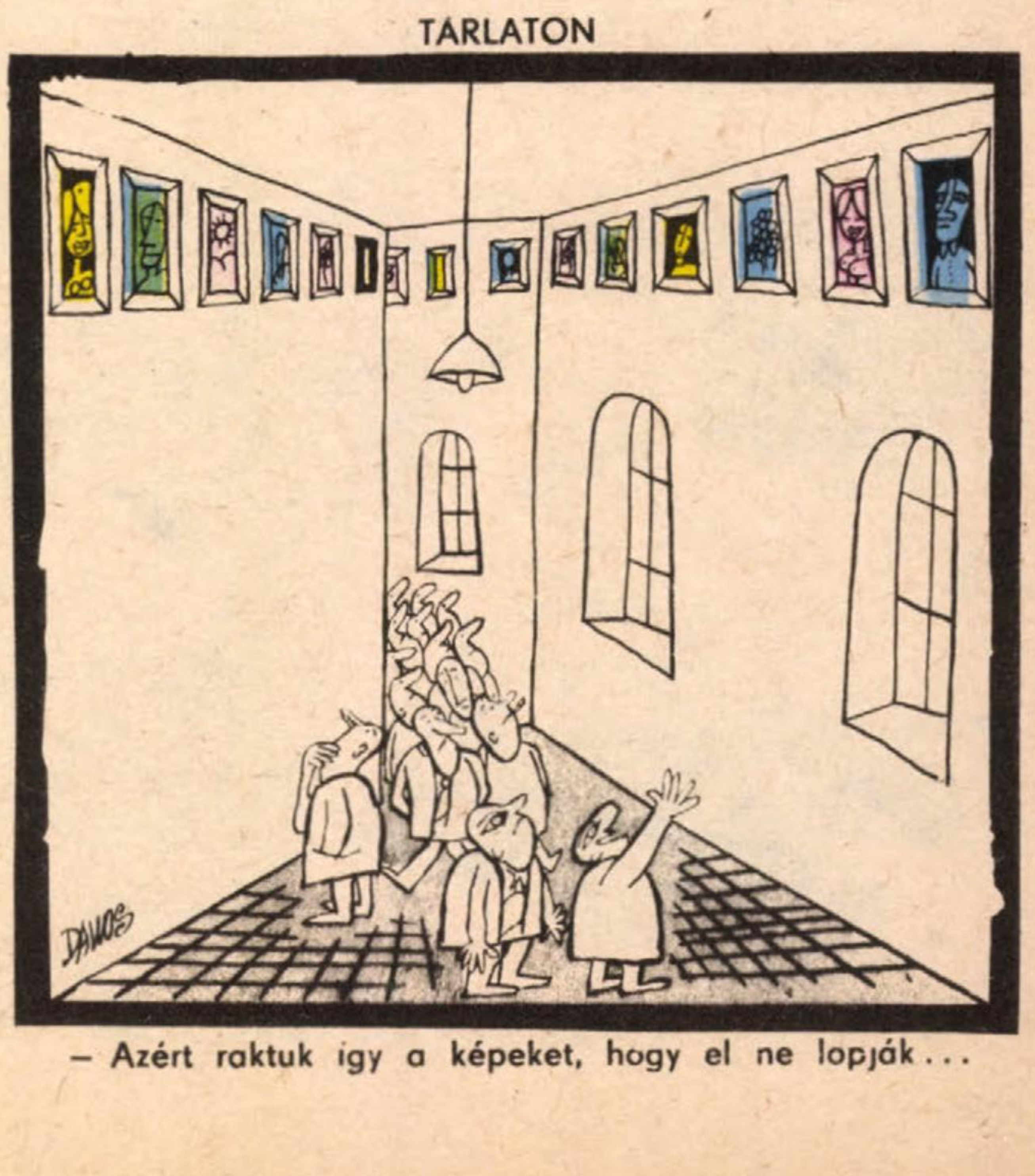

– Azért raktuk így a képeket, hogy el ne lopják...

KÖNYVHETI ÚJÍTÁS

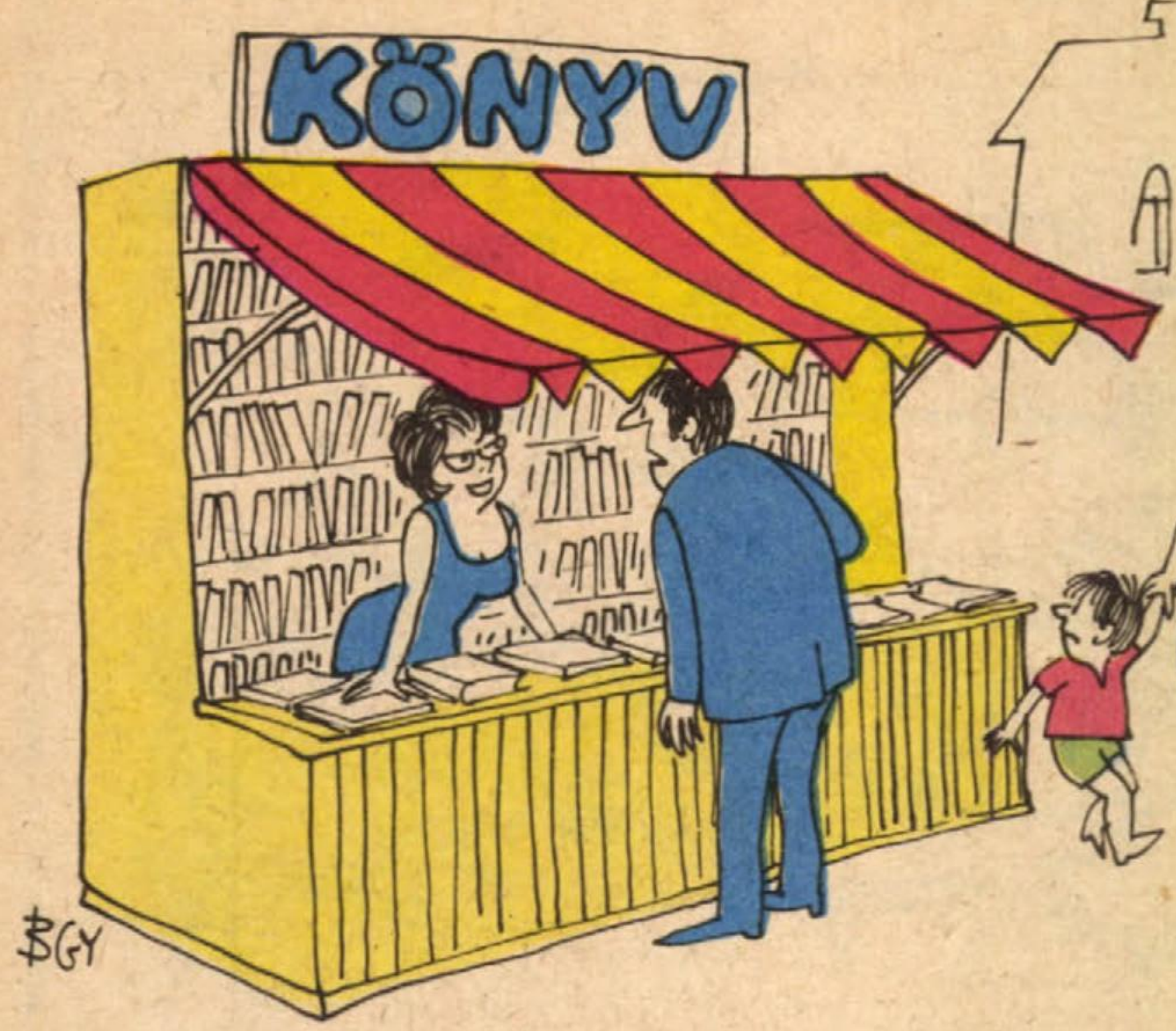

A propaganda ugyanolyan, mint tavaly, csak a választék kisebb.

TELEKTULAJDONOSOK

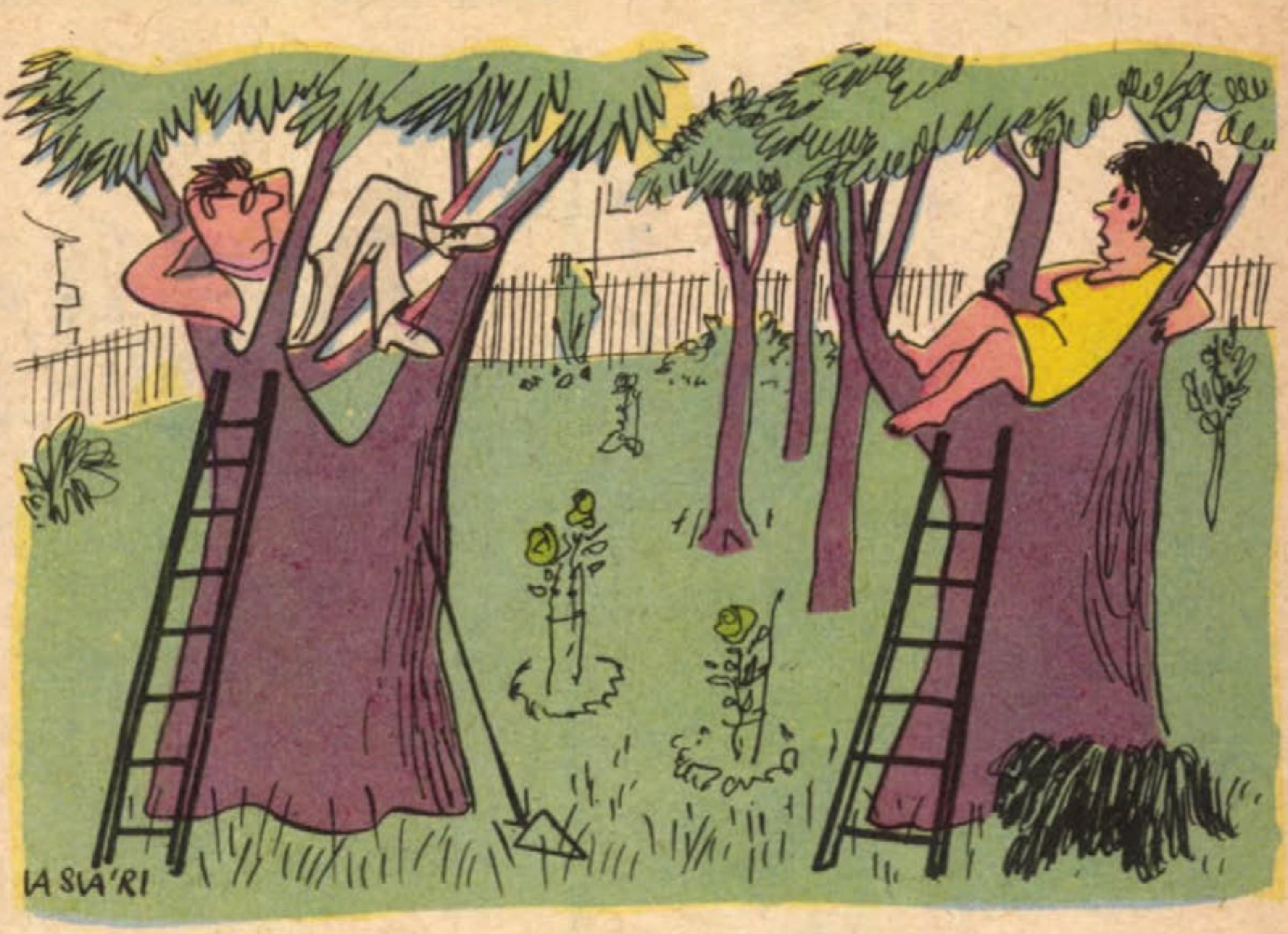

– Fiacskám, ennyire azért nem kellene kímélni a gyepet...

CSŐREPEDÉS

„Meg kell a búzának érni...”
a Nap a fényt ingyen méri.
Meg kell a csőnek repedni,
járdaszélen fogsz rekedni.

Túloldalra már nem jutsz át,
mert víz lepi be az utcát,
Villamosok búsan állnak,
buszok gólyalábon járnak.

Amíg nálunk csövek lesznek,
szorgalmasan repedeznek.
Igazuk van, meg kell adni:
„Meg kell a csőnek hasadni...”

Szőnyi Zoltán

KANIKULA

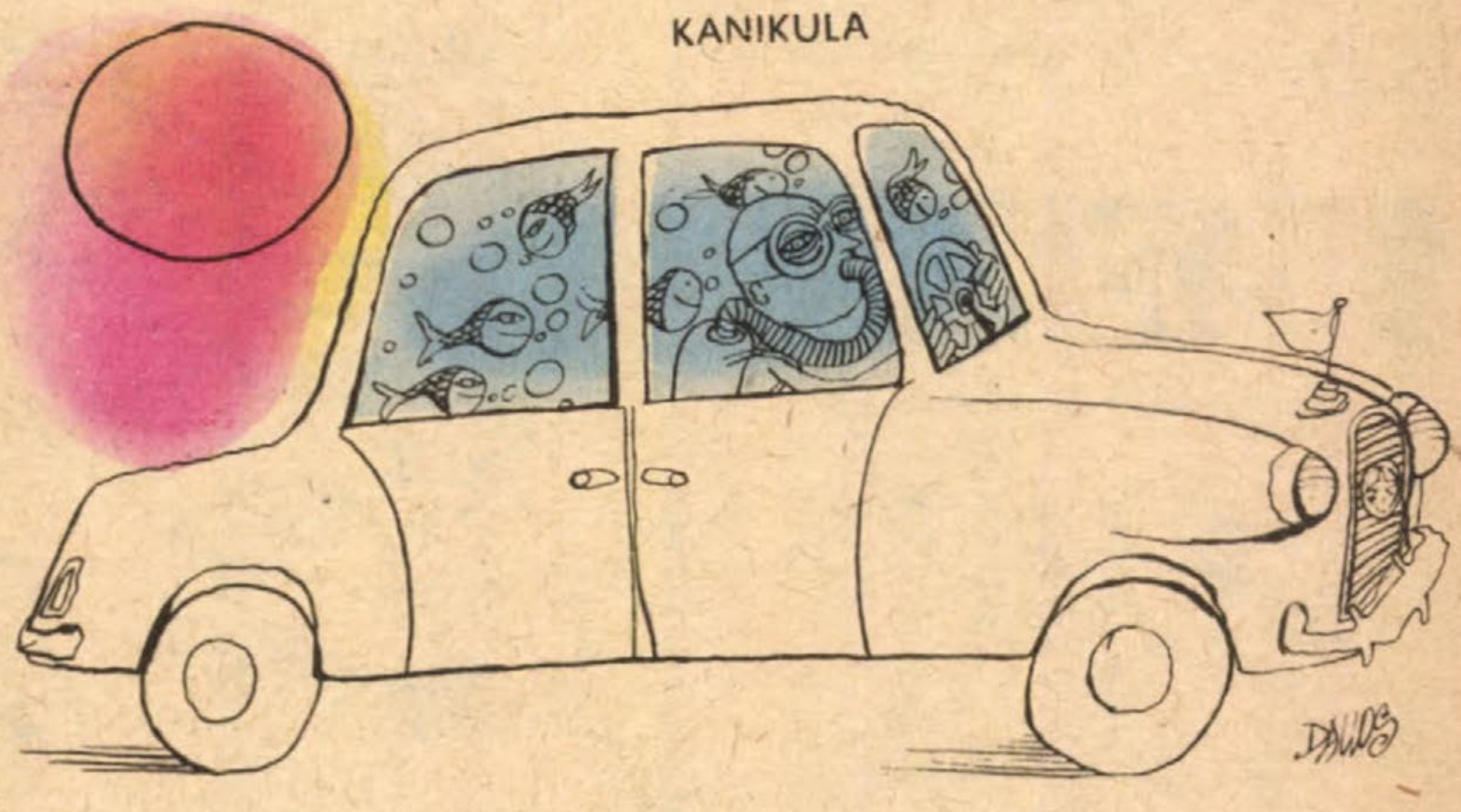

ELŐKELŐ LÁNGOSSÜTŐ

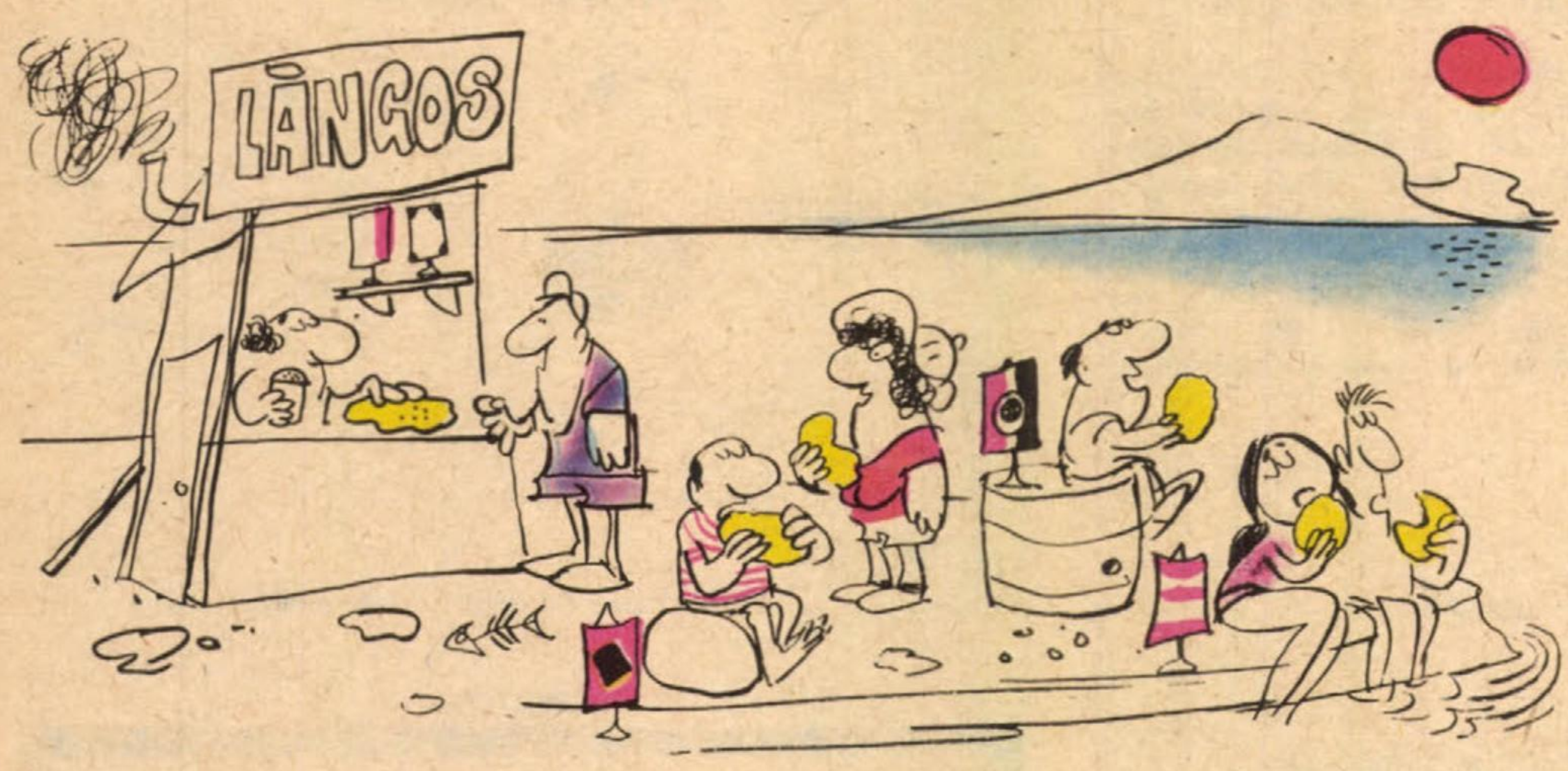

AZ UTOLSÓ KÍSÉRLET

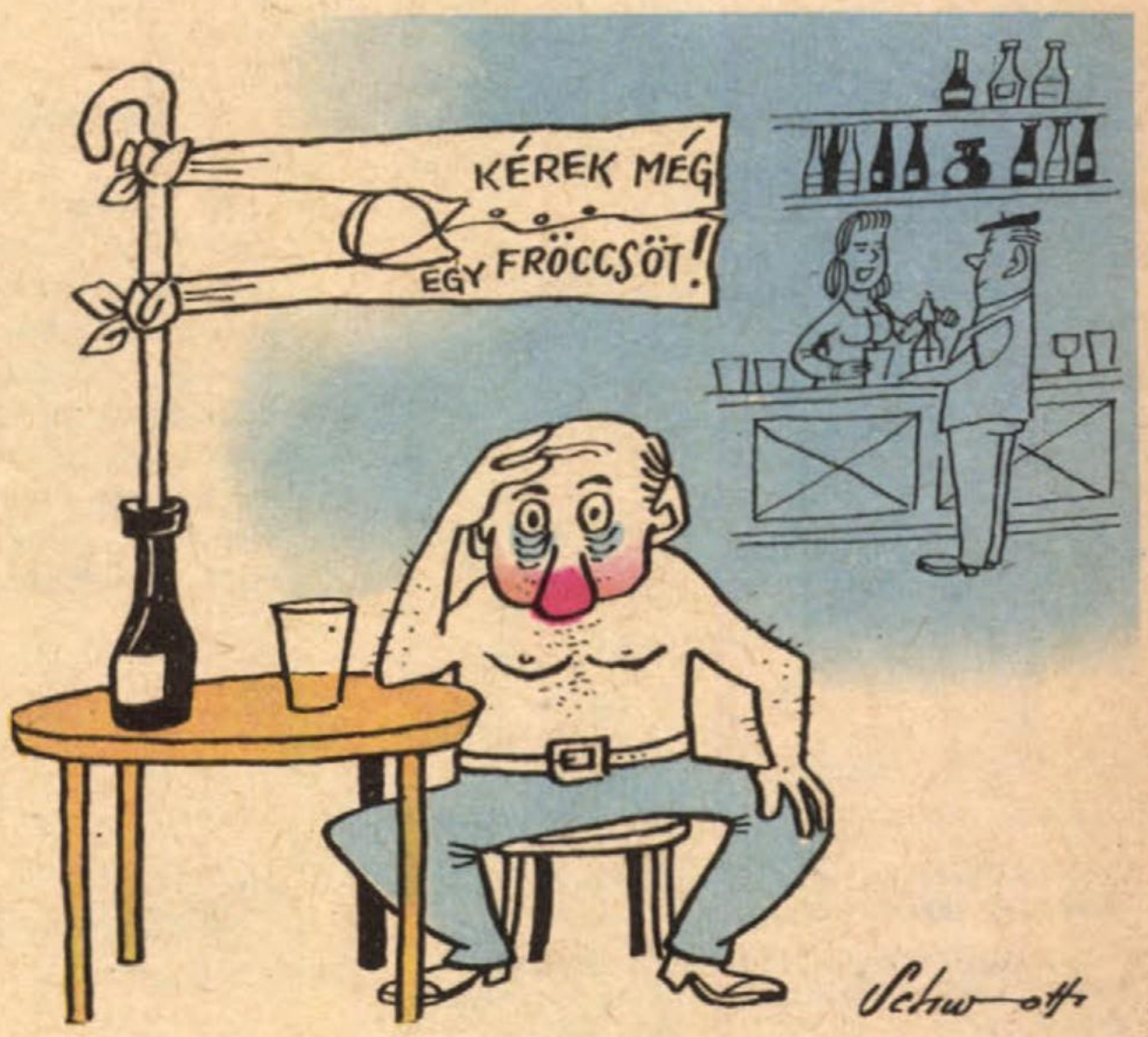

FEKETE HUMOR

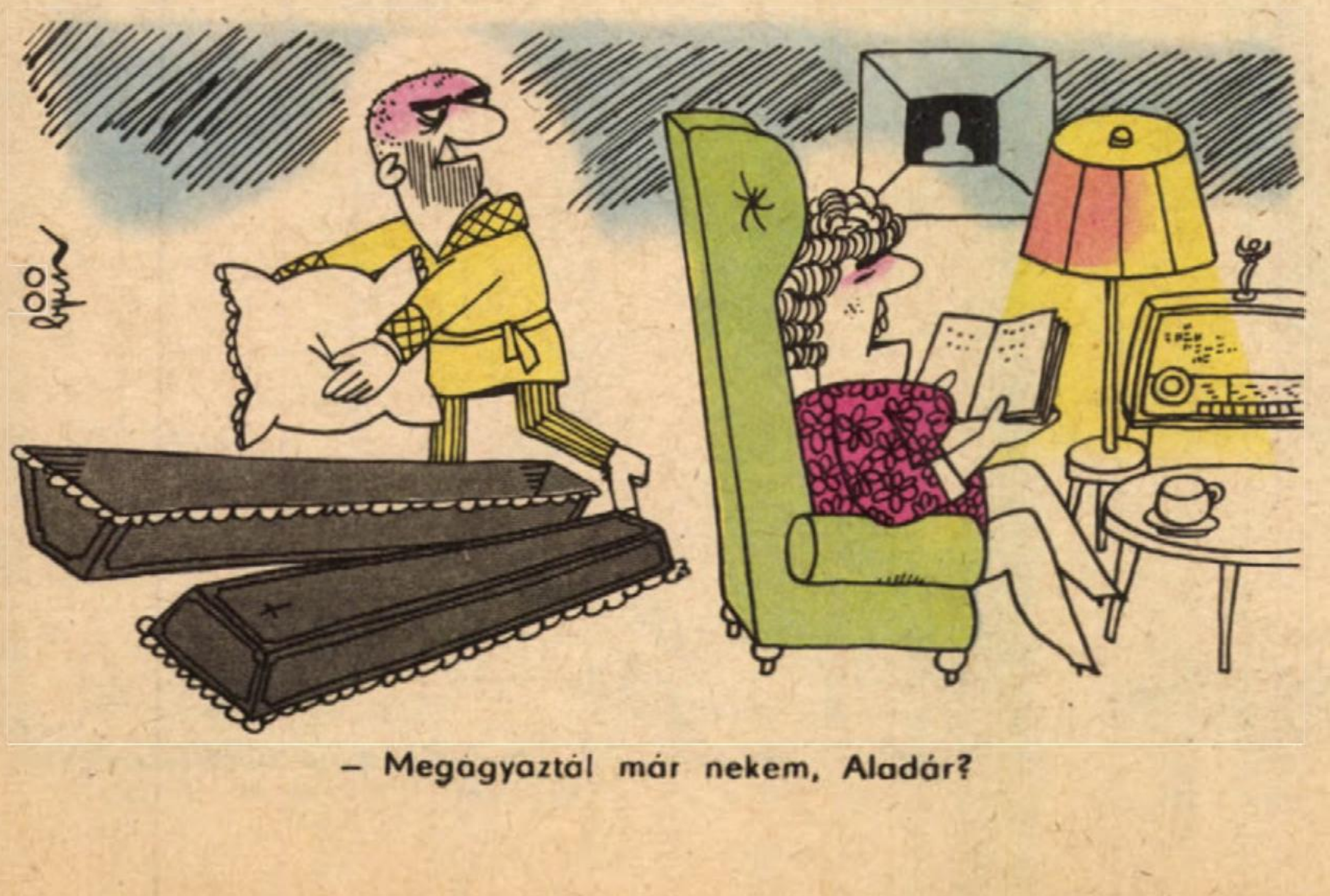

– Megágyaztál már nekem, Aladár?

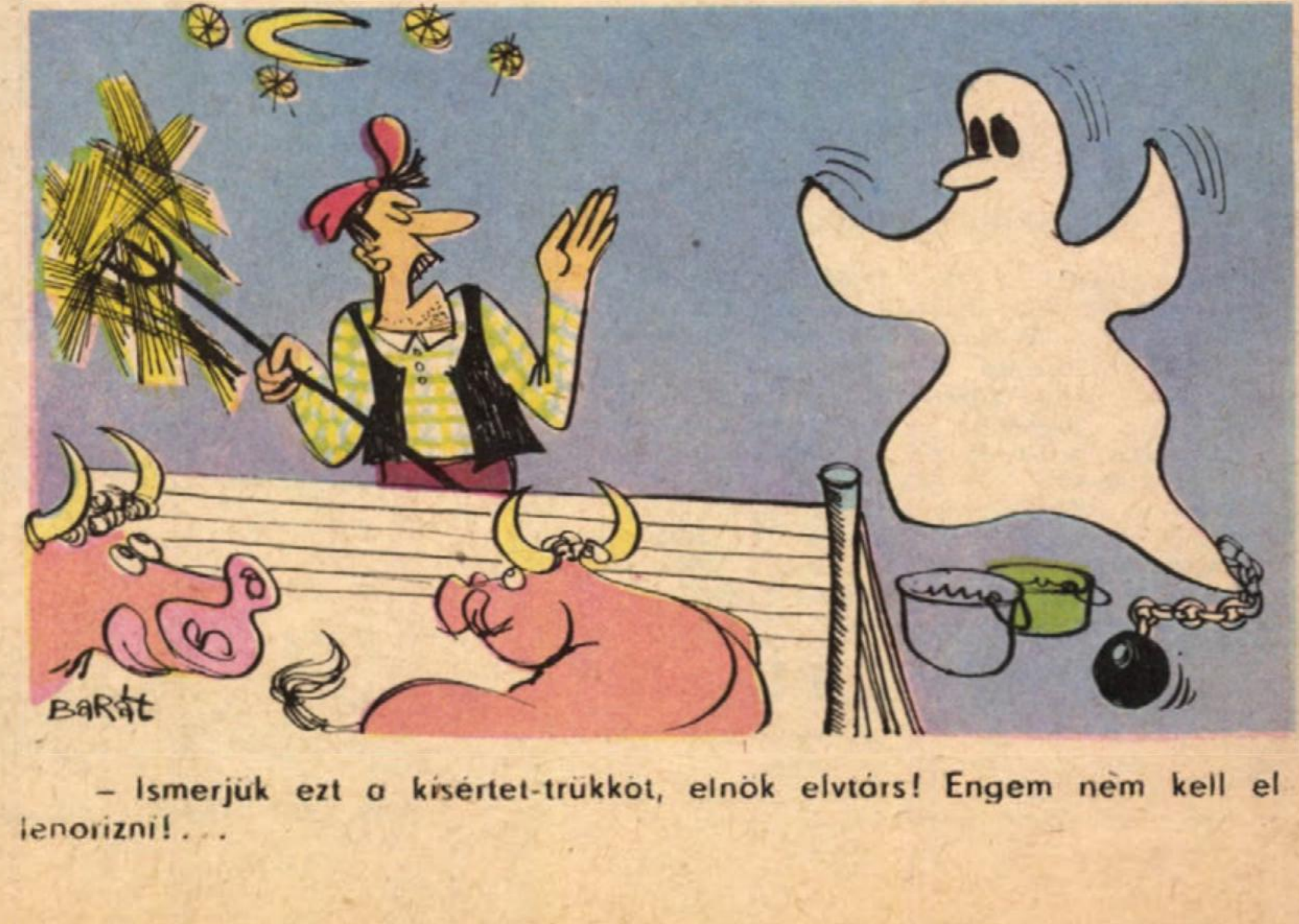

– Ismerjük ezt a kísértet-trükköt, elnök elvtárs! Engem nem kell ellenőrizni!...